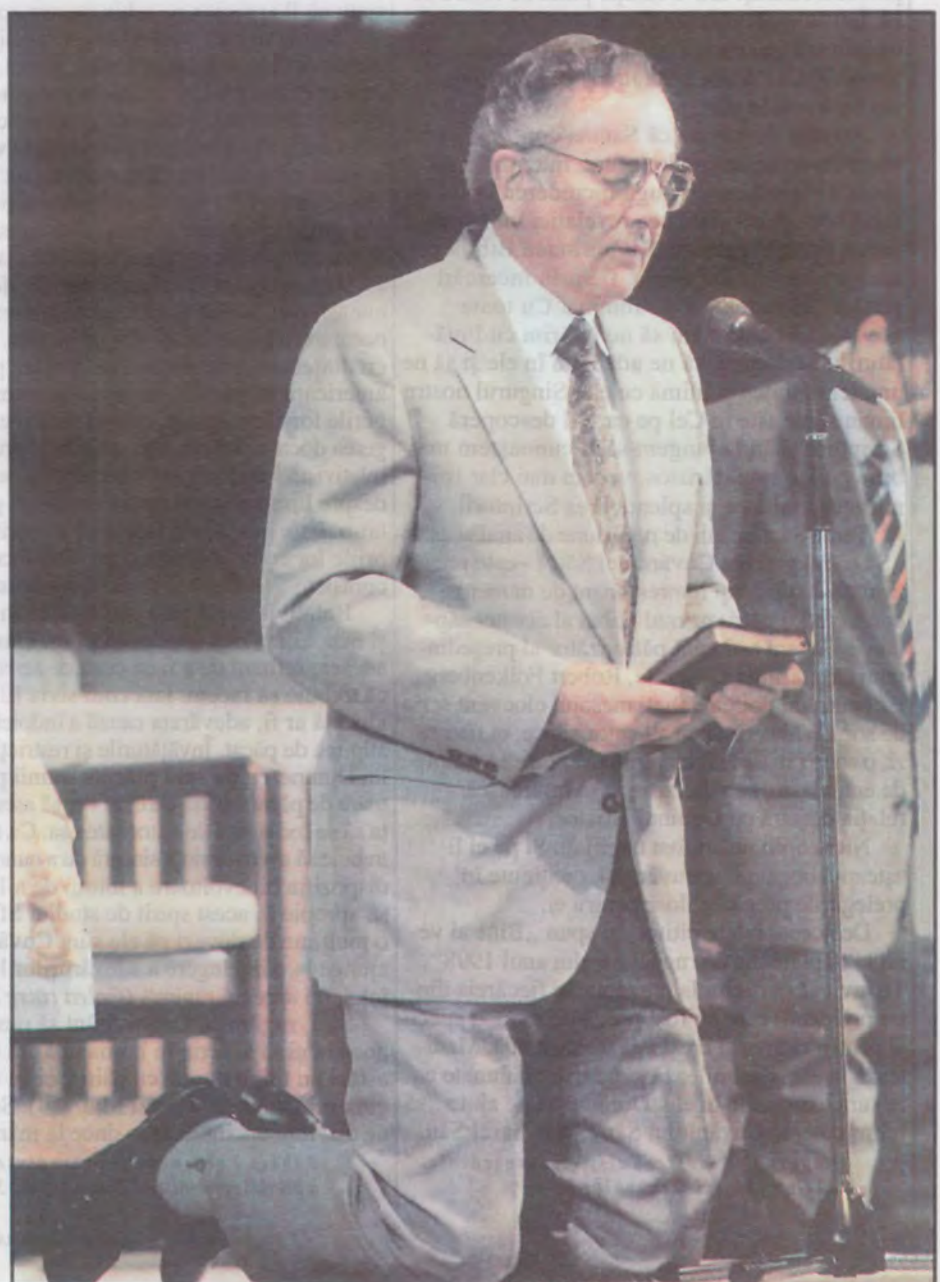

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

BIBLIA VORBEȘTE ȘI ASTĂZI
Să trăim puterea Cuvântului Său

Să trăim puterea Cuvântului lui Dumnezeu!

Să presupunem că nu am avea la dispoziție Biblia. Am cunoaște atunci planul de mântuire? Am cunoaște ceva despre Dumnezeu? Am ști că Domnul Hristos a murit pentru noi? Și totuși, „viața veșnică este aceasta: să Te cunoașcă pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17,3).

Dumnezeu putea să folosească și a folosit multe mijloace de comunicare pe care le-a considerat potrivite. Dar El a dat omenirii Cuvântul Său scris, Cuvântul inspirat. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul Scripturii. Ea este Cuvântul inspirat care descoperă planul de mântuire, felul în care putem fi readuși într-o relație plină de iubire cu El. Într-adevăr, puterea Cuvântului Său poate să transforme pe oricine într-un creștin iubitor și agreabil! Ce Părinte îndurător și ce Mântuitor scump avem în cer!

Nu este de mirare că Satana continuă să atace cu înverșunare Scriptura. Intenția sa diabolică este să ne distrugă încrederea în infalibilitatea și veridicitatea revelației lui Dumnezeu pentru omenire. Satana atacă Biblia permanent, fie în mod direct, fie prin încercări perfide, viclene de a o submina. Cu toate acestea, să continuăm să ne întărim cu învățăturile Scripturii, să ne adâncim în ele și să ne umplem mintea și inima cu ele. Singurul nostru liman sigur este în Cel pe care Îl descoperă Scriptura. Când ajungem să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Hristos, vedem mai clar frumusețea, unitatea și splendoarea Scripturii.

Tema Săptămânii de rugăciune de anul acesta - „Să trăim puterea Cuvântului Său“ - este prezentată de un grup impresionant de oameni consacrați. Pentru primul Sabat al acestei săptămâni, avem articolul pătrunzător al președintelui Conferinței Generale, Robert Folkenberg, iar pentru al doilea Sabat, mesajul elocvent scris de sora White. Câte un alt autor aduce, în fiecare zi, o solie proaspătă, inspiratoare, care să umple de entuziasm, să vitalizeze și să întărească relația noastră cu Domnul Hristos.

Nici copiii nu au fost neglijați. Și pe ei îi așteaptă bogate binecuvântări, conținute în prelegerile pregătite doar pentru ei.

De aceea, iubite cititor, îți spun „Bine ai venit la Săptămâna de rugăciune din anul 1998“. Te invit să participi la prezentarea fiecăreia dintre prelegeri, care au fost pregătite în mod special pentru zidirea și creșterea ta spirituală. Meditează la ele și asimilează gândurile minunate care sunt exprimate în ele. Domnul să ne ajute „să trăim puterea Cuvântului Său“, prin harul Său.

Robert J. Kloosterhuis, vicepreședinte al Conferinței Generale

Să readucem Biblia în centrul atenției noastre!

Călătoria noastră cu avionul din Moldova la Moscova trebuia să dureze doar două ore. Dar, din cauza vremii defavorabile, aeroportul din Moscova era închis și ne-am îndreptat spre un aeroport din Siberia, unde aveam să așteptăm. Am așteptat ore în șir, umărind cum se depunea gheața, centimetru după centimetru, pe aripile avionului. Ceea ce m-a impresionat a fost un grup de rabinii ortodocși care se aflau în același avion. Unul dintre ei stătea aproape de mine, așa că, atunci când a trebuit să se roage, l-am urmărit cu atenție.

Ca și când n-ar fi știut că avionul era plin cu oameni, cei mai mulți dintre ei, fără îndoială, fiind ateii, rabinul și-a scos trei cutii mici, de care era prinsă câte o curea. În fiecare cutie se afla câte un fragment din Scriptură. El și-a pus una dintre ele pe frunte și a fixat-o cu ajutorul curelei. În același fel și le-a fixat și pe celelalte două, pe partea superioară a brațului și pe mână. Apoi, și-a pus un șal de rugăciune pe umeri și a început să se roage. Trebuie să spun că îl apreciez pe rabin pentru consacrarea lui.

În ziua în care vestea despre asasinarea tragică a primului ministru al Israelului, Yitzhak Rabin, a fost transmisă în lumea întreagă, mi-a revenit în minte imaginea acestui rabin. Ce efect avusese această folosire mecanică a Scripturii asupra tânărului zelot care atribuia fapta sa criminală voinței lui Dumnezeu? Are această atitudine vreun corespondent în biserica rămășiței? Unele dintre cele mai necruțătoare scrisori pe care le primesc vin din partea celor care se pare că se consideră destul de sfinți ca să scuze comportamentul necreștinesc distructiv.

Redactorul revistei *Adventist Review*, William Johnsson, îl citează pe George Barna, care spune: „America se înecă în oceanul teologiei relativiste, nebiblice. Trăim în mijlocul diluării credinței creștine consacrate, bazate pe Biblie. Milioane de americani se bucură pentru că se numesc creștini, deși convingerile lor sunt departe de a fi creștine. În același timp, respingerea doctrinelor creștine autentice, precum și civilizația relativistă i-au făcut pe milioane de oameni să aibă o concepție despre lume cu totul opusă credinței pe care pretind că au adoptat-o. Este paradoxal faptul că majoritatea celor prinși în propriile lor contradicții sunt cu totul inconștienți de aceste conflicte“ (*Adventist Review*, 6 august 1997, pag. 5).

Relativismul acesta pătrunde și în biserica noastră. Îndoiala și necredința față de Cuvântul lui Dumnezeu exprimă, cel mai adesea, refuzul de a face ceea ce acest Cuvânt ne spune și știm că trebuie să facem. Iată cum scria Ellen White: „Oricât de deghizată ar fi, adevărata cauză a îndoielii și scepticismului este alipirea de păcat. Învățăturile și restricțiile înfățișate în Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt plăcute inimii pline de mândrie și iubitoare de păcat, iar cei care nu vor să asculte de cerințele lui sunt gata să se îndoiască de autoritatea sa. Ca să putem înțelege adevărul, trebuie să avem dorința sinceră de a cunoaște acest adevăr și predispoziția binevoitoare a inimii de a-l împlini. Toți aceia care se apropie în acest spirit de studiul Sfințelor Scripturi vor găsi o mulțime de dovezi că ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu și vor ajunge la o înțelegere a adevărilor lui care îi va putea face înțelepți spre mântuire“ (*Calea către Hristos*, pag. 104).

Să-L rugăm pe Duhul Sfânt să pună legile Sale în mintea noastră și să le scrie în inima noastră (vezi Evr. 8,10). Nici astăzi nu trăim numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (vezi Mat. 4,4). Scripturile pot și astăzi să ne dea înțelepciunea care duce la mântuire (2 Tim. 3,15).

Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Silver Spring, Maryland, S.U.A.

O viziune pentru o Săptămână de rugăciune fără egal

Să privim la Isus și apoi la cei care au nevoie de El.

Adrian Bocăneanu

Bun venit Săptămânii de rugăciune în sufletul, în familia și în biserica noastră! Acest dar divin de peste an sosește la noi toți deodată, încărcat cu aceleași promisiuni și chemări, dar este trăit altfel de fiecare.

Priviți puțin în jur: pe aceeași bancă stăm, împreună, copiii, tineri și bătrâni. Nu credeți că ne deosebim puțin în felul în care sufletul nostru răspunde primelor rugăciuni ale acestei seri?

Priviți puțin în jur: eu am parcurs vreo patruzeci de săptămâni de rugăciune, dar cel de lângă mine privește cu ochii mari și cercetători tot ce se întâmplă. Este prima lui ocazie de felul acesta. Deja înalt prima rugăciune în suflet: *Doamne, umple-mă de iubire și de credință, ca prima lui Săptămână de rugăciune să fie curată și avântată, așa cum este prima dragoste!*

Priviți puțin în jur: mai sunt scune neocupate? O mamă deschide Săptămâna de rugăciune acasă: veghează cu o îngrijorare dureroasă pe copilul bolnav de leucemie. De fapt, mama nu deschide Săptămâna de rugăciune; tot în săptămâni de rugăciune o ține, de când au venit analizele și părinții au înlemnit, când doctorul le-a explicat care este cauza slăbiciunii și febrei inexplicabile.

Ușa se deschide și mai intră cineva. Impulsul să privesc cu mânie pe cel întârziat se topește, când îl văd pe băiatul palid, cu părul vâlvoi, care intră. Săracul, cum o fi scăpat de acasă? De când a venit la NET, nu mai are o zi bună cu ai lui. Îi fac un semn: *hai lângă mine, pari cam speriat și nemâncat. La sfârșit, am ceva în geantă pentru tine.* Este cam a patruzecia săptămână de felul acesta, pentru mine, și nici-

odată nu a trebuit să fug de acasă nemâncat ca să vin în seara de deschidere. Probabil că de aceea mi-este neplăcut când se anunță că este zi de post. Când vine ora de masă, trebuie să mănânc. Parcă am un ceasomic în stomac. Dar altora ceasomicul acesta mai mult le stă decât merge. Poate lor le este mai ușor să postească. Pentru ei, nu este mare diferență. *Mulțumesc, dragul meu, că ai venit. Spune-mi, de ce vrei așa de mult să vii aici?*

Și cine mai este în jur? Este cumva și o fată care nu mai venise de mult la adunare? În timpul ăsta s-au auzit tot felul de lucruri despre ea. Privește în jos și roșește, fără să se uite cineva la ea. Moare de rușine să nu o întrebe cineva unde a fost tot timpul ăsta. Spera din toată inima să nu fie ținta predicii din seara aceasta, ca data trecută. Dar nu; este Săptămâna de rugăciune. Bănuia ea, dar cam pierduse șirul Sabatelor. Se mai liniștește puțin, când o altă fată vine, se așază lângă ea și-i atinge mâna ușor. Nici ea nu mai venise de mult. Ceva ne atrage la Săptămâna asta de rugăciune. Ce o fi așa de misterios și de îmbietor?

Cineva este în doliu. Ieri și-a îngropat mama. O mașină a spulberat-o, la 150 km pe oră. Dacă nu s-ar vedea în doliu, tot nu i-ar veni să creadă că mama nu mai este. Nu poate să se roage, parcă totul este împietrit înăuntru. Și-i e frică să se înmoaie piatra, că iar o să plângă până nu se mai poate opri.

Și eu sunt cam la a patruzecia Săptămână de rugăciune; și parcă niciodată nu m-am uitat prea bine cine mai vine cu mine. Ce-ar fi să fac din ea o Săptămână de rugăciune pentru toți aceștia? Pentru mamele cu copii care nu se mai fac bine.

Pentru copiii care fug de acasă pentru ca să vină la adunare sau care fug de acasă pentru ca să nu mai vină la adunare. Pentru vecinii cărora nu le mai ajung banii cu nici un chip, după ultima majorare la căldură. Pentru cei care au fost patruzeci de ani în biserică și ultimele alegeri i-au convins că în viața lor nu o să mai calce pe aici. Pentru cei care s-au întors, după o rătăcire care le-a umplut pulpele de mărarini, dar cărora tot pe acolo le-ar mai plăcea să meargă; pentru că nimeni nu le-a arătat că poți să pășești fără teamă pe calea regală, a celor veniți pentru prima oară, fierbinți că au descoperit cum este să ai o prietenie veșnică cu Dumnezeu, și a celor veniți pentru ultima oară, pentru că n-a mai rămas mare lucru să roadă cancerul. Nu credeți că și mereu condamnatul fariseu de la templu s-ar fi rugat altfel, dacă ar fi venit mai aproape de vameșul mereu lăudat, dar cu care nu vrem să stăm deloc în aceeași bancă?

Dragii mei, multă lume este obosită și rușinată - de griji, de sărăcie, de neputința de a ieși din îmbrățișarea dulce și otrăvită a păcatului, de eșecul celor prin care ar fi vrut să-și arate izbânda. Sunt printre noi câțiva surăzători și entuziasmați, nou-botezați sau cei care i-au condus la Domnul Hristos pe cei nou-botezați, dar zâmbetului lor nu prea i se răspunde cu zâmbet, așa cum s-ar cuveni.

Se înalță Odrasla

Este un cuvânt de la Domnul pentru noi, în seara aceasta; este un cântec de speranță și de curaj. Iată, Isaia capitoul 11: „Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui“ (vers. 1). Se apropie acel timp special al anului, când creștinii sărbătoresc taina nașterii Odraslei. A început corul să repete delicata cântare:

„Din Rădăcina vie
Mlădița răsări,
Cum scris a fost să fie,
Cum Biblia grăi“?

Ne crește sufletul când o auzim. Dar de ce crește odrasla din tulpină? De ce înșește vlăstarul din rădăcini? Putem să vedem? Topoarele au răpus salcâmul nobil. Furtuna a prăvălit pluta colosală. Din buturuga neagră, cată spre lumină crenguța

fragedă. Orice adiere o va frânge. Orice rumegătoare întârziată pe uliță o va fărâma. Aceasta este speranța? „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Is. 53,1-2). Chiar dacă ar fi avut și frumusețe, și strălucire, tot nu ne-ar fi plăcut, pentru că nu mai știm ce este frumos și luminos cu adevărat.

Știind El Înșuși cum este să fii judecat după înfățișare, „nu va judeca după înfățișare” (Is. 11,3); respins de mulți după auzite, El „nu va hotărî după cele auzite”; cu neprihănirea călcată în picioare la judecată, pentru că era sărac, „va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării” (vers. 4).

Aceasta este vestea bună. În pădurea de trunchiuri desfigurate și uscate, între cioturile fără sevă în ele, Se înalță Odrasla. În toată biserică aceasta, Unul Singur crește drept și durabil. Printre minți răvășite de ură și devenite iraționale prin păcat, „Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul” (vers. 2).

Ce ne atrage, misterios și îmbietor, la această Săptămână de rugăciune? Unul Singur face să clocotească inima, până acum moartă, de cuvinte pline de farmec; Unul Singur face poet, „scriitor iscusit”, din orișicine: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Războinic viteaz, încinge-Ți sabia, podoaba și slava, da, slava Ta! Fii biruitor, suie-Te în carul Tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta Ta să strălucească prin isprăvi minunate!” (Ps. 45,1-4).

Acesta este Mântuitorul nostru în mijlocul bisericii noastre. Ne-a făgăduit și a venit. Și totul se schimbă în jur. Biserica se luminează și se încălzește de o dragoste cum n-am mai văzut. Mama privește cu

liniște pe copilul ei bolnav. Dacă pe fruntea lui stă scris: *Iubitul Domnului*, cum să se mai teamă? Băiatul fugărit se liniștește și pășește înainte, cumpănit și înțelept - doar este frate cu Împăratul. Și fetele rușinate se simt mai mult decât ocrotite: nu doar că le-a spus: *Nici Eu nu vă osândesc*, dar le-a împărțit un nou gust pentru curăție morală și pentru demnitate.

Credem, cu adevărat, că El este cu noi, aici? Credem că relația Lui de iubire cu fiecare dintre noi ne așază pe cea mai înaltă treaptă a umanității? „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștierea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Ps. 110,3).

Ați vrea să ne oprim puțin și să ne gândim, în tăcere, la Cel care a sosit la noi, o dată cu această Săptămână de rugăciune? Același mereu, dar cunoscut altfel în fiecare experiență de viață - o dată Creator și Vindecător, altădată Crucificat și Mântuitor al iertării infinite; acum Cel Întâi Născut, începătorul unei noi umanități, mâine Domn care vine să-și desăvârșească misiunea salvării. (Dacă gândurile fug prea ușor și avem nevoie de o călăuză care să le țină pe cărare, primele trei versete din Ioan 13 ne vin în ajutor.)

Să ne privim iarăși unii pe alții, dar în lumina pe care o revarsă Mântuitorul asupra noastră. Știm că lumina este totul. În lumina roșie, toți suntem roșii, în lumina albastră, toți suntem albaștri. Să ne privim în culoarea iubirii, a speranței. Ați vrea să cântăm acum imnul „Cine-mi este frate, cine-i sora mea?” Să cântăm privind unii la alții, pentru că acolo este răspunsul, nu între copertile vechii cărți de cântări...

Oricât de deferiți suntem, Săptămâna de rugăciune ne unește, pentru că ne ajută să-L vedem pe Domnul, iar în lumina Lui, toți suntem schimbați. Biserica se umple de răscumparații Lui, care poartă nu numele glorioase ale Bibliei, ci pe cele ale băieților și fetelor, ale bărbaților și femeilor, ale veteranilor și ale celor nou-veniți. Biserica se deschide luminii și iubirii Lui și se transformă în poarta cerului. Iar acolo unde este Isus în slavă, se alătură și Moise,

cu istoria și cu legea sublimă, și Ilie, care ne învață să ne rugăm până apare norul alb și îndelung dorit. Ați vrea să stăm acum, puțin, de vorbă cu Prințul nostru și să-I mulțumim pentru cei care sunt aici cu noi, surori și frați ai Prințului? S-o facem pe nume și să nu fie nimeni uitat sau ocolit, nici chiar cei care nu sunt aici. Doar numele sunt scrise în Cartea vieții Mielului! (Timp de rugăciune. În adunările mai mari, se pot forma grupe mici de rugăciune.)

O viziune ieșită din comun

Iată ce bine este să locuiască frații împreună. Iată ce dulce este să ne privim unii pe alții prin Isus, Prințul nostru fără pereche! Să ne întoarcem la Isaia 11. Până în versetul 10, vedem că Vlăstarul a crescut la proporții planetare: „În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare, neamurile se vor întoarce la El”. Dumnezeu nu Se mulțumește cu o mică insulă de ordine și fericire, într-un ocean de ignoranță și de superstiție. „În același timp, Domnul își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipită în Asiria și în Egipt... și în ostroavele mării. El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului” (vers. 11-12).

Aceasta nu este o viziune modestă, comună, ci una ieșită din comun. Acesta este viitorul pe care Dumnezeu îl oferă alor Săi. Să privim puțin în jur, dincolo de noi, cei care suntem în Casa Domnului. Oare mai este cineva care trebuie să vină? Să vizităm, în mintea noastră, apartamentele din blocul nostru, sau casele de pe strada noastră, sau întinderea câmpiei, când oamenii sunt la muncă, sau chiar stadionul umplut până la refuz de ființe pe care Isus le iubește. Pe cine cunoaștem? Isus îi cunoaște pe toți și vrea ca toți să vină să-L cunoască, uimiți, ca pe Prietenul lor veșnic.

Viziunea merge până la limite: „Pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr” (vers. 9). Cu siguranță profetică, se descrie un tablou nou, uimitor, plin de forță irezisti-

bilă. În vechime, pământul întreg a fost plin de ape, dar aici avem o reeditare mântuitoare a potopului: de data aceasta, *cunoștința Domnului* va umple pământul! Marea niciodată nu duce lipsă de ape! Adâncul mării nu ar fi deloc ceva prea atrăgător - dacă apele ar scădea, am zări văi adânci, coaste ascuțite, întinderi nămolose, epave ruginite, un spectacol respingător. Dar apele, apele acoperă totul cu un fluid luminos, transparent, elastic, umplând toate adâncimile, netezind toate neregularitățile, aducând munți și văi la același nivel și întinzându-se de la ecuator la poli. Adâncimile oribile, fără apă, sunt ca sufletul și ca orașele și națiunile lumii, fără Mântuitorul, cu mizeria, dezordinea și ruina care ne lovesc la orice pas.

Textele vorbesc despre mare, dar cei mai mulți dintre noi nu suntem oameni ai mării. Însă cei mai mulți dintre noi am meditat cu uimire la acest fluid nevăzut, care se revărsa din cer, captat de niște vase rotunde ca pentru apa ploii, și care ne umple casa și biserica de melodii și de zâmbete, de adevărul mântuirii în parabole pentru timpul nostru, de rugăciuni și de oameni fericiți, care-și găsesc Prietenul pe care-L căutaseră în zadar toată noaptea.

Da, da; nu putem să-I cerem Mântuitorului să vină în vizită pe pământul nostru și să intre în casele vecinilor noștri, aducând cunoștința Domnului: El ne spune nouă să ne ducem. Nu putem să ne măgulim că suntem o biserică de zece milioane și că o să se găsească cine să se ducă prin orașele agitate sau prin junglele nestrăbătute. El ne trimite pe noi să alinăm suferințele, să umplem farfuria goală și să-i atingem pe cei neiușiți, iar apoi să lăsăm oceanul de unde și de semnale digitale să se întindă peste ei, unindu-ne pe toți la porunca Lui, care ridică valurile sau liniștește marea după dorință.

Dacă am început să privim asupra celor ce sunt aici și să descoperim ce face lumina și iubirea lui Isus pentru ei, să privim acum asupra lumii întinse. Să privim până departe, căci mulțimile freamătă ca valurile în căutarea Cuvântului lui Dumnezeu. Să citim aceste cuvinte

mai mult decât profetice: „Întreaga lume se deschide pentru Evanghelie. Etiopia își întinde mâinile spre Dumnezeu. Din Japonia, din China, din India, din țările încă întunecate ale continentului nostru, din fiecare colț al acestei lumi a noastre, se înalță un strigăt al inimilor bolnave de păcat, căutând să-L cunoască pe Dumnezeul dragostei“ (*Education*, pag. 262-263).

Ne sună familiar? Cum să nu! Aceasta am urmărit seară de seară - un Dumnezeu care vrea să convingă lumea că El nu este Unul de care să fugi, ci Unul la care să fugi. Și mai știți ceva? La programul NET,

Da, da; nu putem să-I cerem Mântuitorului să vină în vizită pe pământul nostru și să intre în casele vecinilor noștri, aducând cunoștința Domnului: El ne spune nouă să ne ducem.

care tocmai s-a terminat, într-una dintre cabinele de traducere era un tânăr din Etiopia - o țară săracă, rușinată de război și în care sunt foarte puțini adventiști. Student în Statele Unite, cu o zi înainte de începerea programului, el a venit la organizatori și a spus: *Nu este nimeni care ar fi putut să mă trimită din Etiopia aici. Nu știu cât costă, dar dacă din cei câțiva dolari ai mei de student aș plăti câte puțin timp de trei ani, s-ar putea acoperi cheltuielile ca să se ducă solia aceasta și în țara mea?*

În alte cabine, erau patru traducători pentru India - nu erau prea mulți, pentru că acei un miliard de oameni vorbesc vreo două sute de limbi și dialecte! Programul s-a tradus și în chineză - deși, în China, nu este nici o instalație de recepție; dar nu se poate să nu ne învețe Dom-

nul să facem ceva. Și n-a lipsit nici limba Japoniei, peste care se revărsa apa lină a cunoștinței Dumnezeului iubirii - unor oameni care și-au părăsit zeii prea războinici ca să-i mai poată suferi, dar încă nu și-au deschis inima pentru Iubirea așezată pe cruce pentru ei.

Ascultați: „Milioane și milioane n-au auzit mai nimic despre Dumnezeu și despre iubirea Lui descoperită în Hristos. Este dreptul lor să primească această cunoaștere. Acestor oameni li se cuvine tot atât de mult harul Mântuitorului ca și nouă. Și este răspunderea noastră, care am primit această cunoștință, cu copiii noștri, cărora le-o putem împărtăși, să răspundem strigătului lor. Fiecărei familii, fiecărei școli, fiecărui părinte... și fiecărui copil asupra cărora a strălucit lumina Evangheliei, li se pune astăzi, în această criză, întrebarea pusă reginei Estera, în teribila criză a istoriei lui Israel: *Și cine știe dacă nu tocmai pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție? (Estera 4,4)*“ (*Ibid*).

Să privim aproape și să privim departe. Să privim la Isus și apoi la cei care au nevoie de El. Într-un singur loc să privim mai puțin. Într-un singur loc să cheltuim mai puțin. Într-un singur loc să ne mândrim mai puțin. În fața lui Isus cel răstignit, eul se pierde în întuneric. „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,2).

Întrebări pentru discuție

1. De ce credeți că este important să-i cunoaștem pe cei care participă împreună cu noi la Săptămâna de rugăciune? Cum este influențată atitudinea noastră, atunci când ne privim unii pe alții în lumina pe care o revărsa Mântuitorul asupra noastră?

2. De ce credeți că avem o Săptămână de rugăciune și anul acesta? Înainte de Cincizecime, ucenicii s-au pregătit timp de zece zile pentru ofensiva misionară globală din primul secol. Cum ați putea folosi cel mai bine această Săptămână de rugăciune pentru ca ea să revoluționeze viața și slujirea dv. misionară?

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii Române.

Noi credem încă în Biblie

Fie ca lumea s-o vadă în fiecare cuvânt al nostru și în fiecare faptă a noastră.

Robert Folkenberg

In 1997, o companie de telecomunicații a difuzat, prin intermediul televiziunii, un spot publicitar comic, pentru serviciile sale telefonice la distanțe mari. Reclama ținea, mai ales, calitatea serviciilor oferite de companiile care îi făceau concurență. Montajul începe cu o scenă în care nava cosmică stă pe rampa de lansare, în timp ce camera de luat vederi transmite lent imagini din interiorul navei. Apoi, la aparatul de intercomunicație, se aude vocea comandantului, care numără secunde rămasse până la momentul propulsării.

„Aproximativ 10...

în jur de 9...

aproape 8...

cca 7...

vreo 6...

5, cu aproximație...

cred că 4...

3 și ceva...

mai puțin de 2...

cam 1 - porniți! [nava stă pe loc]

Porniți imediat... [nava nu pomește]

Am spus să porniți... ce mai așteptați?"

Apoi, peste imaginea navei rămase neclintite, la sol, apar cuvintele: „Precizia este importantă”. Mesajul este ușor de înțeles. Reclama are efect, pentru că, așa cum știm cu toții, atunci când e vorba de lucrări care depind de o tehnologie extrem de sofisticată - cum este propulsarea în spațiu a unei nave cosmice - nu se admite nici un fel de eroare. Nu se lucrează pe baza presupunerilor, a aproximărilor, a celor mai bune estimări sau a instinctelor. Fiecare moment al procesului de lansare este planificat, programat și are o importanță precisă. Viața astronautilor depinde de respectarea strictă a unui plan de zbor amănunțit.

Si noi, creștinii, suntem călători. Noi, care credem în Domnul Isus, călătorim spre „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11,10). Și noi avem un „plan de zbor” amănunțit și care se numește Biblia. Iar viața noastră depinde de respectarea acestui plan.

Aproape toată lumea își exprimă aprecierea pentru precizia, exactitatea ceasurilor, a computerelor și a programelor pentru călătoriile cosmice. Dar este de neînțeles faptul că, după cum vedem, tot mai mulți oameni se mulțumesc să privească planul lui Dumnezeu de călătorie în spațiu în mod neglijent, cu neîncredere, bazați pe speculații omeneste și pe presupuneri. Chiar unii care spun că sunt creștini pun la îndoială existența adevărilor absolute și deseori privesc Biblia cu îndoială, iar în cel mai rău caz, cu dispreț total.

Mai este Biblia aplicabilă pentru timpul nostru? Se mai adresează ea nevoilor studentului, ale conducătorului apăsător de griji, ale adolescentului fugit de acasă, ale vânzătorului, ale directorului, ale programatorului, ale bolnavului de cancer, ale soției și mamei atât de ocupate?

Vorbește ea cu autoritatea Dumnezeului Creator și le oferă oamenilor o „hartă” absolut sigură, prin pustia vieții de pe pământ, în drumul spre Țara Făgăduinței, din cer? Sau, din contră, este ca număratoarea inversă necorespunzătoare, din reclama cu nava cosmică - nesigură și inexactă, plină de invenții și mituri și supusă capriciilor și părerilor schimbătoare ale societății?

Îndoiala este la modă

Îndoiala este astăzi la modă.

Disprețul față de autoritate este considerat ceva formidabil. Tim Allen, din serialul de televiziune *Home Improvement* (Meșterul casei), a făcut din incapacitate și din disprețul față de instrucțiuni o formă de artă.

Iar Ellen Degeneres, prima actriță care practic în mod deschis homosexualitatea într-un rol principal dintr-un serial de televiziune, a făcut ca milioane de spectatori să considere principiile morale ale Bibliei iremediabil de învechite, înguste și opuse concepțiilor actuale. Oriîncotro ne întorcem astăzi, ni se spune: „Colorează în afara desenului”, „Regulile s-au schimbat” și „Contestă totul”.

Cu tristețe, Biblia prezice un timp în care încrederea în Biblie se va distruge: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să suferă învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor dorii învățatori după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite” (2 Tim. 4,3,4).

Astăzi se găsesc mai multe Biblii decât oricând. Și totuși, se pare că viața noastră este atinsă mai puțin decât oricând de cuvintele conținute în aceste Biblii. Pastorul Jesse Wilson a semnalat această tendință. În ediția din mai-iunie 1997 a revistei *Message* (Solia), el scrie astfel: „Cercetările făcute de George Barna și George Gallup și publicate în *The Day America Told the Truth* (Ziua în care America a spus adevărul) au scos la iveală câteva realități stânjenitoare: faptele multor creștini contrazic cuvintele lor. De fapt, așa cum se observă din sondaje recente, creștinii mint, înșală în achitarea impozitelor, trăiesc în imoralitate, divorțează și, în general, păcătuiesc cam în aceeași măsură ca și necreștinii” („Test of Discipleship” - Proba uceniciei, pag. 6).

Suntem un popor căruia îi place „să se predice bine” - să audă Cuvântul vestit cu putere și cu autoritate. Dar răspunsul nostru față de aceste solii imită din ce în ce mai mult reacția noastră în fața distracțiilor lumeste: stăm, privim, aplaudăm, râdem sau plângem, spunem cât de bine ne-am simțit - și apoi mergem acasă. Așa cum se vede, reacționăm

la fel ca ascultătorii predicilor lui Ezechiel. Despre ei citim astfel:

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc despre tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor și zic unul altuia, fiecare fratelui său: 'Veniți, dar, și ascultați care este cuvântul ieșit de la Domnul!' Și vin cu grămadă la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc“ (Ezech. 33, 30-32).

Pe măsură ce ne pregătim să trecem pragul unui nou mileniu, vom avea nevoie de mai mult har și de mai multă înțelepciune ca să putem vesti în mod clar Evanghelia veșnică și descoperirea despre iminenta Sa revenire în slavă familiei mondiale care trăiește în secolul douăzeci și unu. Pentru ca solia noastră să rămână aplicabilă și să aibă recomandarea divină a puterii și autorității Duhului Sfânt:

- trebuie să ne reafirmăm angajamentul de a vesti și trăi adevărul prezent așa cum este descoperit în Hristos Isus, prin Cuvântul lui Dumnezeu.

- trebuie, de asemenea, să ne apropiem de Dumnezeu și să ne împotrivim ispitei de a amesteca apa înțelepciunii omenești și a compromisului doctrinal cu sângele prețios al Domnului Hristos, dându-le astfel oamenilor însetați o băutură poluată, care seamănă cu apa vieții, dar, în realitate, este vinul Babilonului.

Să reținem următoarele cinci lucruri:

1. *Solia noastră, a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, va rămâ-*

ne relevantă, dacă vom ține minte că ea se întemeiază pe Biblie, nu pe păreri omenești.

Chiar dacă se mai găsește câte un adventist care învață altfel, noi continuăm să credem în creațiunea literală și în săptămâna literală, de șapte zile, a creațiunii, al cărei monument de aducere aminte este Sabatul.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea

lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“ (Ps. 33,6-9).

Biblia exclude un proces evolutiv de milioane de ani. Ea doar afirmă că Dumnezeu a spus, și ce a spus s-a împlinit. Chiar unii oameni de știință nereligioși din zilele noastre recunosc că acceptarea modelului evoluționist cu privire la origini necesită la fel de multă (dacă nu și mai multă)

credință ca și primirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Atunci, de ce evoluția - care îl exclude pe Dumnezeu și este opusă învățării din Cuvântul Său - li se pare atractivă atâtor oameni? „Adepii înaltei critici se așază în locul lui Dumnezeu și evaluează Cuvântul Său, modificându-l sau confirmându-l... Acești critici aranjează lucrurile în așa fel, încât să corespundă cu ereziile în general

acceptate din acest timp al sfârșitului. Dacă nu pot să răstoarne și să folosească greșit Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu-l pot forța să încuviințeze practicile omenești, atunci îl distrug“ (*The Upward Look*, pag. 35).

Biblia încă învață, iar noi continuăm să credem că Isus vine curând, că moartea este un somn, că primim mântuirea doar prin credința în Domnul Hristos, că Sabatul este semnul mântuirii din partea lui Dumnezeu și că, prin lucrarea Domnului Isus în sanctuarul din cer, viața noastră este curățită chiar acum.

2. *Solia noastră va rămâne relevantă, dacă ținem minte că Biblia, nu psihologia populară, asigură puterea pentru schimbarea caracterului și pentru trăirea unei vieți ca a Domnului Hristos.*

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăisuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii“ (Evr. 4,12).

Puterea Domnului Hristos cel viu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, a transformat-o pe Maria Magdalena dintr-o femeie publică într-o fiică

a lui Dumnezeu. Această putere l-a transformat pe tâlharul de pe cruce într-un cetățean al cerului, iar pe Nicodim, cel plin de îndreptățire de sine, într-un ucenic umil al lui Hristos. Aceasta a fost puterea care l-a transformat pe judecătorul cubanez Humberto Alvarez, botezat în timpul programului NET '96 de același pastor pe care, altădată, îl condamnase la închisoare. Aceeași putere i-a transformat și pe marele preot mormon Ray Smart și pe soția sa, Evelyn, cu ocazia adunărilor NET '96 din Orlando, Florida. Evelyn nu a mai predat la școala duminicală - o activitate pe care o desfășurase timp de 23 de ani (*Touched by the Spirit: Stories from NET '96*, pag. 9).

3. *Solia noastră va rămâne relevantă, dacă ținem minte că Biblia, nu civilizația, este esența standardelor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și că Biblia ne înalță totdeauna deasupra civilizației în care trăim.*

Credincioșii născuți din nou aparțin unei civilizații noi. Biblia o descrie în aceste cuvinte: „Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii” (Efes. 5,8). „Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți” (Col. 3,11). „Voi, însă, sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Pet. 2,9,10).

Noi suntem cetățeni ai cerului și acceptăm civilizația noului nostru cămin. Trebuie să ținem minte că, o dată ce ne unim cu Domnul Hristos, lumea aceasta și civilizația ei nu mai sunt căminul nostru. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desă-

vârșită” (Rom. 12,2).

4. *Solia noastră va rămâne relevantă, dacă ținem minte că Biblia - nu tendințele societății contemporane sau chiar ale protestantismului din zilele noastre - constituie esența întregii închinări în Biserica Adventistă.*

Închinarea față de adevăratul Dumnezeu - cum ne închinăm, de ce ne închinăm, când ne închinăm - este punctul central al mării lupte și face parte din solia primului înger din Apocalipsa 14 - „El zicea cu glas tare: 'Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor’” (Apoc. 14,7).

Dați la o parte Biblia, și va rămâne o închinare făcută pe gustul consumatorului, axată pe ceea ce vor oamenii, nu pe ceea ce vrea Dumnezeu. Aceasta nu este adevă-

Trebuie să ne împotrivim ispitei de a amesteca apa înțelepciunii omenești și a compromisului doctrinal cu sângele prețios al Domnului Hristos.

rata închinare, indiferent de cât de distractiv ar putea fi „spectacolul”, de cât de mare ar putea fi „catedrala” sau de cât de mulți oameni ar putea sta pe scaune.

O Evanghelie diluată nu-i va mântui niciodată pe cei pierduți. Avem o solie despre redeșteptare și reformă. Dacă vom fi în stare să răspundem la apelul cerului, să ne întoarcem la adevărata închinare, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, și nu pe gusturile noastre schimbătoare, atunci pământul întreg va fi iluminat cu slava lui Dumnezeu și se va demonstra că Satana este un mincinos.

5. *Solia noastră va rămâne relevantă, dacă ținem minte că Biblia, nu sociologia, ne determină să lucrăm ca să ducem Evanghelia în lumea întreagă.*

Singurul motiv pentru existența bisericii este să fim noi înșine și să-i ajutăm și pe alții să devină ucenici

ai Domnului Isus Hristos. Mandatul ne-a fost dat de Însuși Domnul Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,19,20).

Misiunea noastră nu s-a schimbat. „Noi credem [și astăzi] că Dumnezeu i-a dat acestei biserici o lucrare unică, în timpul sfârșitului: să vestească soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14, în care se cuprind următoarele: (1) sosirea ceasului judecății, [privită] în contextul Evangheliei veșnice, (2) importanța păzirii poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus și (3) revenirea iminentă a Domnului Isus” (*We Still Believe*, pag. 51).

Probabil că Biblia este astăzi ținta atacurilor pentru că nu am trăit-o. Am studiat-o, am discutat-o, am interpretat-o, ne-am contrazis cu privire la ea, am predicat-o, am folosit-o ca să ne atacăm unii pe alții cu ea, am citat-o, am citit-o, am memorat-o - dar nu am trăit-o. Domnul Isus - Cuvântul Viu al lui Dumnezeu - vine pentru a doua oară. Și, dacă intenționăm să primim Cuvântul Viu atunci când va reveni, trebuie să primim, astăzi, Cuvântul Său scris.

Întrebări pentru discuție

1. Recapitulați și discutați modalitățile prin care autorul consideră că Biblia poate să rămână relevantă astăzi. Cum ați putea contribui la fiecare dintre acestea?

2. Articolul subliniază puterea transformatoare a Domnului Hristos prin Cuvânt și prezintă exemple de oameni care au fost transformați astfel. Cunoașteți și alte persoane? Cum pot aceste mărturii să susțină încercările noastre de a face cunoscută Evanghelia?

3. Câtă încredere ai în autenticitatea și siguranța Bibliei? Ce dovezi din viața ta poți să aduci în sprijinul afirmației tale?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul la Silver Springs, Maryland, S.U.A.

Biblia mea

Să primim putere prin asimilarea Cuvântului.

Valeriu Petrescu

Au apărut o mulțime de Biblii: ediții Cornilescu, GBV, sinodale, în engleză, în franceză, în maghiară, în germană, pe Internet, legate în piele, cu fermoar, mai mici sau mai mari, cu explicații, hărți și concordanță. Din ce în ce mai multe. Belșug... Și, pe măsură ce apar din ce în ce mai multe Biblii, dispăre una: *Biblia mea*. Văd din ce în ce mai puțini oameni venind la adunare cu Biblia lor. Acea Biblie care îți este familiară, pe care ai făcut însemnări, în care ai subliniat și care se deschide singură la pasajele preferate.

Mai este Cuvântul și pentru mine?

Bogăția extraordinară a Cuvântului, puterea sa nemăsurată, actualitatea sa mereu proaspătă, deosebita putere de pătrundere și universalitatea lui sunt recunoscute din ce în ce mai mult. Peste tot, chiar și în cele mai neașteptate locuri, Biblia este citită și folosită drept argument.

Dar se pare că un lucru dispăre încet-încet. Tot mai mulți creștini încetează să mai considere că acest Cuvânt este *pentru ei*. Conștiința vechilor profeți că solia li se adresează lor (în cartea sa, Ezechiel folosește de 34 de ori expresia „Cuvântul Domnului *mi-a vorbit* astfel“), această convingere că ei nu sunt doar niște vestitori ai Cuvântului, ci, în primul rând, destinatarii lui, este din ce în ce mai rară. Am devenit, uneori, experți în a prezenta doctrina bisericii cu puternice argumente scripturistice; am ajuns să fim analiști foarte scrupuloși ai predicilor și prezentărilor Cuvântului, dar, treptat, se pierde convingerea că, de fiecare dată când este citit sau

rostit, „Cuvântul Domnului *mi-a vorbit* astfel“.

„Hristos îl cheamă pe poporul Său să creadă și să trăiască acest Cuvânt al Său. Cei care primesc și asimilează acest cuvânt, făcându-l o parte din fiecare faptă, din fiecare însușire a caracterului, se vor întări în puterea lui Dumnezeu. Se va vedea că credința lor este de origine cerească. Ei nu vor rătăci pe cărări străine. Mințile lor nu se vor îndrepta spre o religie a sentimentalismului și a emoțiilor. Ei vor sta înaintea îngerilor și înaintea oamenilor ca

unii care au caractere creștine, tari și temeinice“ (*Mărturie*, vol. 8, pag. 299).

Conștiința faptului că acest Cuvânt este *pentru mine* va da vigoare vieții noastre de credință. Această convingere că, în orice circumstanță a vieții, „Cuvântul Domnului *mi-a vorbit*“ va face din noi oameni hotărâți, oameni siguri că drumul pe care merg este drept, oameni convinși și convingători în lucrarea lor. Ceea ce a făcut tăria oamenilor lui Dumnezeu din toate timpurile a fost această convingere. Într-o epocă

de relativism și de dezbateri sterile, într-un timp de interpretări sofisticate ale Scripturii, siguranța că *mie „mi-a vorbit“* Cuvântul Domnului este o condiție pentru a sta în picioare.

Mai este Cuvântul al meu?

Ieremia, acest om deosebit al lui Dumnezeu, exclama plin de voioșie: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeuul oștirilor!“ (Ier. 15,16) Pentru el, Cuvântul nu mai era ceva din afara lui, care i se adresează. Cuvântul devenise *al lui*. Cuvântul lui Dumnezeu are putere doar atunci când devine *al meu!* Nu pot gândi decât gândurile mele, nu pot rosti decât cuvintele mele, nu pot înfăptui decât faptele mele. Dacă, însă, Cuvântul lui Dumnezeu este „înghițit“ și asimilat, atunci gândurile mele vor fi de fapt ale Cuvântului, vorbele mele vor fi Cuvânt și faptele mele vor deveni Cuvânt viu.

Dacă acest Cuvânt devine parte din noi, atunci vom simți ceea ce a simțit Ieremia. „Dacă zic: 'Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!' iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot“ (Ier. 20,9). Nu va mai fi nevoie de prea multă mobilizare pentru NET '99, nu vor mai fi necesare predici convingătoare despre necesitatea lucrării de evanghelizare cu literatură, nici prea multe îndemnuri pentru organizarea de acțiuni evanghelistice permanente. Nu, căci acest Cuvânt al Lui a devenit *Cuvântul meu*. Și „nu mai trăiesc eu, ci Hristos [Cuvântul] trăiește în mine“ (Gal. 2,20).

Cuvântul pentru orice vârstă

Într-o lume globalizată, dar, paradoxal, tot mai fragmentată, Cuvântul lui Dumnezeu este un liant între generații, între categorii sociale, între sexe, între rase de oameni. Prin universalitatea sa, el poate realiza ceea ce numai Dumnezeu este capabil să înfăptuiască: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc

care-i despărțea" (Efes. 2,14). Iar prin diversitatea sa, Cuvântul are ceva de spus fiecărei vârste.

Pentru copii, Cuvântul este aventură și istorie. Este eroism și mister. Îi poartă prin locuri exotice și-i conduce în miezul celor mai fascinante aventuri. Istoria lui Iacov, destinul fabulos al lui Iosif, viața spectaculoasă a lui Moise, aventurile de capă și spadă ale lui David, misterele Babilonului lui Daniel sunt câteva dintre lucrurile accesibile și cu influență de o viață asupra copiilor. Iar istoria peregrinărilor lui Israel este o continuă încântare pentru ei. Și astfel, *pentru ei*, Cuvântul devine Cuvântul lor.

Pentru tineri, Cuvântul este filosofie și ideal. Întrebările capitale ale omenirii, întrebări cu care tinerii se confruntă, sunt dezbătute și primesc răspunsuri surprinzătoare. Dezbaterile din cartea lui Iov, asupra existenței și dreptății lui Dumnezeu, asupra suferinței și morții, sunt excelente manuale de filosofie. Paradoxurile cărții Eclesiastul, rostirile lapidare ale Proverbelor, filozofia celestă a cuvântărilor Mântuitorului, argumentația riguroasă a epistolelor lui Pavel sunt tot atâtea provocări pentru mințile tinere, în căutare de răspunsuri absolute.

Iar poezia Bibliei, psalmii sublimi, exotica rostire a Cântării Cântărilor, cu parfumul ei inegalabil, vorbește direct inimilor tinere, însetate de frumos, de sublim, de iubire. Și astfel, *pentru ei*, Cuvântul devine Cuvântul lor.

Pentru cei maturi, pentru cei care se luptă cu viața, pentru cei zguduți permanent de nesiguranța și de imprezibilul existenței, Cuvântul este și siguranță, și normă. Într-o lume în care nimic nu mai este stabil, este reconfortant să te poți sprijini pe o „stâncă”. Într-o societate în care morala este atât de fluidă și de inconsistentă, este încuraja-

iesc pe cărăle lor, alții pe caii lor; dar noi ne biziim pe Numele Domnului, Dumnezeului nostru. Ei se îndoiaie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare" (Ps. 20,7.8). Și astfel, *pentru ei*, Cuvântul devine Cuvântul lor.

Iar pentru cei care merg spre capătul drumului, pentru cei ce-și văd forțele epuizate și speranțele irosite,

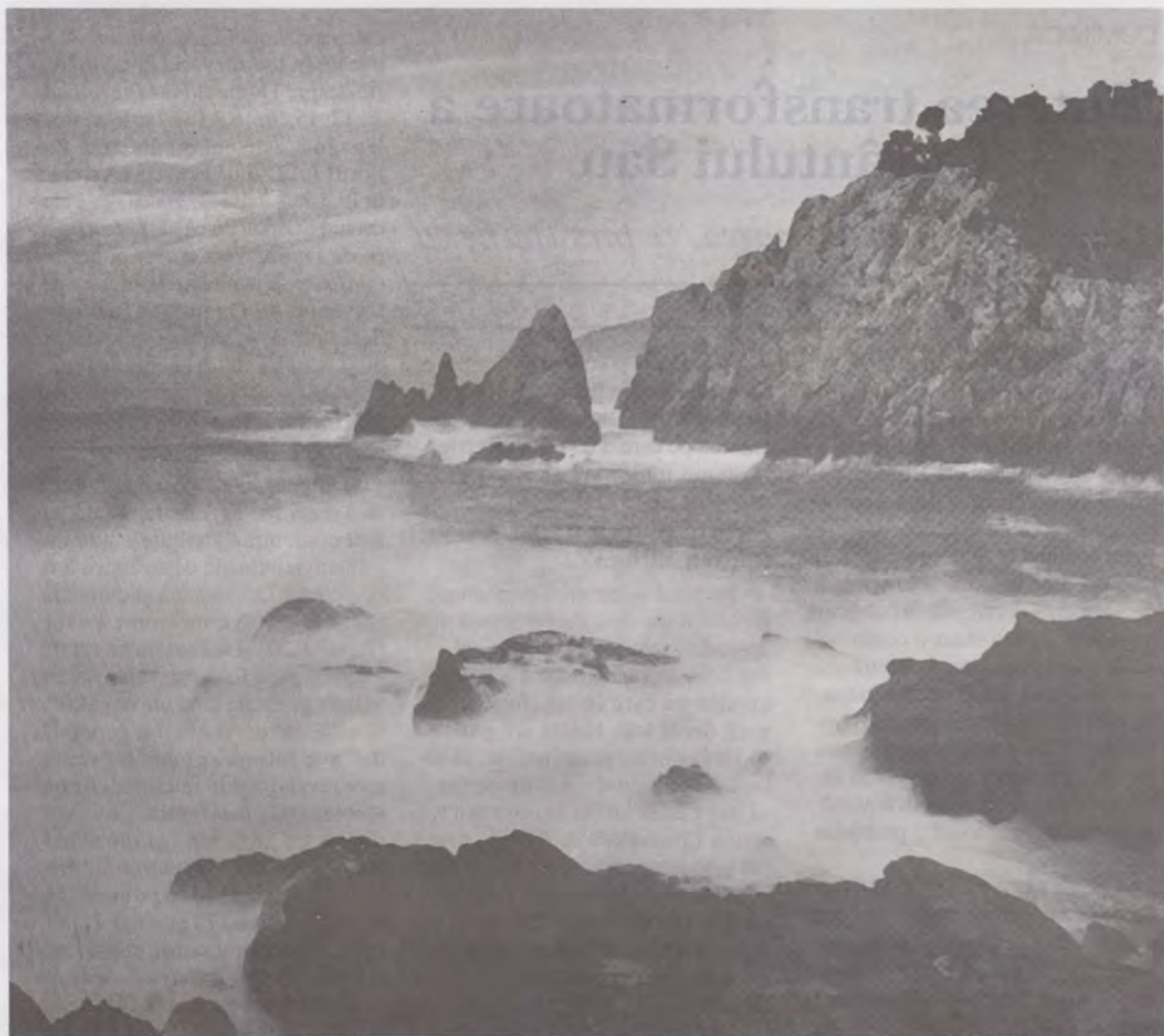
pentru cei care privesc cu teamă la viitor, așteptând încă niște clipe de viață, Cuvântul este mângâiere și sprijin. Pentru singurătatea lor atât de dureroasă, pentru neputințele lor atât de umiltoare, pentru tot ce-ar fi putut să fie și n-au fost, pentru toate visele neîmplinite, este tonifiant să știe că Domnul îi iubește, că Lui îi pasă de ei. Este alinător să audă: „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești preț și te iubesc, dau

oameni pentru tine și popoare pentru viața ta" (Is. 43,4). Și astfel, *pentru ei*, Cuvântul devine Cuvântul lor.

Când Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, devine *a mea*, se petrece o minune. Nu mai sunt al meu, ci devin al Lui. Se produce acea transformare a vieții, în care omul care am fost a dispărut și Cuvântul Viu ia chip în mine. Nu mai gândesc, nu mai vorbesc, nu mai acționez ca altădată! Asta nu înseamnă că voi

tor să știi că și alții au avut tăria să spună: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mână ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat" (Dan. 3,17.18).

Într-o lume în descompunere, este odihnitor să te poți regăsi în rostirea psalmistului: „Unii se bizi-

vorbi în citate biblice, nici că voi apela mereu și mereu la cutare sau cutare exemplu de om celebru al Cuvântului. Nu! Ci înseamnă că eu însumi voi fi o trăire a Cuvântului, eu însumi voi deveni „o epistolă vie“, o epistolă care nu face paradă de conținutul ei, ci se impune prin ea însăși.

În această Săptămână de rugăciune, faceți experiența reîntâlnirii cu acest Cuvânt viu și lucrător, încercați să vă întrebați dacă și anul acesta Cuvântul v-a fost adresat personal, dacă mai e *pentru voi*. Încercați să vedeți dacă acest Cuvânt a devenit *al vostru*, încercați să descoperiți în ce măsură vi s-a adresat direct pentru vârsta, împrejurarea sau experiența vieții voastre. Și apoi, rugați-vă ca, într-adevăr, mărturia voastră să poată fi la fel de personalizată și de puternică precum era

cea a apostolului: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“ (1 Ioan 1,1-3).

Încercați, în această Săptămână de rugăciune, să vă regăsiți Biblia! Ștergeți-o de praf, lăsați-o să se deschidă la acele locuri dragi nouă altădată, rugați-vă deasupra paginilor ei, apoi deschideți ochii și priviți-o; este Biblia voastră. Și nu vă mai despărțiți de ea niciodată! Când veniți la adunare, luați-o cu voi!

Când vă treziți, luați-o în mână și deschideți-o! Când vă culcați, luați-o cu voi, în momentele tainice de rugăciune! Priviți în ea nu ca la un obiect magic, ci la fel ca la un prieten, deoarece Cuvântul vă este prieten. Cel mai bun prieten!

Întrebări pentru discuție

1. Ce efect are însușirea Cuvântului asupra calității vieții și asupra caracterului nostru? Cum ne poate conduce Cuvântul scris la o prietenie strânsă cu Cuvântul Viu?

2. Cum este influențată relația dv. cu Sfânta Scriptură de cunoașterea faptului că ea se adresează oamenilor de orice vârstă? Ce pasaje biblice considerați că vi se adresează în mod special?

Valeriu Petrescu este directorul Casei de Editură „Viață și Sănătate“.

Puterea transformatoare a Cuvântului Său

Cum are loc transformarea, ce presupune ea

Carlos Puyol

Multe cărți au apărut, de-a lungul istoriei omenirii, dar nici una dintre ele nu a avut o viabilitate și o influență universală ca acelea ale Bibliei. Valoarea extraordinară a Bibliei constă în faptul că ea nu este doar o carte cu un conținut religios, un catehism care prezintă un ansamblu coerent de adevăruri doctrinale ori de precepte morale sau chiar o compilație de tradiții religioase. Biblia este mult mai mult decât toate acestea. Ea este cartea istoriei mântuirii, o istorie în care Dumnezeu și oamenii sunt principalii protagoniști în efortul de a rezolva cea mai acută problemă a lumii noastre: problema păcatului.

Într-adevăr, acesta este unul dintre motivele pentru care Biblia este o carte unică și trezește un interes continuu - faptul că ea tratează pe larg și în mod definitiv fenomenul universal pe care îl cunoaștem sub numele de păcat sau rău. Scrisă pe o perioadă de aproximativ 15 secole, cartea pulsează având un singur obiectiv, și anume să arate planul divin pentru omenire și desfășurarea acestui plan în marea arenă a istoriei.

Biblia prezintă un spectru amplu al activităților lui Dumnezeu, cel care lucrează pentru transformarea omenirii. Ea vorbește despre mândria, ambiția, nedreptatea, asuprirea, teama, neputința, complexul de vinovăție, disperarea care există în inima oamenilor păcătoși. Dar ea vorbește și despre libertatea, iubirea, credința, încrederea în Dumnezeu, speranța și bucuria pe care Dumnezeu le oferă celui convertit. Istorisirile Bibliei sunt o mărturie vie cu privire la puterea transformatoare a harului divin și un exemplu despre ceea ce Dumnezeu este dispus să facă pentru noi, astăzi:

„Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15,4).

Izvorul puterii transformatoare a Bibliei

Secretul interesului permanent pe care îl trezește Biblia constă în aplicabilitatea mesajului ei și în valoarea morală absolută a experiențelor pe care le prezintă. Mai mult decât atât, Biblia are putere să-i transforme pe cititorii ei, să refacă în ei chipul lui Dumnezeu. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu”, spune Epistola către Evrei, „este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evr. 4,12).

Dar puterea transformatoare a Bibliei nu se află în elementul ei literar - în simbolurile, în parabolele, în descrierile, în declarațiile ei. Acestea pot impresiona mintea, pot trezi interesul și pot oferi cunoștințe de ordin religios, istoric și psihologic. Dar puterea transformatoare a Bibliei vine ca un rezultat al unirii celor trei persoane implicate în procesul revelației.

Mai întâi este Dumnezeu Tatăl, autorul Bibliei, cel care, în efortul de a ni Se descoperi, a făcut ca textul biblic să fie principalul mijloc care face posibilă întâlnirea dintre Dumnezeu și om. În al doilea rând, este Duhul Sfânt, a cărui influență directă s-a exercitat în cursul inspirației asupra minții scriitorilor sfinți (vezi 2 Pet. 1,21) și continuă să lucreze asupra minții noastre, atunci când citim Biblia. Duhul Sfânt ne convinge cu privire la pă-

cat, neprihănire și judecată, ne călăuzește în tot adevărul și dă mărturie despre Domnul Isus (vezi Ioan. 14,17; 15,26; 16,8,13). Iar în al treilea rând, este cel credincios. Poporul lui Dumnezeu, cei care cred în El, își exercită libertatea reală cercetând Scripturile ca să-L descopere pe Dumnezeu. Acest popor recunoaște și primește Biblia ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, o consideră normă, se supune autorității ei și ascultă de preceptele sale.

Biblia face posibilă întâlnirea dintre Dumnezeu și noi

Dumnezeu Se descoperă în natură (vezi Ps. 19,1,2). În natură putem contempla atributele admirabile, invizibile ale desăvârșirii Sale - „puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui”, așa cum spune Pavel (Rom. 1,20). La aceasta se referă teologii când folosesc expresia „revelație generală (sau universală)”. O altfel de revelație, tot generală, dar mai intimă și mai elocventă, este revelația prin intermediul conștiinței - un glas lăuntric care face distincție între bine și rău (vezi Rom. 2,14-16). Dumnezeu folosește conștiința noastră ca pe un mijloc de legătură între El și noi. Păcatul, însă, a întunecat conștiința oamenilor și a distrus lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu în așa fel, încât, după căderea în păcat, natura și conștiința - singure - constituie mijloace de revelație insuficiente.

De aceea Dumnezeu ne-a oferit revelația supremă prin Isus Hristos - Emanuel, Dumnezeu cu noi, revelația lui Dumnezeu în cel mai înalt grad.

De la căderea omului în păcat și până când a fost dată revelația supremă prin Domnul Hristos, Dumnezeu a folosit o serie de descoperiri scrise auxiliare, ca să-i educe pe oameni și să li Se descopere. Aceste scrieri au fost adunate în volumul cunoscut astăzi sub numele de Noul Testament. Ele au fost date poporului Israel prin profeții din vechime. Noul Testament a fost scris după Domnul Hristos și este complementar față de Vechiul Testament. El ne-a fost dat prin scrierile apostolilor care au meditat la descoperirea supremă a lui Dumnezeu

prin Domnul Hristos (vezi Evr. 1,1; 1 Tes. 2,13; 1 Ioan 1,1-3).

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, descoperim pe Dumnezeu și omul în acțiune, într-o întâlnire personală care a făcut posibil procesul revelației. În paginile Bibliei Dumnezeu ne vorbește, intră în preocupările noastre, ne corectează, ne arată voința Sa, ne anunță care sunt planurile Sale și ne întărește credința și speranța. La rândul nostru, reacționăm, îi răspundem lui Dumnezeu prin încredere sau prin îndoială, prin consacrare sau prin revoltă, prin eroism sau prin frică, prin loialitate sau prin trădare, prin iubire sau prin apatie. Dumnezeu și omul sunt implicați întotdeauna în procesul revelației. Biblia este scrisă de oameni, dar este atestată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este și astăzi un mijloc de comunicare între Dumnezeu și oameni, atât o descoperire, cât și o întâlnire. Este important - aș spune chiar indispensabil - să studiem solia ei. Dar studiul acesta, dacă nu duce la o întâlnire personală dintre Dumnezeu și noi, nu va atinge scopul divin și nu va avea puterea să transforme inima. Ellen White spune astfel: „Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și dispus să primească învățătură, cel care caută să înțeleagă adevărurile sale, va fi adus în legătură cu Autorul lui; și, dacă el singur nu alege altfel, nu există limită pentru posibilitățile sale de dezvoltare“ (*Education*, pag. 125).

Inspirația și iluminarea: lucrarea Duhului Sfânt

Intervenția Duhului Sfânt în primirea și scrierea Sfințelor Scripturi este afirmată în multe mărturii ale autorilor ei. Mii de texte din Biblie vorbesc despre originea supranaturală a soliiilor profeților. David spune: „Duhul Domnului vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea“ (2 Sam. 23,2). Când descrie felul în care a primit viziunile sale, Ezechiel folosește expresii ca acestea: „Duhul a intrat în mine“, „Duhul Domnului a căzut peste mine“, „Duhul m-a răpit“ (Ezech. 3,24; 11,5; 43,5). Pavel consideră

lucrarea profeților un dar al Duhului Sfânt (1 Cor. 12,7-10). În două texte de importanță fundamentală, Petru afirmă explicit că lucrarea profeților a fost inspirată de Duhul Sfânt, „Duhul lui Hristos, care era în ei“. El spune că „nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (1 Pet. 1,10.11; 2 Pet. 1,21). În cuvintele lui Pavel adresate lui Timotei, găsim aceeași afirmație explicită cu privire la inspirație: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,16.17).

Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și dispus să primească învățătură va fi adus în legătură cu Autorul lui.

Puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu se bazează pe faptul că el este inspirat; Duhul Sfânt este prezent în paginile Bibliei. Lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt în viața și activitatea autorilor ei este cea care îi conferă Bibliei o putere de convingere fără egal, o forță spirituală irezistibilă, capacitatea să zdrobească spiritul de răzvrătire al omului, să învețe, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, să-i facă pe oameni desăvârșiți, să transforme și să convertească sufletul cititorilor săi în așa fel, încât să fie destoinici pentru fapte bune.

Lucrarea Duhului Sfânt nu s-a terminat după ce El i-a inspirat pe scriitorii Bibliei, ci ea continuă prin procesul iluminării. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt îl iluminează pe cititorul Bibliei, așa cum a promis Domnul Isus (Ioan 14,17; 15,26; 16,8.13).

Primirea autorității Cuvântului

În fine, a treia persoană care ia parte la procesul revelației este cre-

dinciosul. Prin folosirea și exercitarea libertății lui, credinciosul se supune sau se împotrivesc puterii transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când este primit ca fiind revelația lui Dumnezeu și se recunoaște că este inspirat în întregime, Cuvântul lui Dumnezeu devine un izvor de autoritate incontestabil în sufletul omului.

Credinciosul care primește cu credință și încredere autoritatea normativă a Cuvântului lui Dumnezeu asimilează principiile sale sfinte în modul său de viață. Învățăturile și preceptele Bibliei ajung să facă parte integrantă din viața și din caracterul acelei persoane, iar prin lucrarea simultană a Duhului Sfânt, credinciosul devine „o făptură nouă“ (2 Cor. 5,17). Apostolul Petru descrie această experiență în felul următor: „Ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“ (1 Pet. 1,23).

Prin supunerea voinței noastre autonome în fața iluminării de către Duhul Sfânt și în fața autorității suverane a Cuvântului lui Dumnezeu ca regulă de credință și de viață, în noi se produce o renaștere a speranței, a puterii și a caracterului.

Ellen White face următoarea afirmație: „Aceeași putere creatoare care a chemat lumile la existență se află în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt dă putere, face să apară viața. Fiecare poruncă este o făgăduință. Dacă este recunoscut de voință și primit în suflet, Cuvântul aduce cu sine viața Celui Infinit. El transformă caracterul și creează din nou sufletul după chipul lui Dumnezeu“ (*Ibid.*, pag. 126).

Întrebări pentru discuție

1. Cum explică autorul atractivitatea permanentă a Bibliei?
2. Arătați care sunt asemănările și deosebirile dintre sursele din care primim cunoașterea cu privire la Dumnezeu. Cum răspunde fiecare dintre aceste surse nevoilor oamenilor și civilizațiilor diferite pentru care suntem chemați să lucrăm?

Carlos Puyol este secretarul Diviziunii Euro-Africa.

Cuvântul inestimabil

Claritatea și mângâierea vin din Biblie.

Walter Pearson

Acum zece ani, hoții au spart magazia în care fuseseră depozitate bunurile familiei mele și au furat aproape tot ce aveam. O bucată de hârtie, pe care se recunoștea scrisul de mână al soției mele, era tot ce mai rămăsese ca să confirme că, într-adevăr, în locul acesta ne ținuserăm lucrurile, în timp ce ne căutam o locuință.

Pierderea financiară era uluitoare, dar au început să iasă la iveală pierderi și mai mari. Împreună cu lucrurile pe care hoții credeau că le pot vinde la un preț derizoriu, erau cutii întregi cu fotografii, cărți și scrisori de o valoare inestimabilă. Întreaga colecție de cărți cumpărate cu mari eforturi și sacrificii, timp de 20 de ani, fusese furată. Fotografii în care se vedea cum crescuseră copiii mei, de la nașterea lor, dispăruseră. Dar cel mai dureros era faptul că hoții furaseră și cutiile cu fotografii și scrisori de la mama mea, care murise cu aproape 20 de ani înainte, la vârsta de 49 de ani.

Pierderea acestei comori de amintiri legate de viața mamei mele era colosală. Începusem să organizez fișele și fotografiile, cu speranța că vor servi ca bază pentru scrierea unei cărți. Gândul acesta a dispărut cu desăvârșire, o dată cu pierderea atâtor materiale care erau de neînlocuit.

Câteva luni mai târziu, făceam ordine într-un sertar deranjat. Nu voi uita niciodată emoțiile care m-au copleșit, atunci când am dat peste o scrisoare de la mama. Era o descoperire solemnă. Crezusem că niciodată nu voi mai vedea vreo scrisoare de-a ei. Deși era doar o foaie de hârtie cu urme de cemeală pe ea, această scrisoare era prețioasă. Scrisul de mână al mamei îmi aducea aminte de ceea ce văzusem în albumele acelea de demult. Parcă îi auzeam vo-

cea, când citeam cu drag și mă opream la fiecare cuvânt al ei.

Nu știu cum, dar greutatea prin care treceam mi s-au părut mai ușoare, atunci când mi-am adus aminte de sfaturile înțelepte și de exemplul ei admirabil. Puterea mesajului de la scumpa mea mamă, în împrejurările acelea, a fost chiar mai mare decât aș fi putut crede. Cuvintele scrise de mama mi-au dat putere.

Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este el, rămâne pivotul întregii noastre speranțe.

Dar chiar și o scrisoare de la o mamă decedată cu aproape douăzeci de ani în urmă pălește în importanță față de efectul descoperirii din partea lui Dumnezeu, pe care o găsim în Biblie. Analogia cu scrisoarea mamei mele nu este perfectă, pentru că slujim unui Mântuitor înviat. Dumnezeu nostru nu este mort. Nu ducem lipsă de informații transmise din partea cerului prin rugăciune și prin părtășie. Dar Biblia reprezintă, într-adevăr, o resursă prețioasă și de cea mai mare importanță, datorită relației noastre cu Autorul ei, cu Domnul Isus Hristos.

Experiența mea cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu a demonstrat de multe ori că el este o comoară care merită să mă bucur de ea și să o împărtășesc altora, o adevărată delectare în viața mea. Schimbări drastice, hotărâte au loc în gândirea și în viața mea, atunci când îmi fac timp să citesc Biblia în mod sistematic sau să o ascult înregistrată pe casetă.

O colecție incredibilă

Biblia are valoare infinită, pentru că este o scrisoare de la Cel care ne iubeste în cel mai înalt grad. Dar paginile ei cuprind mult mai mult. Chiar dacă originea sa divină ar putea fi cumva nesocotită, importanța ei literară ar recomanda-o. Ce altă carte își poate dovedi mai bine pretenția de a-l face înțelept pe cel care o citește? Psalmul 19,8 ne aduce aminte: „Orânduiriile Domnului sunt fără prihană și veșelească inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii”. Iar după o parafrază, versetul acesta spune astfel: „Poruncile Domnului emană lumină și iluminează mintea” (după *Clear Word*).

Am fost martor la efectul acesta al Bibliei. De-a lungul anilor, am avut privilegiul să cunosc mulți creștini mai în vârstă, care n-au avut niciodată posibilitatea să-și facă o educație școlară. Dar, în conversația și chiar pe fața celor mai mulți dintre ei, se vedea că fuseseră cizelați și înobilizați prin influența Bibliei. Nimeni să nu se îndoiască: Biblia este o carte plină de putere!

Nici o carte din istoria omenirii nu se poate compara cu întinderea și adâncimea infinite ale acestui Cuvânt. „În spectrul larg de subiecți și în bogăția stilurilor ei, Biblia are ceva care să trezească interesul fiecărei minți și să umple de admirație fiecare inimă. În paginile ei se găsesc cele mai vechi rapoarte istorice, biografiile cele mai autentice, principiile de guvernare eficientă a țării și pentru conducerea familiei - principii la nivelul cărora înțelepciunea omenescă nu s-a ridicat niciodată. Ea conține filosofia cea mai adâncă, poezia cea mai plăcută și cea mai sublimă, cea mai pasionată și cea mai patetică. Valoarea scrierilor Bibliei este infinit mai mare decât cea a lucrărilor oricărui autor omenesc, chiar dacă sunt considerate scrieri omenesci; dar, dacă se țin seamă de felul în care fiecare dintre aceste scrieri se raportează la marele gând central, cărțile Bibliei au un orizont infinit mai larg, o valoare infinit superioară” (*Îndrumarea copilului*, pag. 392)

Nu putem exagera nici importanța Scripturii ca mijloc de unire

a noastră, prin credință, cu istoria poporului lui Dumnezeu și a miilor de oameni care au trăit o viață de evlavie neabătută. Scriptura ne aduce în strânsă legătură cu înțelepciunea și cu experiența celor care au rămas credincioși în trecut și ne inspiră în situațiile care ne confruntă astăzi.

„Atunci când studiem Biblia, stăm de vorbă cu patriarhii și cu profeții. Adevărul este îmbrăcat într-un limbaj nobil, care exercită o atracție irezistibilă asupra minții; gândul este înălțat de la lucrurile de pe pământ și făcut să contemple slava vieții viitoare nemuritoare. Cum s-ar putea compara înțelepciunea omului cu splendoarea revelației lui Dumnezeu?” (*Fundamentele educației creștine*, pag. 128).

Un mijloc de supraviețuire

Întotdeauna m-a captivat felul în care sora White descrie experiența apostolului Ioan, scriitorul Apocalipsei, pe insula Patmos. Experiența lui Ioan ilustrează modul în care Scriptura poate aduce bucurie în împrejurările cele mai descurajatoare și ne poate ajuta să rămănem în legătură cu Dumnezeu chiar atunci când suntem singuri.

Dumnezeu intervenise în mod extraordinar și îl salvase pe Ioan de la moarte, din cazanul cu ulei „în clocot”. Persecutorii săi ar fi putut să-l ierte pentru orice motiv de supărare pe care l-ar fi avut din partea lui și să nu-l mai trimită în exil. Dar, pentru ultimul dintre apostoli, experiența aceasta nu avea să fie o pedeapsă. Credința lui în Dumnezeul Scripturii l-a predispus să fie deschis față de ceea ce Dumnezeu putea să-i comunice în acest loc izolat.

Sora White spune că, în timp ce vedea cerul și norii de deasupra lui, pe acea insulă pustie și relativ mică, Ioan își imagina că aceiași nori trecuseră pe deasupra templului de la Ierusalim. El vedea adânciturile în suprafața insulei de origine vulcanică și se delecta gândindu-se la puterea infinită a lui Dumnezeu, care poate să poruncească apelor să acopere pământul sau să se retragă la cuvân-

tu Lui. Era plin de uimire pentru faptul că, până și în acest loc stâncos și accidentat, în care împăratul Romei poruncise să fie exilați deținuții, autoritatea divină putea să limiteze inundațiile, prin porunca: „Până aici să vii, să nu treci mai departe” (Iov 38,11).

În loc să se lase despărțit de Domnul său, Ioan și-a ascuțit percepțiile ca să descopere indicii ale eforturilor lui Dumnezeu de a-Și exprima prezența și iubirea. Nu ne surprinde faptul că un om, ale cărui simțuri puteau face o distincție atât de exactă, încât să detecteze glasul lui Dumnezeu, era „în Duhul în ziua Domnului” (Apoc. 1,10). Scriptura, care fusese standardul vieții sale, devenise acum mijlocul de supraviețuire și mângâierea lui.

În aceste condiții de nesiguranță, trebuie să avem un izvor de adevăr și de mângâiere plin de autoritate.

Desigur, speranțele lui Ioan n-au fost dezamăgite. Palma de loc pe care se afla către sfârșitul vieții sale a fost transformată într-un adevărat centru de comunicare. El a primit și a scris aici o viziune impresionantă, care cuprinde istoria lumii până la a doua venire a Domnului Hristos. Ceea ce ar fi putut să fie pedeapsa finală a devenit bucuria lui supremă, atunci când a fost binecuvântat să scrie ultima carte a Bibliei.

Cuvântul care a fost descoperit lui Ioan, scriitorul Apocalipsei, are putere și astăzi pentru copiii lui Dumnezeu care trebuie să treacă prin încercări cel puțin la fel de mari. Da, și astăzi, Dumnezeu intră în legătură cu noi, oamenii, prin simțurile - sau percepțiile - noastre, dar cel mai important izvor al revelației Sale continuă să fie Biblia, Cuvântul Scris al lui Dumnezeu.

Pe măsură ce planeta aceasta

devine tot mai puțin ospitalieră pentru copiii lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt Se retrage, Cuvântul va fi mijlocul prin care vom supraviețui într-un mediu ostil. Ce favoare divină avem să ne punem toată încrederea în tezaurul extraordinar al făgăduințelor Bibliei, care sunt „la fel de sigure ca revărsatul zorilor”. Eșecul vizibil al structurilor sociale de a satisface nevoile oamenilor îi constrânge pe credincioși să alerge la Cuvânt. În aceste condiții de nesiguranță, trebuie să avem un izvor de adevăr și de mângâiere plin de autoritate.

Unii se arată nerăbdători astăzi să reducă amestecul Sfințelor Scripturi în viața noastră. Pe aceștia îi deranjează atribuirea unei autorități normative nelimitate Cuvântului lui Dumnezeu. Ei spun că acest Cuvânt este doar una dintre „cărțile mari” ale lumii. Dacă aprobăm această diminuare a autorității Bibliei, ne condamnăm la un exil în care vom fi lipsiți de cea mai importantă resursă a noastră. Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este el, rămâne pivotul întregii noastre speranțe.

Iubirea față de adevăr

Pentru mine, Biblia înseamnă foarte mult. La fel ca scrisoarea mult timp pierdută de la mama mea, Biblia este o comunicare din partea unui Dumnezeu care mă iubește. Și iubirea Lui nu mă lasă în starea în care mă găsește; Scriptura mă întărește, îmi ascute mintea și reface în mine chipul Domnului Hristos.

Mă angajez nu doar să mă familiarizez cu această Carte prețioasă, dar și să iubesc atât adevărul, cât și pe Domnul adevărului, pe care ea Îl descoperă.

Întrebări pentru discuție

1. Cum s-a exercitat în dreptul tău rolul Scripturii ca mesaj personal din partea lui Dumnezeu?

2. Cum a fost influențată viața ta sau a celor apropiați ai tăi de atacurile la adresa autorității Cuvântului lui Dumnezeu?

Walter Pearson este vorbitor principal și director al postului de televiziune adventist *Breath of Life* (Sufărarea de viață).

Bucurie în Cuvânt

Mai ales atunci când suferim, când suntem tulburați și învinși

Dorothy Eaton Watts

Am auzit astăzi bucurie - în țipetele unui copil de trei ani, care aleargă după baloane de săpun, în cântecul vesel al unei vrăbii, în clipocirea fericită a unui pârâu de munte.

Am văzut bucurie astăzi - în ochii zglopii ai unei tinere de curând căsătorite, în joaca unui cățeluș care își salută stăpânul, pe fața unei școlărițe care înaintea sărind pe stradă.

Am simțit bucurie astăzi - în paginile unei cărți vechi, în ora de studiu al Cuvântului lui Dumnezeu, în prezența Celui care este izvorul oricărei bucurii.

Astăzi dimineață, când L-am întâlnit pe Domnul Hristos în Scripturi, am găsit „bucurii nespuse” - căldură, strălucire, muzică, zâmbet, soare și trandafiri și posibilități infinite. Inima mea începuse să cânte, aveam privirea așezată, iar vocea mi-a izbucnit în laudă. Eram atât de bucuroasă, captivată de clipa întâlnirii cu Domnul în Cuvântul Său!

Rita Armstrong este o altă persoană care a găsit bucurie în Cuvânt. Mult timp, viața ei fusese caracterizată de instabilitate emoțională. Își ascundea nefericirea, dar deseori se simțea descurajată.

Apoi, într-o după-amiază, a meditat, timp de câteva ore, la Cuvântul lui Dumnezeu, la puterea și iubirea Lui. Și-a adus aminte cât de sigură era în copilărie că Isus o iubește, apoi s-a gândit la cer și la bucuria pe care o va simți când va sta, în cele din urmă, în prezența lui Dumnezeu. I-au venit în minte cuvintele din Evrei 13,8: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

Isus nu Se poate schimba! se gânde-

dea Rita. *El m-a iubit când eram copil, mă va iubi când voi merge în cer și mă iubește acum!* A fost cuprinsă de bucurie și de iubire. Dintr-o dată, și-a dat seama că ea este importantă în fața lui Dumnezeu - că are valoare în fața lui Dumnezeu! S-a ridicat imediat în picioare și a început să meargă, să sară prin casă, cântând și spunând întruna: „Am valoare în fața lui Dumnezeu! Am valoare în fața lui Dumnezeu!”¹

Înainte de Fețe Tale sunt bucurii nespuse (Ps. 16,11).

Într-o dimineață, m-am trezit simțindu-mă apăsată de tensiunile vieții. Mă dureau spatele, capul, membrele și încă nu mă dădusem jos din pat! M-am gândit la toate lucrurile pe care nu le făcusem în ziua precedentă. Acum ele urmau să mi se adauge pe lista pentru această zi. Am oftat greu și m-am întors, dar, în cele din urmă, am reușit să cobor din pat. Inima îmi era apăsată, iar sufletul deprimat. Mă simțeam așa de slabă și de vulnerabilă!

În dimineața aceea, am deschis Biblia și am citit din Țefania 3,17: „Domnul Dumnezeu tău este în mijlocul tău ca un viteaz, care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine”. Mi-am imaginat că sunt un copil mic și că vin la Tatăl meu din cer, ca să mă ia în brațe. Parcă Îl auzeam spunându-mi: „Dorothy, Eu Mă voi îngriji de toate”. Îmi închipuiam că mă ține chiar lângă El și că îmi cântă un cântec vesel, plin de iubire, ca să mă liniștească. Mă simțeam încălzită la pieptul Său. Bucuria Lui m-a umplut cu o nouă putere.

După această întâlnire cu Dumnezeu prin Cuvântul Său, am putut să-mi aduc la îndeplinire lucrările fără prea mult efort. Până după amiază, îmi terminasem cele 17 activități de pe listă. Mi-am făcut o limonadă rece și m-am așezat în grădină să admir florile, să mă bucur de lumina soarelui și de iubirea lui Dumnezeu. A fost o zi plină de bucurie! Ce schimbare făcuse Cuvântul lui Dumnezeu! *Cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele (Ier. 15,16).*

După divorțul său, Joyce Landorf Heatherley a găsit putere și bucurie în Cuvânt. Simțea că toți o părăsiseră, chiar și Dumnezeu. Era adânc îndurerată și nu se putea concentra, atunci când studia Biblia sau când se ruga. Parcă nu avea putere să aducă la îndeplinire nici cele mai simple activități.

Într-o dimineață, în timp ce ștergea praful de pe noptieră, și-a luat Biblia în mână, dar aceasta îi alunecă printre degete și căzu. Biblia rămase jos, deschisă la Romani 8. Ochii lui Joyce s-au oprit asupra versetelor de la finalul capitolului: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (vers. 38,39).

Joyce duse Biblia la pian și o așeză deschisă pe pupitrul pentru note. În fiecare zi care a urmat, s-a așezat pentru un timp lângă pian, recitind iar și iar acest pasaj biblic, printre lacrimi. Meditând zi după zi la aceste cuvinte, a primit din nou viață și speranță. A început să simtă iarăși prezența iubitoare a Domnului. Bucuria a revenit, în acele momente de părtășie cu Dumnezeu, în timp ce stătea pe bencheta de lângă pian și asculta cum Dumnezeu îi vorbea prin Cuvântul Său.² *Bucuria Domnului va fi tăria voastră (Neem. 8,10).*

La începutul celui de-al doilea război mondial, Darlene Rose lucra ca misionar în Noua Guinee. Soldații japonezi i-au

luat prizonieri pe ea și pe soțul ei și i-au ținut în junglă, în lagăre de război separate. Dar, chiar înainte de eliberarea ei miraculoasă, află că soțul său murise.

În seara aceea, după ce luminile din lagăr au fost stinse, s-a așezat pe rogojină, cu fața în jos. Avea dureri de cap și dorea foarte mult să-și rezeme fruntea pe umărul cuiva care o iubea, care putea să-i ofere consolare. Simțea că orice bucurie dispăruse o dată cu moartea soțului ei și credea că niciodată

nu va mai fi în stare să schițeze un zâmbet. *Doamne, ești?* striga inima ei frântă, în liniștea nopții tropicale. *Vezi durerea mea? Mă iubești?* Chiar atunci, Domnul i-a vorbit în liniștea inimii ei, prin cuvintele din Isaia 61,1-3: „El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită... să mângâi pe toți cei întristați...să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit”.

Prezența Domnului Hristos i se părea atât de reală, încât, în liniște, ea își deschise inima și îi prezentă Lui întreaga sa durere. Știa că El o ascultă, simțea că El e atent la fiecare cuvânt pe care îl șoptea ea. Știa că El înțelege cât de chinuit e și te simți singur, că durerea e prea mare ca să poată fi exprimată în cuvinte. Darlene a înțeles că El plânge împreună cu ea, că El o iubește. Mai târziu, ea scria astfel despre noaptea aceea: „În clipele acelea, învățam să înțeleg mângâierea Duhului Sfânt. Într-un târziu, am adormit. Sabia durerii mă rânise crunt, dar El o scufundase mai înainte în untdelemn”. În dimineața următoare, fața lui Darlene radia de bucuria sufletească pe care o găsisse în prezența Domnului Hristos, prin Cuvântul Său.³

Să le dau... un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit (Is. 61,3).

Nu demult, am trecut printr-o perioadă de întuneric. Nu puteam suporta suferința prin care treceam, dar nu puteam

nici să văd vreo speranță pentru viitor. În afară, zâmbeam. Dar, în sufletul meu, mă simțeam așa de slabă și de zdrobită! Atunci am citit Isaia 9,2,3: „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină. Tu înmulțești poporul, îi dai mari bucurii; și el se bucură înaintea Ta”.

„Doamne, vino la mine cu lumina și bucuria prezenței Tale”, am scris în jurnalul meu.

„Scoate-mă din întuneric și condu-mă la lumina Ta.” El mi-a șoptit: „Adu la Mine umbrele tale”.

„Doamne, în viața mea sunt multe umbre”, am început eu. Timp de câteva minute, am scris ceea ce mă preocupa cu privire la păcate, la nereușite, la probleme de sănătate, la copii, la nepoți, la întâlnirile pentru care eram programată să vorbesc, la articolele și cărțile pe care intenționeam să le scriu. În dimineața aceea, am adus la Domnul cel puțin nouă dintre poverile mele.

Am scris în jurnal: „Doamne, Tu ești lumina mea, bucuria mea, cântecul meu! Vino la mine, Doamne! Încălzește-mi inima, alină-mi sufletul. Te rog, Doamne, am nevoie de Tine! O, cât de mult am nevoie de Tine!”

Parcă ieșise soarele, pentru prima dată după săptămâni întregi! Plină de putere și de speranță, simțeam că pot să fac față zilei cu bucurie - bucurie pe care o găsisem în timpul de părtășie cu Dumnezeu, alături de Cuvântul Său. Descoperisem cât de adevărate sunt cuvintele următoare, scrise de Ellen White:

„Omul a fost creat pentru părtășie cu Dumnezeu și doar în această părtășie își poate găsi adevărata viață și dezvoltare. A fost creat să-și găsească în Dumnezeu bucuria cea mai înaltă și nimic altceva nu poate să-i satisfacă năzuințele inimii, să-i potolească foamea și setea sufletului. Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și dispus să primească învățatură, căutând să înțeleagă adevărurile cuprinse în el, va fi adus în legătură cu Autorul său” (*Education*, pag. 124, 125). Iar Autorul său este izvorul oricărei bucurii.

Tu înmulțești poporul, îi dai mari bucurii; și el se bucură înaintea Ta (Is. 9,3).

Ai descoperit secretul unei vieți creștine fericite? Îți ei timp în fiecare zi să te adânciești în Cuvânt, în prezența Celui care este izvorul oricărei bucurii? Apostolul Ioan spune că tocmai în scopul acesta a fost scrisă Biblia - ca să ne conducă la bucurie.

Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină (1 Ioan 1,4).

¹ I. Howat, ed., *Light in the Middle of the Tunnel* (Fern, Scotland: Christian Focus Publications, 1994), pag. 109-121.

² Joyce Landorf Heatherley, *Unworld People* (Austin, Tex.: Balcony Publishing, 1987), pag. 216-222.

³ Darlene D. Rose, *Evidence Not Seen* (San Francisco: HarperCollins, 1990), pag. 109-113.

Întrebări pentru discuție

1. Cu care dintre persoanele menționate în această lectură te identifice cel mai bine?

2. Cum poți să folosești mai bine timpul prețios în care comunică cu Dumnezeu prin rugăciune și prin studierea Cuvântului Său?

3. Ce te-a impresionat cel mai mult din această prelegere? Ce metode noi de mărturisire sugerează ea?

Dorothy Eaton Watts este secretar asociat al Diviziunii Asia de Sud, cu sediul la Hosur, India.

Ele mărturisesc despre Mine

Isus este esența întregii Scripturi.

Bryan Ball

O carte recentă, *The Word of the Lord* (Cuvântul Domnului), ne aduce aminte de un adevăr foarte elementar. Biblia „ni-L face cunoscut pe Dumnezeu care măntuiește“.

Cât de adevărată este această afirmație! Și cât de necesar este ca aceia care au un respect profund față de Biblie să-și aducă aminte că ea este mai mult decât doar o sursă de informații. Desigur, Scriptura oferă cunoștință și putere de înțelegere, dar este, de asemenea, Cuvântul „viu“ și „puternic“ al lui Dumnezeu (Evr. 4,12).

Ca să trăim cu adevărat această putere în viața noastră, trebuie să înțelegem nu doar ce spune Biblia, ci să înțelegem și de ce a fost scrisă Biblia. Cineva spunea că Biblia „este dată omului ca să-l facă în stare să fie părtaș la mântuire“. Niciodată nu trebuie să uităm motivul acesta.

Apostolul Pavel înțelegea acest adevăr esențial. Sfintele Scripturi, îi scria el lui Timotei, „pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire“ (2 Tim. 3,15). Scriptura are scopul nu doar să ofere cunoștințe de ordin religios, ci și să ducă la mântuire. De aceea, Pavel adaugă: „prin credința în Hristos Isus“. Cunoașterea care duce, în cele din urmă, la mântuire nu este cunoașterea intelectuală a Scripturilor, ci o cunoaștere la care se ajunge printr-o întâlnire personală cu Isus Hristos, prin credință.

Adresându-Se iudeilor, cu o ocazie, chiar Domnul Isus S-a referit la scopul pentru care a fost scrisă Scriptura. Afirmația Lui este cuprinsă într-unul dintre cele mai importante pasaje din Biblie și ne descoperă scopul suprem al Cuvântului scris. Iudeilor care se conduceau după o

judexată greșită, Isus le-a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!“ (Ioan 5,39,40)

Iudeii aceia erau, probabil, cei mai buni cercetători ai Bibliei din lume. Ei citeau Cuvântul și studiau textul ei în mod continuu și amănunțit. Și totuși n-au înțeles-o deloc. Într-unul dintre comentariile sale, William Barclay spune că „apa are tot atâtea șanse să intre în ciment, câte șanse avea Cuvântul lui Dumnezeu să intre în mintea lor“. Care era motivul? Ei nu citeau Scripturile ca să audă Cuvântul Dumnezeului Mântuitor, ci să găsească argumente în sprijinul interpretărilor lor.

În această Săptămână de rugăciune, când recunoaștem din nou autoritatea și puterea Cuvântului lui Dumnezeu, să ne aducem aminte că este posibil să studiem Scriptura din motive greșite. Nu primim viața veșnică doar prin studierea și înțelegerea Bibliei. Avem viața veșnică dacă Îl primim pe Cel asupra căruia se concentrează întreaga Biblie. Următoarea afirmație îi aparține tot comentatorului Barclay: „Scripturile nu au rolul să dea viață, ci să îndrepte spre Cel care o poate da“.

Pe drumul spre Emaus, chiar Domnul Isus a practicat principiul acesta. Așa spune Biblia. Ca să aprindă iarăși credința slabă a ucenicilor Săi, El „a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“ (Luca 24,27).

Această interpretare divină a Scripturilor a avut un rezultat remarcabil. Ei au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi, când...

ne deschidea Scripturile?“ (vers. 32). Adevărata putere a Cuvântului lui Dumnezeu se bazează pe faptul că el se aplică la Domnul Isus și la marea Sa lucrare de răscumpărare. Viața veșnică vine de la Cuvântul întrupat, de la Domnul Hristos, care este esența, punctul central al întregii Scripturi.

Cum se întâmplă aceasta

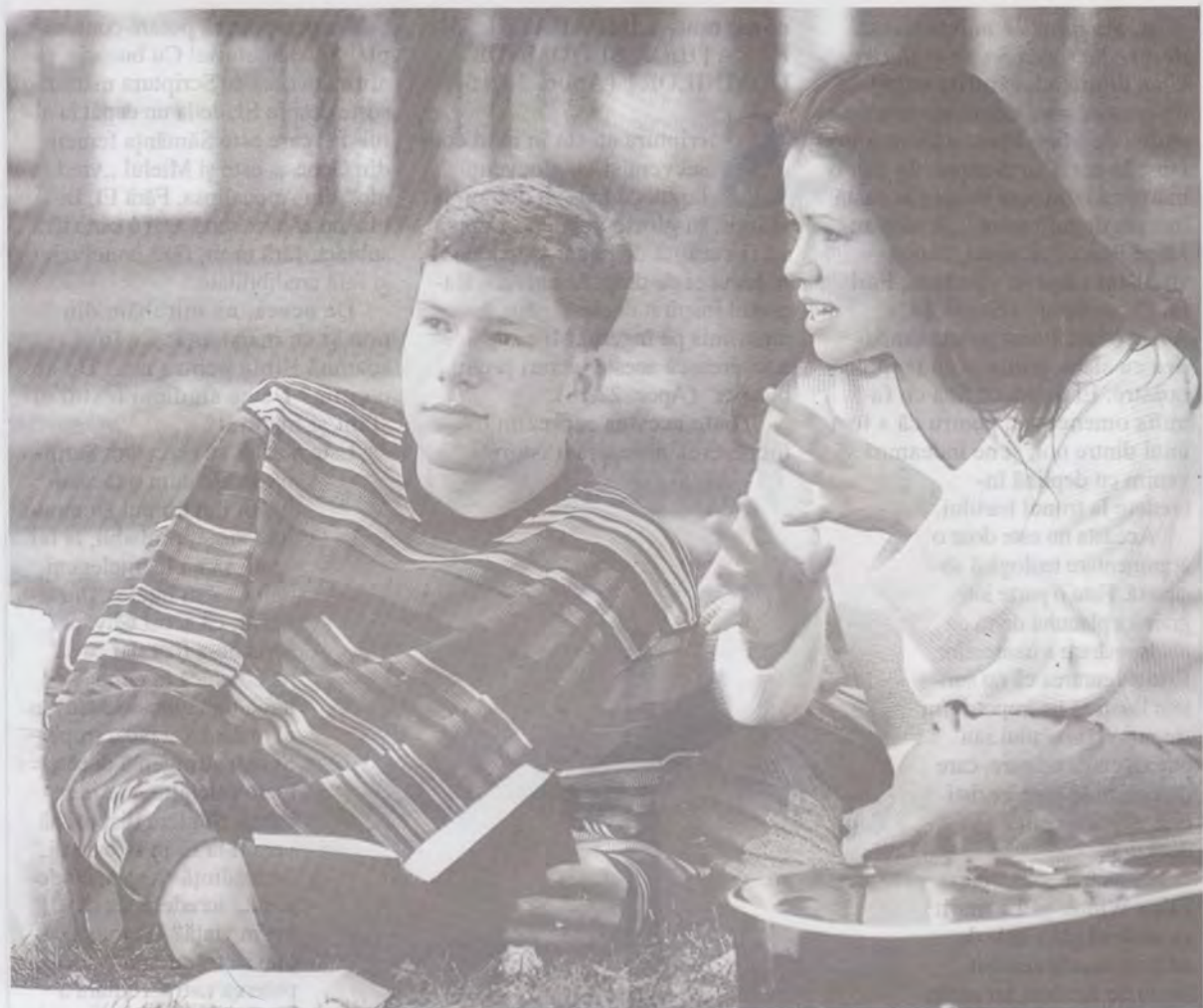
Biblia conține mărturii multe și convingătoare cu privire la Domnul Isus. Am avea nevoie de volume întregi ca să le examinăm în mod amănunțit. Dar există câteva aspecte precise care iluminează scopul Bibliei și ne ajută să înțelegem iarăși mesajul ei mântuitor. Într-adevăr, Scripturile „mărturisesc despre El“.

1. *În mărturisesc despre persoana Lui.* Biblia este cel mai important izvor de informații cu privire la existența lui Isus. Există câteva referiri întâmplătoare la El în alte cărți, dar cunoștințele esențiale despre Isus le găsim doar în Biblie. Personajul istoric Isus este cel din istoria biblică, Isus care S-a născut în timpul domniei lui Cezar August și care a fost răstignit sub Pilat din Pont.

Acest Isus, acest personaj istoric care a trăit și a murit în Palestina, în primul secol al erei noastre, nu este altcineva decât Fiul divin-uman al lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia clară a Scripturii. Emanuel, Cel înviat - El singur este calea spre Tatăl și spre casa Tatălui. Parabolele și minunile care inundă paginile Evangheliilor sunt cuvintele și faptele unei Persoane reale, care a trăit într-un timp real și a cărei venire a schimbat pentru totdeauna destinul neamului omenesc.

Dacă nu am avea Biblia, cunoștințele noastre despre Isus ar fi nesemnificative.

2. *Scripturile mărturisesc despre moartea Sa ispășitoare.* Este clar că Scriptura dă mărturie despre viața și lucrarea Domnului Isus și, de asemenea, că ele se ocupă în mod foarte amănunțit cu evenimentele ultimei săptămâni din viața Sa. Moartea lui Isus este, fără îndoială, punctul central al Evangheliilor. De ce? Pentru că moartea lui Isus

a fost diferită de moartea oricărui alt om din întreaga istorie.

Moartea lui Isus pe crucea de pe Calvar a fost și este un eveniment cu adâncă semnificație, atât cu privire la Dumnezeu, cât și cu privire la mântuire. El nu a murit pentru Sine sau pentru că făcuse ceva rău. Isus a murit ca jertfă. Moartea Sa a fost o moarte înlocuitoare, ispășitoare. Apostolul Pavel spune astfel: „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Cor. 15,3). Isus a trăit ca să poată să moară - „pentru noi”, așa cum spune Pavel din nou, în Romani 5,8.

Toate acestea ne aduc aminte că, dacă este înțeles corect, creștinismul nu ne oferă în primul rând un exemplu și nu înțelegem, în primul rând, un proces de iluminare intelectuală. Solia creștină se ocupă de existența omului păcătos, vor-

bind despre înlocuire și ispășire. Mărturia Scripturilor este elocventă în această privință. Moartea înlocuitoare a Domnului Isus este punctul central al Scripturilor, este vitală și de neînlocuit.

3. *Scripturile mărturisesc despre neprihănirea Sa.* Crucea de pe Calvar este plină de splendoare și domină întreaga Biblie. Dar planul divin pentru mântuirea omului prevede mai mult decât atât. Pavel declară: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5,10).

Viața Domnului Isus este importantă pentru că a fost o viață neprihănită. Biblia dă mărturie despre faptul că această neprihănire, care se găsește doar în Hristos, este izvorul și baza neprihănirii de care

au nevoie oamenii păcătoși, ca să fie mântuiți. „Prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (vers. 19). În Epistola către Romani, Evanghelia este prezentată ca fiind vestea bună despre neprihănirea Domnului Isus.

Ellen White a scris mult cu privire la acest adevăr frumos și fundamental. „Numai veșmântul pe care Domnul Hristos ni l-a dat ne poate face în stare să stăm în prezența lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptăririi Sale, Domnul Hristos îl va așeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit... Această haină, țesută în războiul cerului, nu are în ea nici măcar un singur fir făcut după părerea omului. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvârșit, iar acest caracter Se oferă să ni-l dea și nouă” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 211).

4. *Scripturile mărturisesc despre lucrarea Sa de mijlocire.* Unul dintre adevărurile neglijate de creștinismul contemporan este slujba de Mare Preot a Domnului Isus, în cer. Dar Scripturile dau o mărturie izbitoare despre această lucrare de mijlocire. „Avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu” (Evr. 4,14). Acest Mare Preot poate simpatiza cu slăbiciunile și cu ispitele noastre. El Se identifică cu familia omenească, pentru că a fost unul dintre noi, și ne îndeamnă să venim cu deplină încredere la tronul harului.

Aceasta nu este doar o argumentare teologică abstractă. Este o parte integrantă a planului divin de răscumpărare a oamenilor. Este asigurarea că nu suntem lăsați să ne împotrivim singuri vrăjmașului sau puterii extraordinare, care deseori ni se pare irezistibilă, a firii noastre decăzute.

„Isus trăiește”, spune Ellen White. „El a murit ca să deschidă o cale de scăpare pentru neamul omenesc decăzut, iar astăzi trăiește ca să mijlocească pentru noi, ca să putem fi înălțați la dreapta Lui. Nădăjduiește în Dumnezeu” și „adu-ți aminte”, spune ea, „că... prin El, poți birui” (Mărturie, vol. 2, pag. 570).

Nu este de mirare că Charles Wesley scria cu atâta convingere:

„Trezește-te, suflete, trezește-te,
Dă la o parte frica vinovăției,
Văd Jertfa însângeraată adusă pentru mine”.

5. *Scripturile mărturisesc despre Domnul Isus ca Rege și despre domnia Lui.* „Isus va domni” [sau „Hristos domnește-n Sion”] nu este doar un imn frumos. Cuvintele acestea exprimă scopul final al lui Dumnezeu, faptul că istoria omenirii se îndreaptă spre un destin divin. Ioan a văzut „Cuvântul lui Dumnezeu” cu un

nume nou - „**ÎMPĂRATUL ÎMPĂRĂȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR**” (Apoc. 19,16).

Scriptura atestă în mod consecvent și cu elocvență faptul că Isus va domni, la sfârșit, în glorie veșnică. Lumea va fi curățită de păcat și readusă la locul ei de drept în univers. Raportul inspirat declară: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici” (Apoc. 22,16).

Toate acestea reprezintă încheierea necesară a istoriei

omenirii, așa cum a fost prezisă. Printr-o manifestare teribilă și surprinzătoare, de o întindere cosmică, a doua venire a Domnului Hristos și inaugurarea Împărăției slavei Sale aici pe pământ va îngloba toate aspectele lucrării mântuitoare a Domnului Isus. El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Isus va veni - într-adevăr, trebuie să vină - ca să încheie triumfător planul de mântuire și să-și preia locul care îi aparține de drept, ca Suveran al universului.

Ce perspectivă putem contempla! Și ce mărturie! Cu bucurie, reafirmăm ceea ce Scriptura mărturisește despre El, de la un capăt la altul. El, care este Sămânța femeii din Genesa, este și Mielul „vrednic” din Apocalipsa. Fără El, Biblia nu ar avea sens, ar fi o carte fără subiect, fără erou, fără concluzie și fără credibilitate.

De aceea, ne întrebăm din nou și cu insistență: Ce înseamnă Biblia pentru noi? De ce o citim? De ce studiem textul ei sfânt și inspirat?

Este posibil să cercetăm Scripturile așa cum o făceau iudeii din timpul Domnului Isus și, probabil, la fel ca ei, să nu le înțelegem deloc? Am înțeles, într-adevăr, că acest Cuvânt scris ne-a fost dat ca să ne conducă la cunoașterea mântuitoare a Cuvântului care S-a făcut trup? Și mai stringentă decât toate celelalte este întrebarea: Suntem dispuși să venim la El în fiecare zi, cu credință simplă, cu deplină încredere, ca să avem viață? Doar așa putem să trăim, într-adevăr, puterea extraordinară a Cuvântului lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. Având în vedere ceea ce s-a spus despre iudeii din Scriptură, ce pericole crezi că amenință pe creștinii de astăzi și, mai ales, pe noi, adventiștii de ziua a șaptea?
2. Discuțați cele cinci aspecte ale mărturiei Scripturii cu privire la Domnul Isus. Care vi se pare cel mai semnificativ pentru viața dv.?
3. Cum ne-am putea folosi de oricare sau de toate aceste cinci aspecte ca să le prezentăm altora Evanghelia?

Până la pensionarea sa, în decembrie 1997, Bryan Ball a fost președintele Diviziunii Pacificul de Sud, cu sediul la Wahroonga, New South Wales, Australia.

Puterea inegalabilă, transformatoare, a Cuvântului lui Dumnezeu

Nici o altă carte nu poate întrece Biblia.

Jaiyong Lee

Una dintre dovezile interne ale inspirației Bibliei este puterea sa transformatoare. În această privință, Biblia se deosebește de toate celelalte cărți. Ea a fost tradusă în mai multe limbi decât oricare altă carte și a deținut întotdeauna recordul la vânzare. Biblia este cea mai iubită, cea mai citită și cea mai apreciată carte din lume, datorită puterii sale enorme de a-i influența pe oameni în mod pozitiv.

Nici o altă carte nu a avut o influență așa de mare asupra vieții oamenilor cum a avut Cuvântul lui Dumnezeu. Iată patru motive pentru care Biblia are o putere extraordinară:

1. *Scripturile prezintă viața veșnică a oamenilor care pier.* Domnul Isus a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39). Cu alte cuvinte, oamenilor păcătoși, condamnați la distrugere veșnică, Scripturile le vorbesc despre Domnul Hristos, care este „calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6).

Isus a cunoscut în mod nemijlocit această schimbare absolută în ce privește destinul omului. Când a primit vestea că Lazăr, unul dintre cei mai scumpi prieteni ai Săi, murise, aceasta putea să însemne despărțire veșnică - dacă Dumnezeu nu ar fi pregătit un plan de mântuire. Isus S-a întors spre Marta, care era adânc îndurerată, și i-a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11,25,26).

Milioane de creștini, care și-au pus toată încrederea în Domnul Isus Hristos, au murit. Ei așteaptă,

acum, dimineața învierii, la a doua Sa venire, când vor primi corpuri nemuritoare și viață de la Mântuitorul. El este învierea și viața.

Oamenii păcătoși sunt îngrijorați cu privire la viață și moarte. Ei se gândesc cu seriozitate la moarte și se tem că vor fi despărțiți pentru totdeauna de cei dragi. Satana a profitat de această slăbiciune omească și a răspândit credința în nemurirea sufletului. Dar Scripturile ne descoperă că viața veșnică există doar în Domnul Hristos. Prin credința în Numele lui Isus, un om sortit morții veșnice va primi viața veșnică.

Cuvântul lui Dumnezeu poate schimba inimi aflate în orice stare.

2. *Scripturile transformă viața oamenilor.* Unul dintre scopurile și una dintre funcțiile Scripturilor este să transforme o viață păcătoasă într-una evlavioasă. Păcătoșii sunt copleșiți de harul iertător al lui Dumnezeu, prezentat în Biblie. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evr. 4,12).

Am văzut, cândva, un documentar despre activitatea pionierilor lucrării misionare în Filipine. Misionarii, veniți din țări occidentale, mergeau prin junglă, într-o regiune retrasă. Deodată, dintr-un tufiș, au apărut un grup de băștinași, care i-au oprit și i-au amenințat cu sulite, cu săbii, cu arcuri și cu săgeți.

Misionarii au încercat să le ex-

plice care este activitatea lor, dar faptul că nu-și înțelegeau limba unii altora a sporit și mai mult ne-cazul și înțelegerea greșită. În cele din urmă, unul dintre misionari a scos din geantă o Biblie. Folosindu-se de limbajul corporal, precum și de o imagine cu scena răstignirii, el a început să le explice iubirea și sacrificiul de Sine ale Domnului Hristos.

Duhul Sfânt a lucrat asupra inimilor acestor oameni și ei au început să studieze Biblia împreună cu misionarii. După câteva zile, au devenit creștini.

Cuvântul lui Dumnezeu poate schimba inimi aflate în orice stare. Prin citirea Bibliei, bețivi și consumatori de droguri au fost vindecați, cei descurajați au fost încurajați și chiar unii dintre cei mai mari păcătoși din celulele închisorilor au fost transformați în oameni sfinți ai lui Dumnezeu. Cei doi ucenici, care merseseră alături de Domnul Isus pe drumul spre Emaus, își spuneau unul altuia: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24,32)

Câtă putere se află în Cuvântul uimitor al lui Dumnezeu!

3. *Scripturile îi conduc pe oameni spre calea neprihănită.* Este necesar ca, pe drumul vieții noastre în această lume întunecată de păcat, să avem o călăuză sigură. Filosofile și învățăturile omenești au sugerat diferite moduri de viață. Dar nici una dintre acestea nu poate să dea răspunsuri satisfăcătoare la multele întrebări grele cu privire la viață.

Scripturile sunt „o călăuză infailibilă, în orice împrejurări, chiar până la sfârșitul drumului vieții” (Ellen White, în *Signs of the Times*, 21 mar. 1906). Psalmistul cântă cu aceste cuvinte: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Ps. 119,105). Așa cum o lumină luminează drumul înainte, Scripturile ne ajută să vedem calea pe care mergem.

Scripturile ne spun ce este bine și ce este rău; pe ce drum să mergem și pe ce drum să nu mergem. Cât timp suntem credincioși față de Cuvântul lui Dumnezeu, niciodată nu vom greși calea spre cer.

4. *Scripturile ne garantează biruința veșnică.* Lupta de 6.000 de ani dintre bine și rău se va termina în curând. Satana știe foarte bine că nu mai are mult timp. De aceea aduce tot felul de ispite și necazuri asupra oamenilor. El „dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Pet. 5,8). Cum putem să ne împotrivim ispitelor lui Satana și să-l biruim? Trebuie să fim înarmați cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este arma cea mai puternică pe care o putem folosi în acest război spiritual. Când a fost ispitit de Satana în pustie, la 40 de zile după botezul Său, Domnul Isus nu S-a folosit de cunoștințele lumii, nici de filosofia omenească. Singura armă de care S-a folosit El a fost: „Stă scris”. Aceasta dovedește că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este arma cea mai puternică, cea mai folositoare și cea mai sigură pe care o au creștinii în marea luptă dintre bine și rău.

Apostolul Pavel ne spune care este întreaga armură a lui Dumnezeu și ne îndeamnă să luăm „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, ca să putem ține piept „împotriva uneltirilor diavolului”

(Efes. 6,11-17). Când pierdem arma aceasta, suntem fără ajutor și vom cădea ușor pradă diavolului.

„Satana știe bine”, scria Ellen White, „că toți aceia pe care îi poate face să neglijeze rugăciunea și cercetarea Scripturilor vor fi biruiți de atacurile sale. De aceea el concepe orice plan posibil ca să ocupe mintea cu alte lucruri” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 532).

Mai târziu, ea scria: „Am văzut că tineri și oameni în vârstă neglijează Biblia. Ei nu studiază această carte și nu fac din ea regula vieții lor, așa cum ar trebui. În special cei tineri sunt vinovați de această neglijență. Cei mai mulți dintre ei sunt gata și găsesc timp din belșug să citească aproape orice altă carte. Însă Cuvântul care îndreaptă spre viață, spre viața veșnică, nu este studiat zilnic și cercetat... Povestiri închipuite sunt citite cu atenție, în timp ce Biblia nu este luată în seamă” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 146).

Pe măsură ce se apropie încheierea timpului de probă, atacurile lui Satana asupra poporului lui Dumnezeu se vor intensifica. Ellen White scria astfel:

„Doar aceia care au fost cercetători sârguincioși ai Scripturilor și care au primit iubirea pentru adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire. Pe baza mărturiei Bibliei, aceștia îl vor depista pe înșelător în prefăcătoria sa” (*Tragedia veacurilor*, pag. 642-643).

Să ne înarmăm cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu, până când vom pune piciorul în Canaanul ceresc.

Întrebări pentru discuție

1. Gândește-te la un timp în care ai simțit în mod clar puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Ce pasaj citeai atunci? Ce evenimente aveau loc atunci în viața ta?

2. De trei ori, Domnul Isus a răspuns în fața ispitelor lui Satana, în pustie, cu „Stă scris...” Cum te ispitește Satana pe tine? Cu ce texte biblice poți să-i răspunzi?

3. A fi „oameni ai Cărții” înseamnă să avem o doctrină perfectă, să studiem Biblia cu regularitate sau ambele? Mai sunt advențiștii „oameni ai Cărții”?

Jairyong Lee este directorul organizației 100 Missionary Movement, în America de Nord.

Cuvântul făcut și mai tare

Alejandro Bullon

Apostolul Petru scrie ca să înflăcăreze credința puternică și să le inspire curaj credincioșilor din Asia și din regiunile înconjurătoare, convertiți atât dintre iudei, cât și dintre păgâni. Petru pune în contrast clar lumina cu întunericul.

„Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare”, îi asigură el la începutul celei de-a doua sa epistole, „la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1,19).

Ori de câte ori mă gândesc la întuneric, îmi aduc aminte de o experiență impresionantă prin care am trecut. Lucram ca misionar printre indieni, în regiunea amazoniană a țării în care locuiesc. Fusese o zi obositoare. Plecasem de acasă foarte devreme și, cu toate că era deja ora 5 după-amiază, nu ajunsese la destinația finală. În curând m-a cuprins întunericul nopții și nu mai puteam să văd nimic.

Eram expus la toate primejdiile unei jungle necunoscute. Era frig și am început să mă simt în pericol.

„Dacă va trebui, vreodată, să stai noaptea în junglă,” îmi spusese ră indienii, „fă un foc. Flăcările te vor încălzi și vor ține la distanță animalele sălbatice și insectele.”

Întunericul intimidează, îngrozește, creează panică și, de multe ori, duce la disperare și la demență. Întunericul este un simbol al confuziei și al morții. Punând lumina în contrast cu întunericul, Petru atrage atenția bisericii la primejdia de a pierde lumina, prin respingerea sau prin disprețuirea ei.

Solia din textul nostru a fost scrisă de un om simplu, fără multă cultură, dar plin de Duhul Sfânt. El se adresa unei biserici care se ancora

tot mai puternic în adevăr. Era o biserică tânără, în primul ei secol de existență, și învățători mincinoși căutau să introducă rătăcirii în mijlocul ei.

Prima biserică, în dragostea ei dintâi, era persecutată din cauza credinței sale neclintite în Domnul Hristos. Dar singurul rezultat a fost că persecuția a făcut să crească mai mult decât oricând încrederea celor credincioși în Domnul Hristos. Unii au fost umiliți și interpretați greșit, alții au fost aruncați la fiare sălbatice în arenele romane, iar alții au fost arși de vii. În mijlocul du-

rerii și suferinței, biserică a continuat să crească, în timp ce membrii ei vesteau Evanghelia în toată lumea cunoscută atunci.

Fără îndoială că vrăjmașul lui Dumnezeu era stăpânit de o ură extremă împotriva pionierilor credincioși ai credinței creștine. Ce putea face el ca să-i distrugă? Putea să distrugă lucrarea mântuitoare a Domnului Hristos în viața personală a membrilor bisericii și astfel să facă Evanghelia lipsită de putere?

Acesta a fost momentul în care vrăjmașul s-a hotărât să-și schimbe

strategia. El urma să-i persecute și să-i ucidă în continuare pe creștini, dar, în același timp, avea să-i atace în domeniul delicat al doctrinei și al credinței. Prin urmare, o formă neobișnuită de gnosticism libertin a început să invadeze biserica.

Gnosticii credeau că lumea organizată, cosmosul, are ca scop, printre altele, „distrugerea” corpului. Corpul era echivalent cu păcatul, pentru că era material și, după părerea lor, materia era rea în sine.

Aceasta i-a dus la concluzia că creștinii pot să coopereze cu lumea organizată, dacă „distrug” corpul, prin pedepsire sau prin înjosire.

Daune spirituale

Curentul gnostic care ataca biserica din Colose aducea argumente în favoarea distrugerii corpului prin pedepsire. Pe timpul lui Petru, însă, a ieșit la iveală un alt curent gnostic, care învăța că oamenii pot să-și distrugă corpul printr-o viață destrăbălată. Biserica făcea cunoștință, acum, cu „pofta... necurată” (2 Pet. 2,10). Au apărut oameni cărora „le scapără ochii de preacurvie, [care] nu se satură de păcătit. Momesc sufletele nestatornice [și] au inima deprinsă la lăcomie” (vers. 14).

Întuneric. Întuneric moral dens începea să cuprindă biserica, chiar în zilele lui Petru. Această biserică ce rezistase persecuției și suferinței era, probabil, inconștientă. Membrii ei păreau nehotărâți, atunci când se ocupau de ereziile aduse de vrăjmaș. Tocmai situația aceasta l-a determinat pe Petru să scrie a doua sa epistolă adresată bisericii. Acest cadru istoric ne va ajuta să înțelegem mai ușor solia din textul nostru: „Avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”.

Cuvântul lui Dumnezeu este singurul nostru mijloc de apărare, în această lume întunecată. Și în zilele noastre, ca de atâtea ori în trecut, vrăjmașul va face totul ca să distrugă biserica lui Dumnezeu. Acum, când stăm în fața ultimelor

clipe din istoria omenirii, când aproape se ivesc zorile unei zile veșnice și se arată luceafărul strălucitor de dimineață, vrăjmașul va ataca biserica așa cum nu a făcut-o niciodată până acum. El va încerca să introducă învățături de origine omenească, prin care să slăbească doctrina sănătoasă. Acesta este momentul în care Domnul ne îndreaptă atenția la „cuvântul proorociei” ca la singura noastră apărare.

Dragii mei, nu vă îndoiiți de lucrul acesta. În zilele noastre, se vor ridica în mijlocul nostru bărbați și femei

care se vor îndoii de Cuvântul lui Dumnezeu, oameni care vor stabili grade de inspirație a Bibliei, care vor încerca să dea un sens complicat principiilor și învățăturilor biblice clare și care vor face mari eforturi pentru ca adevărul să cedeze în fața presiunilor sociale și culturale. Cu mult timp în urmă, serva Domnului a prezis aceasta în următoarele cuvinte: „Apar oameni care cred că găsec ceva de criticat în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei dau la iveală lucrul acesta în fața altora, ca și cum ar fi o dovadă de înțelepciune superioară. Mulți dintre acești oameni sunt inteligenți, învățați, au elocvență și talent și singura lucrare pentru care își consacră viața este să zdruncine credința oamenilor în inspirația Scripturilor. Prin influența lor, mulți ajung să privească lucrurile așa cum le privesc ei” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 17).

Avem nevoie de înțelepciune ca să nu fim influențați de liberalismul care înaintează sub steagul criticii istorice și, totodată, să evităm radicalismul dreptei care, de asemenea, încearcă să destabilizeze corpul organizat al bisericii. Unde putem găsi ajutor pentru această lucrare? Petru ne sfătuiește să luăm aminte la „cuvântul proorociei”. Asta înseamnă să credem în Cuvântul descoperit și să spunem cu toată convingerea că întreaga Biblie

este inspirată și demnă de încredere, fiind singura regulă de credință și de viață.

Ce vi s-ar întâmpla, dacă, în timpul unei nopți întunecoase, lumina care v-a luminat drumul ar începe să se stingă? Și ce i s-ar întâmpla bisericii, dacă, într-o lume plină de întuneric spiritual și moral, Cuvântul lui Dumnezeu ar începe să-și piardă autoritatea? Cuvântul lui Dumnezeu este singura lumină care poate să ne lumineze drumul; farul care ne va conduce în siguranță către destinul nostru glorios.

Dacă, din vreun motiv oarecare, am fi convinși că Biblia nu este inspirată - deși ea pretinde că este - (vezi 2 Tim. 3,16) - și dacă am lăsa ca presiunile sociale sau culturale să fie o scuză pentru încălcarea principiilor și învățăturilor Bibliei, atunci am deschide ușa pentru dezintegrarea completă a unității bisericii. Nu încearcă lumea să scuze iubirea liberă, homosexualitatea și avortul indiferent de motiv? Care este punctul de referință pentru biserica noastră? Petru ne dă răspunsul: „Avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte”.

Versetul acesta conține o solie nu doar pentru biserică, ci și pentru tine și pentru mine. Trăiești, cumva, în întunericul suferinței și al durerii din lumea aceasta? Te-a cuprins întunericul? Trebuie să iei o hotărâre urgentă și nu știi cum? Deschide Cuvântul inspirat. Îngenunchează și roagă-L pe Dumnezeu să-ți răspundă. Cuvântul este lumina ta și, atâta timp cât vei face din el norma vieții tale, nu te vei poticni, ci vei merge în siguranță prin valea umbrei morții. El îți va lumina drumul întot-

deauna, iar în paginile sale vei găsi speranța și certitudinea că niciodată nu vei merge singur.

În noaptea aceea, în junglă, am aprins focul și m-am simțit în siguranță. În jurul meu erau primejdii, întuneric și frig. Erau multe insecte care scoteau sunete neobișnuite. Dar eram în siguranță. Isus era cu mine și aveam lumină. Întunericul nu are putere, atunci când e confruntat cu lumina. Vă invit să vă întoarceți astăzi acasă având mai multă încredere decât oricând în Cuvântul lui Dumnezeu. Ați vrea să-l primiți din nou ca fiind demn de încredere, pe deplin inspirat și singura regulă autorizată pentru fiecare doctrină pe care o credeți?

Întrebări pentru discuție

1. Ce înseamnă „cuvântul proorociei” (2 Pet. 1,19)?
2. Ce învățături de origine omenească a folosit Satana în timpul nostru, ca să slăbească doctrina sănătoasă a Bibliei?
3. Dacă ar scrie o epistolă pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din 1998, ce avertizări i-ar da Petru?

Alejandro Bullon este secretarul Asociației pastorale în cadrul Diviziunii America de Sud.

Puterea adevărului în viața zilnică

Lumea trebuie să știe că suntem altfel.

Ellen White

Adevărurile conținute în Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie primite doar ca o teorie. Dacă îl primim pe Domnul Hristos ca Mântuitor al nostru, adevărurile prețioase pe care le conține Cuvântul vor fi asemenea unor fire de aur, care ne vor uni cu Hristos și pe unii cu alții. Așa cum fermentul drojdiei pătrunde și produce o transformare completă în aluat, tot astfel puterea Cuvântului lui Dumnezeu, prin harul Său, va produce o transformare în suflet.

Dar se pune întrebarea: De ce sunt așa de mulți care pretind că ei cred în Cuvântul lui Dumnezeu, dar în care nu se vede o reformă în cuvinte, în spirit și în caracter? De ce sunt așa de mulți care nu suportă împotrivirea față de scopurile și planurile lor, care manifestă o fire nesfințită și ale căror cuvinte sunt aspre, arogante și pătimase?

Răspunsul este acesta: ei nu sunt convertiți. Este nevoie să fie născuți din nou. Cuvântul lui Dumnezeu nu a avut ocazia să-și facă lucrarea asupra inimii. Nu s-a îngăduit ca soarele neprihănirii Domnului Hristos să lumineze în templul sufletului. Puterea transformatoare a adevărului nu a învins tendințele lor spre rău, moștenite și cultivate, iar ca rezultat, sunt păstrate idei preconcepționate. Toate acestea dovedesc lipsa harului Domnului Hristos și a credinței în puterea Sa de a transforma caracterul. Toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu răspund unei mari necesități de ordin practic - convertirea sufletului prin credință. Când credinciosul este unit cu Domnul Hristos, această credință se manifestă printr-un caracter sfânt, prin ascultare consecventă de fiecare cuvânt care ieșe din gura lui Dumnezeu. Marile

principii ale Cuvântului lui Dumnezeu nu trebuie considerate prea curate și sfinte ca să fie aduse în viața zilnică. Adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu sunt adevăruri care ajung până la cer și cuprind veșnicia; și totuși, influența lor vitală trebuie să fie împletită cu viața oamenilor. Influența Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să aibă un efect sfințitor asupra vorbirii, a faptelor și a relațiilor noastre cu fiecare membru al familiei omenești. Trebuie să aducă vocea și dispoziția noastră sub controlul ei. Apos-

Ca membri ai familiei regale, suntem în legământ solemn cu Dumnezeu ca să contribuim la creșterea evlaviei în cămin și în biserică.

totul ne îndeamnă: „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt'" (1 Pet. 1,15.16).

Este greșit să presupunem că putem trece cu indiferență pe lângă lucrurile mici și totuși să fim în siguranță. În familie și în biserică, există lucruri considerate „mici“. Dar aceste „lucruri mici“ au rezultate importante. „Lucrurile mici“ sunt cele care disciplinează sufletul și îi pregătesc pe oameni să lucreze cu umilință atunci când au mari responsabilități. Adevărul este un principiu viu, asemenea drojdiei din aluat. Acest principiu trebuie să fie

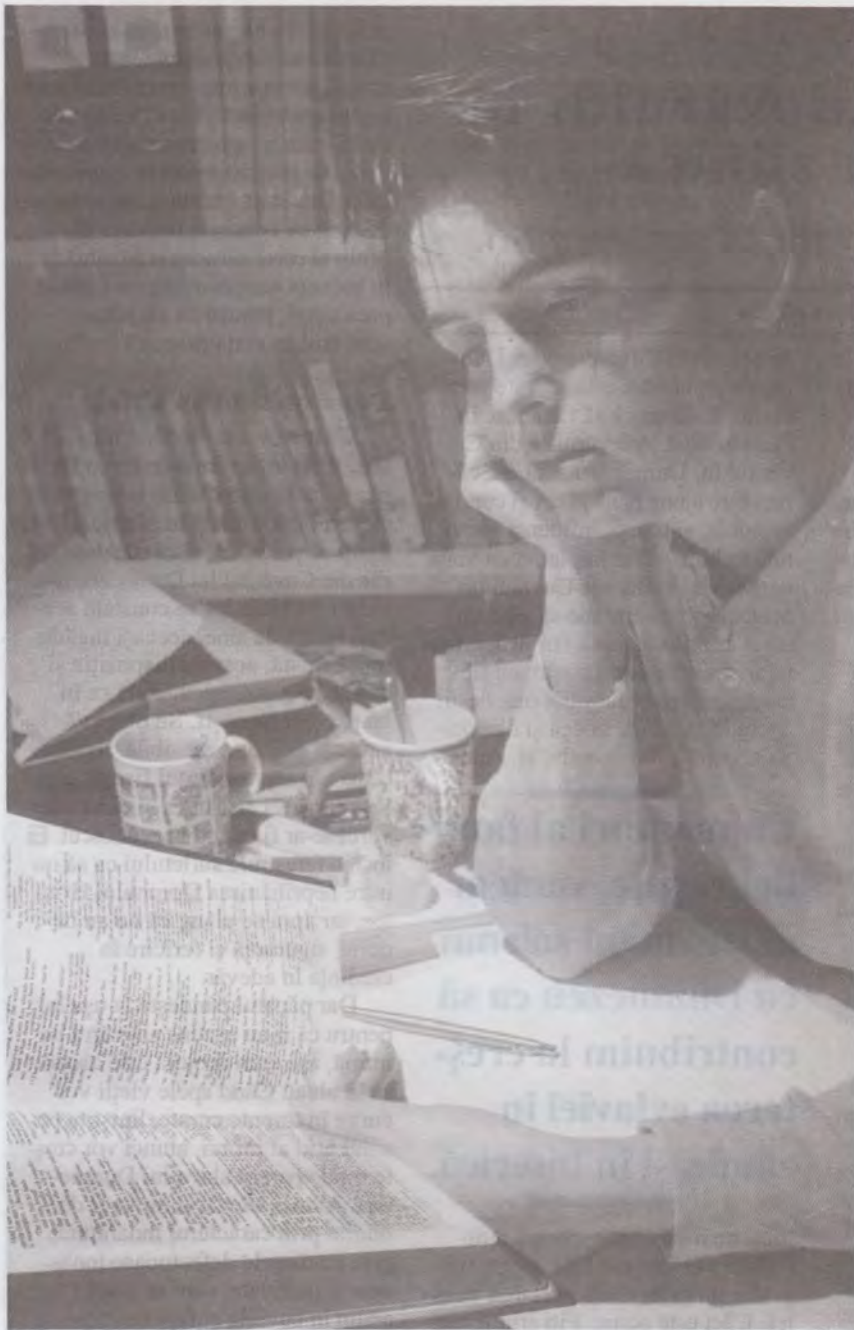
practicat în lucrurile mici și să-și exercite influența asupra vieții zilnice. Lucrurile mari și cele mici sunt legate întotdeauna între ele. Așa de mulți care se numesc creștini sunt lipsiți de putere, pentru că „lucrurile mici“ nu sunt văzute și unite întotdeauna cu cele mai importante. Mulți al căror caracter este cântărit în balanța sanctuarului sunt găsiți prea ușori, pentru că nu aduc adevărul în viața practică.

De ce nu suntem altfel?

Ca membri ai familiei regale, suntem în legământ solemn cu Dumnezeu ca să contribuim la creșterea evlaviei în cămin și în biserică. Dar mulți se poartă ca și când adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu n-ar exista. În viața lor se constată aceeași iubire de sine, aceeași îngăduință egoistă, aceeași dispoziție și aceeași vorbire necugetată ca în viața celor lumești. Se observă aceeași mândrie sensibilă, aceeași cedare în fața tendinței firești, același caracter stricat ca și când adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Ei închid ferestrele sufletului ca să nu intre neprihănirea Domnului Hristos, iar apoi se plâng că nu au bucurie, siguranță și fericire în credința în adevăr.

Dar păcatul pânzăște la ușa lor; pentru că n-au ascuns adevărul în inimă, așa cum drojdia este ascunsă în aluat. Când apele vieții vor curge în torente curate, liniștite pe solul arid al inimii, atunci vor crește roade pentru slava lui Dumnezeu. Atunci adevărul nu va fi dezonorat prin caracterul îndărătnic, prin tendințele defectuoase înnăscute și cultivate, care se arată acum în cuvinte și fapte.

Adevărul, la fel ca drojdia din aluat, trebuie să aibă viață în sine, altfel nu va elimina din inimă păcatele fatale care se află în ea. Cuvântul lui Dumnezeu le poruncește celor credincioși: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit... faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi“ (Fil. 4,8.9).

N-ar trebui ca importanța acestor lucruri să-l inspire pe fiecare creștin să se hotărască în mod solemn să fie mai credincios? Ar trebui să dăm atenție următoarelor cuvinte ale inspirației: „Încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Pet. 1,13). Acest verset biblic ne este dat ca să luăm seama la el și să-l practicăm. Ca oameni care mărturisim că suntem evlavioși, trebuie să

ne întrebăm: Ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu? Este adevărul ascuns în inimă asemenea drojdiei în aluat? Lucrează el asupra caracterului și aduce întreaga ființă în armonie cu voința și cu planurile lui Dumnezeu? Avem nevoie de puterea transformatoare a lui Dumnezeu. Fermentul răului, care propagă în mod subtil neascultarea și respingerea adevărului, trebuie îndepărtat, iar puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu să fie așezată în

inimă, să lucreze prin însușirile ei vitale ca să refacă în om chipul lui Dumnezeu, care a fost pierdut.

Iar după ce a avut loc transformarea prin puterea adevărului, ne este încredințată o lucrare. Domnul Hristos ne-a oferit mandatul acesta: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28,18-20). - *Signs of the Times*, 27 oct. 1898

Este planul lui Dumnezeu ca tinerii și cei în vârstă să studieze Cuvântul Său. Acest lucru este necesar pentru creșterea intelectuală și spirituală. Domnul Hristos ne-a dat Scripturile ca pe regula noastră de viață. Această carte conține învățătura Sa și merită să fie studiată cu cea mai mare atenție. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu“, a declarat Domnul Hristos, „sunt duh și viață“ (Ioan 6,63). Aceste cuvinte, care cădeau cu autoritate divină de pe buzele Domnului Hristos, erau ca o nouă revelație, pentru ucenici. Nu erau noi, dar așa li se păreau ucenicilor, pentru că le-au fost deschise ochii să vadă lucruri minunate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Unul mai mare decât Gabriel

Dacă îngerul Gabriel sau unul dintre serafimi ar fi trimis în această lume să ia asupra sa natura umană, să-i învețe pe oameni tainele științei și cum să-L cunoască pe Dumnezeu, cât de nerăbdători ar fi oamenii să asculte cuvintele lui! Să presupunem că el ne-ar putea da un exemplu desăvârșit de curăție și de sfințenie, că ar simpatiza cu noi în toate necazurile, durerile și suferințele noastre și că ar suferi

pedeapsa pentru păcatele noastre. Cu câtă înflăcărare am merge atunci după el! Cât entuziasm am avea! Oamenii ar dori atunci să-l așeze pe tronul lui David și ar strânge popoarele sub steagul lui.

Dacă, atunci când s-ar întoarce în căminul său din cer, această ființă ar lăsa în urmă o carte care ar conține istoria misiunii sale, descoperiri cu privire la istoria și destinul lumii, cât de repede ar fi rupt sigiliul ei! Cât de nerăbdători ar căuta oamenii să obțină un exemplar! Gânditorii și-ar însuși învățăturile ei prețioase, pentru binele generațiilor viitoare. Mii de oameni din toate părțile lumii ar copia cuvintele acestei cărți. Cu adânc interes ar citi iar și iar paginile ei! Pentru un timp, toate celelalte preocupări ar fi subordonate acesteia.

Dar în lumea noastră a venit Cineva care întrece tot ce pot să ofere aceste presupuneri. Acum aproape două mii de ani, un glas de importanță extraordinară și tainică, de la tronul lui Dumnezeu, s-a auzit spunând: „Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile (mi-ai pregătit un trup - după trad. engl.)... 'Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!“ (Ps. 40,6.7).

Profetul Isaia dă o mărturie uimitoare cu privire la Domnul Hristos: „Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: 'Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii“ (Is. 9,6).

Domnul Hristos declară despre Sine: „Mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT“. „Eu și Tatăl una suntem“. „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului“ (Ioan 8,58; 10,30; 5,21.22).

Hristos i-a mustrat pe ucenicii Săi pentru încetineala cu care înțelegeau cuvintele Lui. Ei erau influențați de maxime și de tradiții, în așa fel încât, deseori, adevărurile rostite de cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată erau adevăruri pierdute pentru ei. Hristos i-a ajutat să-și dea seama că El îi făcuse deținători ai adevărului, a cărui valoare nici nu și-o închipuiau. După învierea Sa, în timp ce mergea spre Emaus împreună cu doi dintre ucenici, El le-a iluminat mintea ca să înțeleagă Scripturile. Le-a explicat Vechiul Testament în așa fel, încât au văzut în învățătura lui un înțeles pe care nu-l văzuseră nici chiar scriitorii lui.

Cuvintele Domnului Hristos sunt descrise ca fiind pâine din cer. Pe măsură ce ucenicii au mâncat cuvintele lui Hristos, mintea lor a fost înviorată. Căutând adevărul în mod stăruitor, ca pe o comoară ascunsă, au înțeles mai bine valoarea harului și a neprihănirii Domnului Hristos. Atunci când au înțeles învățătura Lui, au trecut de la întunecimea zorilor la lumina strălucitoare a amiezii.

Lucrarea nici unui autor omenesc nu este desăvârșită. Adânci-

mea intelectului omenesc poate fi măsurată. Cele mai bogate mine create de om nu sunt inepuizabile. Dar zborul cel mai înalt, cel mai adânc, cel mai cuprinzător al imaginației nu poate descoperi adevărul cu privire la Dumnezeu. Dincolo de tot ce putem înțelege prin capacitatea noastră, există infinitul; trebuie ca Duhul Sfânt să ni-l descopere pe Dumnezeu. Mulți sunt extrem de bucuroși pentru că au înțeles doar adevărurile superficiale ale revelației. Ei trec pe lângă comorile scumpe ale adevărului, pentru că nu le cunosc valoarea. Fie ca acela care cercetează Biblia să-și folosească toată puterea minții, atunci când studiază Cuvântul lui

Dumnezeu; pentru că, deseori, înțelesul se află dincolo de suprafață. Cunoștința astfel câștigată va fi ca sămânța din cer sădită de Semănătorul divin. - *Signs of the Times*, 22 decembrie 1898

Întrebări pentru discuție

1. Ce motiv prezintă autoarea pentru lipsa deosebiri dintre viața creștinilor și cea a oamenilor din lume în general? Cum poate fi corectată această problemă?
2. Autoarea citează numele lui Gabriel într-o ilustrație interesantă, care ne mustră pentru felul în care tratăm Biblia. Ce efect a avut asupra ta această ilustrație? Poți aminti și alte domenii în care arătăm lipsă de apreciere pentru binecuvântările oferite de Dumnezeu?
3. Ce aspect din această prelegere te-a impresionat cel mai mult? De ce?

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrarea ei continuă să fie un glas profetic în Biserica Adventistă.

Cuvântul în vase de lut

Să ne ocupăm de Cuvânt cu o minte luminată.

Lucian Cristescu

Cuvântul atotputernic

Mă aflam pe meleaguri străine, într-o zi însorită. Pășeam pe strada liniștită, alături de Andreas, gazda mea, spre locuința lui. La un moment dat, un lătrat convulsiv, sugrumat când și când de un scheunat sălbatic și dureros, mi-a alertat atenția: Păze! Câine rău... „E Cando, alsacianul meu”, mă liniștește Andreas. „Nu m-a văzut de trei zile și, probabil, mi-a auzit glasul...”

Peste numai un minut, stăteam pironit lângă perete, uluit de spectacol: o namilă de câine-lup alerga, apucat, ca ieșit din minți. Sărea în sus, se repezea la Andreas, se smucea brusc înapoi, ca iarăși s-o ia de la capăt. „Cando! Cando! Aici! Jos!”

Și din nou am rămas uimit. Cando, scheunând jalnic, se culcase cu burta pe pământ, trăgând țărâna cu labele din față. Tremura tot de bucurie, dar cuvântul... îl vrăjise. Era flămând, însetat, înnebunit de beciul în care fusese închis, îmbătat de bucuria întâlnirii cu stăpânul său, și totuși... asculta! Câtă putere avea un singur cuvânt!

Cuvântul descoperă, cuvântul mângâie. Cuvântul poruncește, cuvântul declanșează voința. Cuvântul leagă și dezleagă... V-ați gândit de unde își trage cuvântul puterea?

Izvorul puterii cuvântului

Mai întâi, el are putere datorită faptului că poartă informațiile. Gândiți-vă că, fără informații, am fi lipsiți de orientare și de motivații.

În al doilea rând, pentru că, mai mult decât informații, cuvântul transmite convingeri. Gândiți-vă că acestea modelează atitudinile noastre, hrănindu-ne dimensiunea morală și spirituală.

În al treilea rând: în spatele atât al informațiilor, cât și al convingeri-

lor, practic, înapoia oricărui cuvânt, stă întotdeauna o persoană... Vedeti? Din pricina relației, din pricina legăturilor interumane care ne umplu viața de sens, iată de ce are cuvântul atâta putere! V-amintiți de Cando, de câinele acela fără minte? De dragul unei persoane asculta el tremurând!

E cert: cuvântul omului are putere... ca un baros! Dar Cuvântul Domnului?

„El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,9).

„El trimite Cuvântul Său, care tămăduiește și scapă de groapă.”

„Toate se fac prin Cuvânt...” „În

„Nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci... comoara această o purtăm în vase de lut... această putere nemaipomenită” (2 Cor. 4,2.7).

El este viața!” (Ioan 1,3.4) Se în-doește cineva de puterea nespus mai mare a Cuvântului lui Dumnezeu?

O, da! Desigur! Oricât de surprinzător ar părea, aproape toți oamenii pământului disprețuiesc sau, în cel mai bun caz, ignoră Cuvântul lui Dumnezeu... Chiar și creștinii!

Nimicitori ai Cuvântului

Poate vă miră, dar creștinii sunt chiar cauza pentru care lumea disprețuiește Cuvântul! Cercetătorii de azi afirmă că creștinismul se află în cel mai grav declin, într-un declin terminal...

Teologia liberală, adică cuvântul omenesc „meșteșugit alcătuit”, a umbrat, a compromis puterea Cuvântului... Școlile teologice din lume încep studiul Genesei de la capitolul 4, considerând că primele 3 capitole - care descriu creațiunea și căderea în păcat - sunt doar basme... Dacă cercetați Scriptura, veți descoperi că Dumnezeu permite asemenea răzvrătire numai în fazele terminale ale istoriilor: ca, de exemplu, la potop (înainte de distrugerea antediluvienilor); ca în timpul ultimilor regi ai lui Iuda (înainte de exil), ca în timpul uciderii lui Hristos și a lui Ștefan (înainte de lepădarea lui Israel)... Sau, ca astăzi, la capătul istoriei moderne (înainte de sfârșitul Marii Lupte milenare).

Dar să nu dăm toată vina pe teologia liberală. Nu este ea principala vinovată! Veți fi surprinși să aflați că tocmai creștinii care au crezut și au apărat teologia conservatoare, bunii creștini care aglomerează bisericile la ora slujbei, ei poartă toată răspunderea pentru starea de fapt. Oricât vi se pare de paradoxal, tocmai majoritatea, cei care mărturisesc credința în puterea Cuvântului sunt cei care au nicimic puterea Sa vie. Vă întrebați, desigur: Cum?

Puterea sa impersonală

În descrierea furtunii din Matei 8,23-27, Cuvântul are o putere care potolește vântul și marea. Forțele oarbe, dezlănțuite, ascultă. Asupra lor acționează puterea Cuvântului.

Exact așa își reprezintă creștinii, în general, puterea Cuvântului. Așa se și roagă: „Doamne, binecuvân-tează-i pe vecinii mei răi și fă-i de treabă... Schimbă Tu firea cea rea din mine... Cred că vei face acestea, pentru că ai putere. Amin”. Creștinii de treabă cred lucrul acesta cu tărie, deși... uită că după 90% din rugăciuni nu s-a întâmplat nimic, iar în restul de 10% s-a întâmplat ceva, dar altceva decât ce au cerut ei... S-au rugat pentru schimbarea lumii și a firii lor. Dar lumea și ei au rămas aceiași, exasperant de aceiași!

Singura putere pe care ei o văd la Cuvânt este doar puterea care

poruncește corbilor să-i aducă hrană lui Ilie; puterea care face sămânța să încolțească fără să știe ei cum; puterea care, la sfârșit, va porunci focului să învăluie tot pământul.

Da, această putere există și este reală, dar este doar o putere IMPERSONALĂ, care lucrează anonim, neștiut de om și în afara omului... În timp ce problemele cele mai acute, cele legate de păcat și firea pământescă sunt înăuntrul omului și cu știrea lui!

Cei care cred doar în puterea impersonală a Cuvântului și se roagă pentru schimbarea firii lor nu vor vedea nici o schimbare, nici chiar după o viață de om... Credința lor oarbă, neluminată, nu le este de nici un folos...

Puterea sa personală

Prin natura sa, Cuvântul este un vehicul între ființe inteligente și a-

semănătoare. De pildă, nu poate să existe un dialog între om și furnică, între om și un sticlete... Chiar Dumnezeu, pentru a vorbi oamenilor, a adoptat trupul și limbajul omului.

Prin însăși natura sa, „cuvântul“ e făcut să se adreseze unei persoane: înțelegerii, alegerii și ascultării lui! Puterea Cuvântului, puterea care e în stare să schimbe firea cea rea a omului - și pe care o ignoră grosul creștinătății - este o putere PERSONALĂ, și nu impersonală! Fiind o putere personală, Cuvântul nu operează automat, de la sine, în afara omului și fără participarea voinței lui (cum e în cazul vântului, al mării, al corbilor, al potopului...).

Câți nu se roagă dimineța: „Doamne, schimbă-mi firea cea rea. Amin“... și până seara speră să vadă o intervenție, o schimbare! Iar seara, când se întorc la rugăciune, văd că... nu s-a produs chiar

nimic... Vedeți? Puterea Cuvântului operează numai și numai cu știrea și cu participarea omului!!

Sămânța și pământul

Ca să fixăm acest adevăr „cheie“, să luăm ilustrația Domnului Hristos: „Cuvântul“ - este „sămânța“ (Luca 8,11). E știut că sămânța are în ea însăși viață și o putere de mii de atmosfere, în stare să disloce și stâncă. Dar atenție! Pentru ca această putere să se manifeste, ca să se producă minunea încolțirii, sămânța mai întâi trebuie să se întâlnească cu... pământul.

Pământul este omul, inima lui (Luca 8,12.15). Și ce fel de pământ trebuie să fie? Pământ sec, pietros? Nicidecum, ci numai pământ zdrobit și muiat de apă (apa simbolizează lucrarea Duhului Sfânt) și încălzit de soare (soarele reprezintă harul Domnului Hristos). „Sămânța“ și

„pământul”, sau Cuvântul lui Dumnezeu cu inima omului, merg numai „pereche”. Adică, fără om, Cuvântul rămâne *ne-pu-tin-cios!*

Aici e nenorocirea: cei mai mulți creștini cred în Cuvânt, dar, din nefericire, nu se preocupă de el în mod personal. Nu „îl poartă în vasele lor de lut”! La cine credeți că se referă Pavel când scrie: „cei mai mulți strică Cuvântul lui Dumnezeu” (2 Cor. 2,17)? Gândiți, cumva, că „cei mai mulți” din vremea lui erau „ereticii”? Dimpotrivă, erau și rămân creștinii de treabă, care așteaptă minuni, dar fără să „strângă Cuvântul Lui în inima” lor (Ps. 119,11) și fără să-l pună la lucru; fără să participe în mod personal împreună cu Hristos. Dar, fraților, tocmai asta și este „religia”: omul - împreună cu Dumnezeu! Altfel este magie, misticism. O, cât de mult a ajuns să semene creștinismul bunilor creștini cu magia!

Cuvântul antrenează înțelegerea noastră, alegerea noastră și ascultarea noastră de el. Deci nu-i destul doar să crezi orb în Cuvânt, ci trebuie să te și ocupi de el, cu o minte luminată.

Totul sau nimic

Spuneți-mi, frate și soră: cât timp alocăm pentru Cuvânt, ca să punem în mișcare puterea sa ne-maipomenită? Nu-i așa că e mai ușor să crezi doar în puterea impersonală a Cuvântului (adică să crezi că El face „ceva și cumva, fără să știi cum”) decât să-ți impui un program regulat pentru a-ți hrăni mintea și credința prin părtașie inteligentă cu acest Cuvânt? În consecință, nu trebuie să ne mire de ce atât de puțini ascultă integral de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă este adevărat ce scria într-un număr din *Adventist Review*, că „mulți adventiști din occident au pierdut bătălia împotriva cafelei”, atunci se confirmă că și aici, printre copiii lui Dumnezeu, Cuvântul a ajuns fără putere: pentru că nu mai este citit și nu mai poate să lucreze, în ciuda bunei credințe adventiste...

De peste 125 de ani, Cuvântul ne-a descoperit lumina stilului de

viață adventist: rugăciune și studiu, o dietă și obiceiuri sănătoase... Ne întrebăm, câți dintre noi au trecut la însușirea lui integrală? Așa-i că ne vine mult mai ușor să rămânem la vechile obișnuințe ale... străbunilor daci - obiceiuri de sorginte păgână și lumească?

Doar „Cuvântul intrupat“!

Vedeți cum lucrează Cuvântul pentru oameni? Nu ca pentru vânt și mare... Corbilor și ploii, Cuvântul le poruncește... așa cum îi poruncea Andreas căinelui său, Cando. Oamenilor, însă, Cuvântul le vorbește inteligent, ca ei să înțeleagă și să aleagă să asculte, din propria lor voință.

Un om al lui Dumnezeu spunea: „Oricât de ciudat vi s-ar părea, eu nu cred în „puterea Cuvântului”! Dacă Cuvântul singur ar avea pu-

Cuvântul antrenează înțelegerea noastră, alegerea noastră și ascultarea noastră de el.

tere să schimbe lumea, atunci am topi toată zecimea din lume, am topi Biblii și cărți, le-am răspândi cu elicopterul peste tot pământul și a doua zi - gata! - ar veni Domnul! Ci eu cred în „puterea Cuvântului care S-a făcut trup” (Ioan 1,14). „Cuvântul... în trup” - aici e cheia planului de mântuire.

În jurul acestui „vas de lut” se dă ultima bătălie a cerului. În acest punct ne cheamă Dumnezeu la cercetare de sine și la reformă!

Puterea Cuvântului „în vase de lut“

Doi tineri studenți ai Școlii misionare, Melvin Lard și Michael Rohrbach, care se pregăteau pentru India și China, se întorceau de la adunare. Tocmai îl ascultasera pe un misionar din Burma și inimile lor erau tulburate. Mergeau tăcuți, alături, cu gândurile depar-

te... La un moment dat, Melvin rupse liniștea:

„Auzi, Michael? Mă tot întreb: ce-o să le spun eu păgânilor, când voi fi printre ei? O să le vorbesc... despre Hristos? Păi, dacă-i așa, ar fi mult mai ieftin să le trimit Biblii și cărțile. Oare suntem în stare să le spunem că noi cunoaștem un Isus Hristos care mântuiește, un Isus care satură inima, care zilnic ne face mai mult decât biruitori?”

„Nu-i deloc bine, Melvin... Simt că n-am încă acel mesaj după care strigă câmpul misionar! N-am nici experiența cu Dumnezeu și nici puterea de care e nevoie...”

„Atunci e clar! Ce altceva îmi trebuie, înainte de a părăsi țara, decât: 'să-L cunosc pe El'?”

În seara aceea, cei doi s-au hotărât! De a doua zi și până la sfârșitul școlii, timp de doi ani, cei doi prieteni se sculau zilnic la ora 5, în zori, petreceau o oră liniștită cu studiul Cuvântului. Apoi, de la 6 la 7, petreceau o altă oră, fără grabă, în rugăciune. Aceste două ore zilnice au reușit să schimbe viața și viziunea celor doi tineri.

Astăzi, primul slujește ca misionar în India. Celălalt e omul lui Dumnezeu în Korea...

E destul cât a stat puterea Cuvântului ferecată pe paginile Scripturii.

E timpul ca „această putere ne-maipomenită” să „o purtăm în... vase de lut” (2 Cor. 4,7). Amin!

Întrebări pentru discuție

1. Cum justifică autorul acestei prelegeri afirmația că majoritatea așa-zisilor creștini sunt cauza pentru care lumea disprețuiește Cuvântul lui Dumnezeu?

2. Care este, în opinia autorului acestei prelegeri, deosebirea dintre puterea impersonală și cea personală a Cuvântului?

3. Cât de eficientă este puterea Cuvântului în vasul tău „de lut”? Care este legătura dintre ascultarea integrală, inteligentă, de Cuvântul lui Dumnezeu și obiceiul de a ne ruga și a studia Biblia zilnic?

Lucian Cristescu este directorul departamentului Evanghelizare și secretarul Asociației pastorale în cadrul Uniunii Române.

Să trăim puterea Cuvântului Său

CHARLES MILLS

Notă pentru părinți și instructori

Biblia este o carte care poate fi găsită pe rafturile bibliotecilor din casele oamenilor mai mult decât oricare altă carte. Dar ne lipsește cunoașterea, din experiență personală, a puterii care există în ea. De ce? Pentru că Scriptura nu este înțeleasă și apreciată așa cum s-ar conveni, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, neschimbător, mântuitor și care transformă și înobilează gândirea.

Lecturile ce urmează au ca scop să le prezinte copiilor Biblia nu doar ca pe Cuvântul lui Dumnezeu care li se adresează tuturor oamenilor din lumea întreagă, ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu care li se adresează lor. Mă rog ca Tatăl ceresc Însuși să vă șoptească la ureche cuvintele cele mai potrivite, atunci când veți conduce mințile fragede ale copiilor la o mai bună înțelegere a acestei cărți minunate.

Iată câteva activități de care ați putea să vă bucurați împreună cu copiii, în cursul acestei săptămâni.

Puneți în Biblia fiecărui copil o foaie cu o povestire despre familie.

Hotărâți un loc anume (în clasă sau acasă) pentru Biblia fiecărui copil din grupă sau din familie.

Citiți cu glas tare pasajul biblic.

Programați în fiecare zi un timp anume pentru cititul Bibliiei. Pentru a crea o atmosferă deosebită, puteți pune un fond muzical plăcut (casetă sau disc cu muzică instrumentală liniștită) sau puteți citi seara, la lumina lumânărilor (o lumânare mai mare, pusă într-un sfeșnic, chiar improvizat, dar împodobit puțin va crea o atmosferă de „ceva special“).

Rezervați-vă timp ca să „traduceți“ ce s-a citit, adică să găsiți aplicația practică potrivită vârstei copiilor, situațiilor specifice, astfel încât ei să perceapă Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o adevărată căldură în viață, un bun îndrumător și sfătuitor.

Charles Mills scrie de la Berkeley Springs, West Virginia, unde conduce, împreună cu soția sa, Dorinda, o companie de presă - Christian Communications. Este autorul a mai mult de 30 de cărți, pentru adulți și pentru copii, inclusiv seriile The Shadow Creek Ranch și Professor Appleby.

SABAT

Scrisori de iubire

Text introductiv

Evrei 4,12: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător“.

Materiale ajutătoare

Adunați câteva scrisori pe care le-ați primit de curând de la rude sau prieteni și puneți-le între paginile Bibliiei. Arătați-le copiilor și spuneți-le: „Biblia este ca o colecție de scrisori de la persoane pe care le cunoaștem și le iubim. Ea ne învață despre Domnul Isus și ne ajută să nu fim îngrijorați așa cum sunt alți oameni, ci să avem încredere. Când știu ce se întâmplă cu rudele mele, sunt liniștit. Biblia mă ajută să înțeleg ce se întâmplă în lume. Scrisorile acestea și Biblia mă fac să mă simt fericit pentru că îmi amintesc mereu că cineva se gândește la mine și mă iubește.“

Citiți-le apoi copiilor câteva pasaje din scrisorile pe care le-ați primit și câteva texte din Biblie -

dintre textele preferate, care simțiți că vă înalță sufletul și vă umplu de speranță. Spuneți-le apoi copiilor că, în cursul acestei săptămâni, veți descoperi împreună mesaje de iubire pe care le-a pus Dumnezeu în Biblie pentru fiecare persoană din grup - copil sau om mare.

Povestire

Când eram mic, locuiam împreună cu părinții într-o țară aflată la mare distanță de țara în care sunt acum. De fapt, între noi și restul familiei - unchi, mătuși, bunici - erau... un ocean întreg și câteva mări. Noi locuim în Singapore, iar restul familiei în Statele Unite.

Îmi plăcea Singapore. În junglă, erau multe maimuțe buclușe și cocotierii erau încărcăți de fructe. Peste tot erau grădini frumoase și puteam participa la festivaluri ciudate, unde se cânta o muzică neobișnuită și oamenii cântau și dansau în ritmul tobelor.

Aproape în fiecare săptămână primeam câte o scrisoare de la cineva din îndepărtata Americă. Eu nu-i văzusem niciodată pe cei

care ne scriau, dar toți păreau preocupați de mine. „Scrisoarea aceasta este de la bunica și bunicul din Carolina de Nord“, spunea mama, în timp ce deschidea plicul. „Și aceasta de la unchiul și mătușa din New York“, mă anunța nerăbdătoare să vadă ce scriau.

Apoi îmi citea din scrisoare că vărul meu are vărsat de vânt sau că unchiul și-a găsit un alt serviciu sau că bunica a căzut și și-a scrântit glezna. Dar, negreșit, fiecare scrisoare conținea și cuvintele următoare: „Ce face micuțul Charlie? Spuneți-i că îl iubim foarte mult“.

Mă întrebam uneori cine or fi oamenii aceștia. Dar, într-o zi, familia noastră s-a îmbarcat pe un vas mare și am călătorit cu el săptămâni în șir, străbătând oceanul. „În curând îi vei vedea pe toți cei care ne scriau“, mi-a spus tata. „Verii, unchiul și chiar bunica vor fi în port, să ne întâmpine când vom ajunge la New York.“ Așa a fost. Nu mai văzusem niciodată atâtea îmbrățișări, sărutări, lacrimi și zâmbete.

Și mi se părea ciudat că, deși era pentru prima dată când îi vedeam

pe toți oamenii aceștia care plângeau și râdeau, ne îmbrățișau și ne sărutau, aveam impresia că îi cunoșc din totdeauna. De ce? Datorită... scrisorilor. Chiar dacă am locuit la celălalt capăt al lumii, legătura dintre noi era foarte strânsă, pentru că ne-am luat totdeauna timp, și unii, și alții, să ne scriem și să ne povestim ce ni s-a mai întâmplat.

Aceasta este „puterea” scrisorilor. Dar există o putere mult mai mare în cea mai minunată scrisoare pe care ne-a scris-o Dumnezeu - Biblia. Chiar dacă ne despart de El distanțe mult mai mari decât oceanul, putem fi prieteni. Putem avea sentimentul că Îl cunoaștem foarte bine pe Domnul Isus, chiar dacă nu l-am văzut niciodată chipul.

Aplicație

Dumnezeu ne vorbește prin Biblie. Dar noi cum putem să-I vorbim? Așa este, prin rugăciune. Rugăciunea și Biblia merg mână în mână. Haideți să ne hotărâm chiar acum ca, în săptămâna aceasta, să folosim Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște mai bine pe Domnul Isus. Pentru aceasta, cineva ne va citi în fiecare zi din Biblie. Apoi Îi vom da ocazie Domnului Isus să ne cunoască mai bine, vorbindu-I, la rândul nostru, prin rugăciune. De fapt, El ne cunoaște deja, dar Se bucură foarte mult atunci când ne luăm timp să vorbim cu El.

Discuții

Voi (tu) ați (ai) primit vreodată scrisori? Este vreuna mai deosebită între ele? Ce spune?

Ce mijloace folosesc oamenii, în zilele noastre, ca să comunice între ei? (telefonul, scrisorile, faxul, înregistrările pe casete audio sau video, E-mail - comunicarea prin computer).

Dacă Domnul Isus ar fi acum pe pământ, ce mijloace ar folosi și în ce fel, ca să comunice cu noi?

Activitate

Împreună cu unul dintre părinți, cu instructorul sau cu alt adult, fiecare copil să scrie o scrisoare adresată unei cunoștințe. Spuneți-le copiilor ce să scrie - pot povesti ceva

despre ei sau își pot exprima iubirea față de persoana respectivă. Exact așa a făcut Dumnezeu, atunci când i-a inspirat pe oameni să scrie Biblia.

DUMINICĂ

Credința - ca un salt în brațele lui Dumnezeu

Text introductiv

Romani 10,17: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”.

Materiale ajutătoare

Arătați-le copiilor un aeromodel sau un avion de jucărie și o barcă de jucărie. Întrebați-i cum zboară avioanele și cum „merg” bărcile și vapoarele. Lăsați-i să se

joace puțin cu ele, apoi spuneți-le:

„Chiar dacă nu știu exact cum zboară avioanele sau cum sunt manevrate vapoarele, foarte mulți oameni călătoresc cu ele ca să ajungă la distanțe mari - să-și vadă prietenii sau rudele. Aceasta este credința. Călătorii au credință că cei care au construit avionul sau vaporul au suficiente cunoștințe despre zboruri și despre navigație. Avem nevoie de credință și atunci când citim Biblia. Trebuie să credem că tot ce a spus Domnul Isus este adevărat, că El își împlinește făgăduințele și că va reveni curând”.

Povestire

Odată, într-un oraș mare, a izbucnit un incendiu într-un bloc înalt. Locatarii țipau îngroziți și se grăbeau să iasă din clădire. Holurile și scările s-au umplut de un fum negru și înecăcios și, în curând, flăcări fierbinți au cuprins scările. Sunau alarmele de incendiu, mașinile din stradă claxonau; era ceva înspăimântător.

Au sosit și pompierii. Și-au întins repede furtunile de apă și le-au îndreptat spre clădirea în flăcări. Spuma care trebuia să oprească focul a acoperit zidurile, balcoanele, ghivecele cu flori și rufe de prin balcoane, geamurile.

Deja fuseseră scoși din bloc toți oamenii, cu excepția unei fetițe. Stătea la fereastra camerei ei, al cărei geam era spart. Fetița plângea speriată, în vreme ce nori de fum ieșeau pe lângă ea, din cameră. De ce nu fugise și ea o dată cu ceilalți? De ce nu strigase la cineva să o ajute? Fusesse prea speriată ca să mai știe ce să facă. Ea nu înțelegea ce se întâmplă, pentru că era oarbă.

„Tati, tati!” plângea ea întruna. Tatăl ei era plecat la cumpărături și nu știa de incendiu.

De jos, din stradă, un pompier a strigat la ea: „Fetițo, sari! Am întins aici o plasă, pe care o țin câțiva oameni puternici. Nu-ți fie frică, nu ți se întâmplă nimic, sari! Sari!” Dar fetița oarbă părea că nu aude ce îi spune pompierul. Nu o interesa. Stătea la geam, strigându-l disperată pe tatăl ei, în vreme ce flăcările se apropiau tot mai mult de ea. Patul ei deja ardea și în câteva clipe aveau să ia foc și perdelele.

„Tati, tati”, striga ea, în vreme ce lacrimile curgeau șiroaie din ochii ei stinși.

Chiar atunci a dat colțul un om, ținând în mână niște sacose. A văzut mașinile pompierilor, i-a văzut pe oameni țipând și încercând să facă ordine în infernul acela de fum, flăcări, spumă și apă. A văzut fumul negru care ieșea prin toate ferestrele. Se vedeau și flăcările din interiorul clădirii și se auzea cum pâraiau lucrurile care ardeau. Deodată a văzut-o la fereastra apartamentului său pe fetița așezată pe geam, palidă și înlăcrimată, printre norii de fum.

A văzut, în aceeași clipă, și plasa care fusese întinsă pentru ea. Uitându-se în sus, la fetiță, a strigat cât l-au ținut puterile:

„Scumpa mea, sunt eu, tătucul tău. Sari! Sari imediat!”

Fetița s-a liniștit. Au încetat țipele și pe fața ei a apărut un zâmbet. „Gata, tati! Am sărit”, a răspuns ea.

Și, cu aceste cuvinte, a pășit... în gol. A fost așa de liniștită, așa de încrezătoare că tatăl ei este jos și că o va prinde, încât căderea în plasă nu i-a pricinuit nici un rău - nu și-a scrântit nici o încheietură, n-a pățit absolut nimic, deși sărise de la etajul patru. Avea încredere deplină în tatăl ei. Când i-a auzit glasul, a făcut exact ce îi spunea el. Încrederea, *crența* aceasta i-a salvat viața.

Nu știu ce simțiți voi, dar eu mă simt uneori neajutorat ca un orb. Nu că nu aș vedea. Dar am impresia că sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțeleg. Și încep să mă întreb: „De ce?” De ce a murit prietenul meu? De ce a ajuns omul acesta șomer? De ce sunt atât de mulți bolnavi pe lume? De ce nu pot face tot ce aș dori?

Atunci deschid Biblia și descopăr că, în ea, Dumnezeu îmi spune iar și iar: „Charles, sunt Eu, Tatăl tău din cer. Totul va fi bine, dacă ai încredere în Mine. Dacă ascuți glasul Meu și urmezi sfaturile Mele, Eu voi avea grijă de tine”. Și atunci teama și nesiguranța dispar. Dumnezeu este Cel care îmi vorbește. El nu i-a dezamăgit niciodată pe cei care și-au pus încrederea în El. Așa că mă liniștesc, mă las cu totul în brațele Sale puternice și mă încred în iubirea Lui.

Aplicație

Data viitoare când îți va mai fi teamă sau când nu vei ști ce să faci, mergi la mama, la tata, la un instructor, la un profesor, cere-ți să ia Biblia și spune-i: „Cred că am nevoie de un text sau două care să mă ajute să nu-mi mai fie frică”. Sau: „Te rog, citește-mi ceva care să-mi dea curaj”. Sau: „Te rog, citește-mi despre cineva care a fost trist și apoi s-a înveselit”.

S-ar putea ca persoana căreia îi ceri acest lucru să fie nevoită să ca-

ute puțin prin Biblie, dar ai răbdare. Dumnezeu de-abia așteaptă să-ți vorbească prin Cuvântul Său cel Sfânt. Ascultă și dă-I voie să te ajute în fiecare zi.

Discuții

Numeste câteva lucruri de care te temi sau care te supără ori te întristează. Îți amintești de cineva din Biblie care s-a temut? (Petru, când era gata să se înece.) Sau care era mâniaș? (Saul, înainte de a deveni Pavel.) Trist? (Ucenicii, după ce Domnul Isus S-a înălțat la cer.) Ce a făcut Domnul pentru fiecare dintre aceștia?

Activitate

Faceți câte două desene, reprezentând o persoană din Biblie. Unul dintre desene să arate această persoană înainte, iar celălalt după ce Dumnezeu a ajutat-o să iasă dintr-o situație grea, vorbindu-i. De exemplu, l-ați putea desena pe Iona înghițit de pește (înainte) și pe Iona îngenuncheat pe malul mării, mulțumindu-I lui Dumnezeu că i-a păstrat viața (după). Sau pe niște oameni care plâng lângă un mormânt, la cimitir (înainte), iar apoi, îmbrățișează pe cineva drag și se bucură, la revenirea lui Isus (după).

Nu uitați, ori de câte ori treceți printr-un necaz, Dumnezeu este alături de voi, gata să vă ajute, și înainte, și după.

LUNI

Minunatele cuvinte ale vieții

Text introductiv

Rom. 1,16: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.”

Materiale ajutătoare

Arătați-le copiilor câteva poze mai vechi, cu colegi din școala primară, din liceu sau de la Școala de Sabat, cu profesorii, și spuneți-le că vă place să revedeți acele clădiri și pe acei colegi. Ar fi de dorit

să aveți fotografiile într-un album. Le-ați putea povesti copiilor ceva interesant din școală, o amintire trezită de fotografii. Apoi spuneți-le: „Vedeți, și Biblia este un fel de album. Găsesc în ea nu chiar fotografii, dar imagini și povestiri despre persoane și locuri care sunt importante pentru viața mea veșnică. Biblia îmi amintește că Domnul Isus este prietenul meu și că El pregătește locuințe minunate în cer pentru mine și pentru toți cei care aleg să-L iubească și să asculte de Dumnezeu”.

Arătați-le din nou pozele și în poză o persoană (ar fi bine dacă ar cunoaște-o și ei) care s-a schimbat la înfățișare de atunci încocoare. Apoi explicați-le că în ceruri nu vom mai îmbătrâni, nu va fi nevoie să purtăm ochelari sau să umblăm sprijiniți în baston, nu ne vom îmbolnăvi, nu ne vom pierde vigoarea, ci vom fi mereu sănătoși și puternici. De unde știm? Așa spune Biblia.

Povestire

În pivniță, am un soi de ladă mare, din plastic, cu o etichetă pe care e scris numele meu. În această ladă sunt tot felul de comori. Nu, să nu credeți că am bijuterii din aur și din argint, care să valoreze foarte mulți bani. Cred că nimeni nu s-ar arăta interesat să cumpere ce e în lada mea cu comori. Dar lucrurile acestea sunt foarte valoroase pentru mine.

Ați vrea să le vedeți? Hai să ridicăm capacul și să ne uităm înăuntru.

Mai întâi, se vede un pachet de scrisori de dragoste de la soția mea. Mi le-a scris înainte să ne căsătorim. Îmi scria totdeauna „te iubesc” sau „îmi e dor de tine” - dragă-lășenii de felul acesta. Astăzi, când mă vede răsfoind scrisorile, recitându-le, se simte stânjenită și iese din cameră. Dar mie îmi sunt dragi aceste scrisori, pentru că mă fac să simt că ea ține la mine, că sunt o persoană importantă pentru ea.

Ei, dar uite și alte comori interesante. Acestea sunt însemnele mele de explorator. Ce mândru le-am purtat pe uniformă explo, ca să știe toți că am învățat să fac fotografii, să îngrijesc animalele, să recunosc animalele din pădure după urme și poame și ierburile, să gătesc la foc în

aer liber sau să fac pâine! Uite și cravata de la uniformă de explorator.

Acum am dat peste o zgardă puțin plesnită și roasă de timp, pe care o purta câinele meu, Bobi. L-a lovit o mașină care transporta lapte și a murit. Nu mi-au rămas de la el decât zgarda, câteva poze și o mulțime de amintiri minunate.

În colțul acesta este un fel de cupă argintată - un pahar mare, cu picior. I-a aparținut unui om care a fost preot mulți ani, într-o altă religie. Când s-a făcut adventist, mi-a dat mie acest pahar, ca să-mi arate că s-a schimbat. De atunci, n-a mai slujit ca preot și nu le-a mai dat oamenilor împărtașanie - vin din paharul acela și prescură. Acum le vorbește tuturor despre revenirea Domnului Isus și despre lucrurile pe care El ni le-a pregătit în cer.

Hai să vedem ce mai este aici. Uite două vagoane de la trenulețul electric și câteva discuri cu muzică din Japonia - am lucrat acolo ca misionar în timp ce eram student. În plicul acesta este o colecție de poze cu copiii orbi. I-am întâlnit când am lucrat în tabere de vară care ofereau servicii creștine pentru cei aflați în nevoi.

Iată și un fel de turban, pe care l-am purtat cât am stat în Liban, la Beirut, câteva exemplare din prima carte cu povestiri pe care am scris-o și un răfoi de pluș, pe care îl chema Donald...

Vedeți, nimic deosebit pentru voi, nu-i așa? Dar pentru mine sunt comori adevărate, unice în felul lor, mai de preț decât un morman de monede de aur și de argint.

De ce sunt lucrurile acestea simple atât de importante pentru mine? Pentru că îmi trezesc amintiri vechi. Mă bucuram când primeam scrisorile drăgălașe cu „te iubesc” și „mi-e dor de tine”, pe care mi le scria soția mea înainte să ne căsătorim. Îmi amintesc și acum cât m-am străduit să învăț repede și bine, ca să pot obține insignele acelea de explorator. Iar când mă uit la păhărelul de argint, îmi amintesc cum a plăns prietenul meu, fostul preot, povestindu-mi cum aflase el despre iubirea Domnului Isus.

Îmi amintesc ce fericit am fost, atunci când am descoperit trenule-

țul electric, între alte daruri de ziua mea, și cum alerga pe șinele pe care le montasem chiar eu! Muzica aceea ciudată din Japonia îmi amintește de plaja însorită, pe care mă plimbam, și de alte locuri frumoase, prin care mergeam în mijlocul naturii, în după-amiezele de Sabat.

Și Biblia este un fel de cutie cu comori. Este plină de povestiri pe care mi le citea mama când eram mic. Dar, mai presus de orice, în paginile ei L-am găsit pe Domnul Isus, cel mai bun prieten al meu. Am aflat cum mergea El pe cărările prăfuite ale acestui pământ, făcând minuni, vindecând, luându-i în brațe pe copilași, ascultându-le pe mamele îngrijorate și apoi murind pe cruce, pentru ca păcatele mele să poată fi iertate.

Când deschid Biblia, găsesc în ea o mulțime de comori. Din ea am aflat că Domnul Isus mă iubește, și lucrul acesta valorează pentru mine mai mult decât tot aurul și argintul din lume!

Aplicație

Tu ai vreo comoară? Dacă da, adaugă și Biblia la lista ta de comori. Încearcă să înveți toate povestirile cuprinse în ea. Și să afli cât de mult te iubește Domnul Isus, ce a făcut El pentru ca tu și familia ta să puteți fi curând în cer, pentru totdeauna.

Activitate

Propuneți-le copiilor să-și facă rost fiecare de câte o cutie mai mare, pe care să pună o etichetă: „Cutia cu comori” sau „Comoara mea”. Pot pune în ea jucării la care țin mult, scrisori de la rude sau de la prieteni, cărți poștale sau daruri pe care vor să le păstreze. Spuneți-le să deschidă cutia, din când în când, și să-și amintească de bucuriile legate de obiectele respective.

Propuneți-le să-și aleagă din Biblie o povestire sau o învățătură, care le-a plăcut mai mult sau care i-a ajutat în mod special, și să încerce să o reprezinte printr-un desen, pe care să-l pună în cutia cu comori. Ar putea fi și amintirea unei rugăciuni la care au primit un răspuns deosebit în cursul acestei Săptămâni de rugăciune.

MARȚI

Copleșit de fericire

Text introductiv

Psalmi 119,105: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”.

Materiale ajutătoare

Aduceți un ziar și citiți-le copiilor câteva titluri sau anunțuri rele, tulburătoare sau îngrijorătoare. Întrebați-i dacă ce le-ați citit sunt vești bune sau vești rele și de ce.

Apoi citiți-le ceva pozitiv. Întrebați-i din nou dacă acestea sunt vești bune sau vești rele și de ce. Încercați să ajungeți la o frază care să caracterizeze vestea bună și la una care să caracterizeze vestea rea. (De exemplu: Este o veste *bună*, dacă... Sau: Este o veste *rea*, dacă...)

Spuneți-le ascultătorilor dv. că Biblia este plină de vești bune și de vești rele. Amintiți-le că sunt în ea o mulțime de vești bune pentru cei care îl iubesc pe Domnul Isus (puteți da exemple și le puteți cere și lor să facă acest lucru) și de vești rele pentru cei care aleg să asculte de Satana. Cei care citesc Biblia vor recunoaște imediat deosebirea.

Povestire

Cu câțiva ani în urmă, tatălui meu a trebuit să i se facă o operație grea. S-a descoperit că avea cancer și medicii spuneau că tumora trebuie scoasă *imediat*.

Mă temeam, pentru că operațiile de felul acesta sunt periculoase. N-aș fi vrut să i se întâmple ceva rău tatălui meu - îl iubeam foarte mult.

Cu o zi înainte de operație, l-am sunat și i-am zis:

„Te rog, spune-i mamei să mă sune imediat, când te trezești, după operație”.

„Bine, îi spun”, mi-a răspuns el.

Am strâns receptorul în mână cu putere și l-am lipit de obraz.

„Te iubesc, mult, tată.”

„Și eu te iubesc, Charly, băiete”, mi-a răspuns el.

A doua zi, la ora la care știam că tata va intra în sala de operație, am ieșit din biroul meu de acasă și

Isus în paginile Bibliei

m-am urcat pe dealul din spatele locuinței noastre. Am găsit un loc plăcut și confortabil, la umbra unui pom înalt. M-am așezat și am început să aștept. Simțeam că nu pot nici să scriu, nici să fac fotografii pentru cărțile mele. Nu-mi venea să fac nimic până când nu știam că tata e bine.

Stând acolo, am auzit deodată ceva deasupra capului meu. Era cîripitul plăcut și ușor al unei păsărele îndrăgite de tata. M-am uitat în sus și, printre lacrimi, am zărit o pasăre micuță, cu pene albastre, care stătea într-un picior pe o creangă și umplea de armonii plăcute aerul cald de vară. De multe ori făcusem plimbări lungi cu tata. Ne uitam la păsărelele acestea albastre cum își hrănesc puișorii sau cum stau cocotate pe câte un stâlp din gard, anunțându-și vecinii că „teritoriul” acela le aparține.

„Ai venit să-mi ții de urât?” am întrebat-o eu.

Pasărea cu pene albastre a cântat mai departe, umplându-mi cu speranțe noi inima zdrobită. M-am gândit că, dacă poate să facă o pasăre atât de mică să cânte așa de frumos, Dumnezeu poate, chiar atunci, să șoptească la urechea doctorilor și surorilor de la spital ce trebuie să facă pentru ca tatăl meu să se facă bine. Și am nădăjduit că ei vor asculta șoapta Lui, așa cum ascultam eu cântecul păsărelele de deasupra capului meu.

După o vreme, m-am întors în casă și am început să aștept telefonul. Am așteptat mult. Și, deodată... țârri!

„Alo”, am răspuns eu grăbit.

„Tata a scăpat cu bine”, mi-a spus mama, cu glasul plin de bucurie și rostind apăsat fiecare cuvânt. „Doctorii spun că totul va fi bine.”

„Uraa!” am strigat. „Îți mulțumesc, scump Isus, că i-ai ajutat pe doctori să facă treabă bună. O, Îți mulțumesc!”

Telefonul acela mi-a dat o veste bună. Ba nu, chiar foarte bună. Era o veste extraordinară, minunată, uimitoare. M-am uitat pe fereastră, la pomul din vârful dealului. Știam că undeva, printre crengile lui, o pasăre micuță, cu pene albastre, își cântă cântecul ei, s-o audă toată

lumea. Acum îmi venea și mie să cânt. Tatăl meu avea să fie din nou sănătos! Operația reușise.

Câteodată, când citesc Biblia, am impresia că sunt pe vârful unui munte înalt și aș vrea să cânt de acolo vești bune, să audă toți.

„Hei, oameni buni”, îmi vine să strig, „Domnul Isus mi-a iertat păcatele! Și îmi pregătește o locuință într-un loc în care tații nu se îmbolnăvesc și copiii nu are de ce să le fie frică nici măcar pentru o clipă, niciodată. Și, mai mult decât atât, acest Isus va veni din nou pe bătrânul nostru Pământ, să-i ia cu Sine pe toți cei care au ales să-L iubească și să asculte de El. Îi va purta prin spațiu, deasupra norilor, dincolo de curcubeu, în țara aceea în care orice cântec va fi plin de bucurie și orice glas va cânta cu voioșie.”

Aplicație

Nu îngăduiți nimănui să spună că Biblia este „o veste rea”. Nu este așa! Pentru oricine vrea să-L primească pe Domnul Isus în inima sa, paginile Bibliei sunt pline de nădejde, încurajare și bucurie. Hotărâște-te azi să afli mai mult despre această Carte minunată și să descoperi cum poate ea să-ți facă viața mai fericită, prin bucuriile pe care le vei găsi ascunse în paginile ei.

Discuții

Povesteți-le copiilor despre o ocazie în care ați primit niște vești bune. Cum v-ați simțit? Ce ați vrut să faceți? Care a fost reacția dv. când ați aflat că veste bună? Ce se întâmplă când le împărtășești și altora bucuriile tale?

Activitate

Cereți-le unora dintre participanți să citească Ioan 3,16; 1 Ioan 1,9; 2 Corinteni 5,17. Gândiți-vă și exprimați bucuria pe care v-o aduc în inimă aceste versete. Discutați despre felul în care ați putea să le-o transmiteți și altora.

Text introductiv

Psalmi 119,129.130: „Învățăturile Tale sunt minunate, de aceea le păzește sufletul meu. Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate”.

Materiale ajutătoare

Aduceți câteva poze cu persoane pe care le cunoașteți (rude, prieteni etc.) și arătați-le copiilor. Întrebați-i: „Ce vă spune fiecare poză despre persoana respectivă? (Dacă e înaltă sau scundă, slabă sau grasă, tânără sau bătrână etc.) Dacă ați văzut poza cuiva și după aceea întâlniți persoana respectivă, o veți recunoaște ușor. Fotografia vă spune ceva despre ea, vă ajută să o cunoașteți într-o anumită măsură. Și, dacă vedeți mai multe poze, făcute la lucru sau acasă, în excursie, în parc, în grădină, la biserică, împreună cu o persoană în vârstă sau între copii, vă veți putea da seama ce fel de om este, ce îi place să facă”.

Povestire

Primele poze pe care le-am făcut în viața mea, cu aparatul meu, au fost cu prietenul meu cel mai bun. Avea un zâmbet frumos, ochi inteligenți și era veșnic „ciufulit”. Cred că ați ghicit că „prietenul meu cel mai bun” nu era o persoană, deși uneori mă gândesc că se credea o persoană importantă. Dar nu, era câinele meu, Bobi.

Cred că a fost cel mai fotografiat câine din împrejurimi. L-am pozat stând întins pe iarbă, sărind peste un gard viu, înotând în râu, lătrând furios la o pisică, dormind în patul meu, cu capul pe perna mea, adulmecând flori, bând apă, stând în două labe, căscând. Lui nici că îi păsa. Probabil că se credea deja o stea de cinema.

Bobiță putea să alerge pe distanțe mari, fără să obosească, sprinten ca o căprioară. I-am făcut instanțee în timp ce sărea peste grămezi de frunze, înainte de a se ascunde în ele, pentru ca să-și facă din nou apariția pe unde te așteptai mai puțin, lătrând voios și dând din coadă încântat. Obișnuiam să fac, împreună cu el, cazemate din zăpadă. După ce le „săpam” împreună, îl lăsam de strajă pe „ziduri”, să anunțe apariția armatei inamice sau a vreunui băiat de prin vecini - ce „pica” mai întâi.

Când ne pregăteam să plecăm pe undeva cu mașina, Bobiță intra pe geam și se ghemuia jos, lângă bancheta din spate. Nu voia cu nici un chip să fie lăsat acasă.

Uneori fugea după câte un iepure, pe câmp. Odată a și prins unul, dar, pentru că nu a știut ce să facă apoi cu el, i-a dat drumul.

Lui Bobiță îi plăcea foarte mult să adulmece florile. Odată, în timpul uneia dintre numeroasele noastre plimbări prin pădurea de lângă casă, s-a oprit și tot mirosea, mirosea, mirosea. Apoi s-a uitat fix la mine, de parcă îmi spunea: „Ce parfum plăcut! Ai putea să le miroși și tu!”

Iarna, îi plăcea să se suie pe săniuță cu mine și să ne dăm împreună, de pe deal. Săniuța aluneca vâjâind, eu râdeam, Bobi lătra - ce minunat!

Astăzi Bobi nu mai este. A murit cu mulți ani în urmă. Mi-au rămas amintirile și o mulțime de fotografii, pe care le-am pus într-un album. A-desea stau și mă uit la pozele acestea vechi și îmi amintesc ce bine ne simțeam împreună, când porneam să explorăm lumea și să-i descoperim tainele. Și acum, dacă mă dau cu sania, parcă aud un lătrat voios, de undeva din depărtare. Și nu pot să mă uit la un morman de frunze

fără să aștept ca Bobiță să iasă de pe undeva dintre ele, cu un salt, înconjurat de un nor de frunze arămii. Pozele îmi aduc în minte toate acestea, ori de câte ori mă uit la ele.

Dar am și alte poze prin albume - cu nepoți și nepoate, cu casele în care am locuit, cu oameni pe care i-am cunoscut. Și multe poze cu cea mai scumpă prietenă - Dorinda, soția mea.

Probabil că și voi aveți acasă albume cu poze. Aveți grijă de ele, pentru că, peste ani, veți vedea cât de prețioase sunt.

Dar mai există un „album cu fotografii”, pe care cred că îl avem toți. Se numește Biblia.

„Ei, stai puțin!” parcă vă aud spunând: „Biblia nu are poze, este o carte doar cu litere și cuvinte scrise în ea, nu cu poze.” Așa este, însă cuvintele scrise în ea ne ajută

fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele” (Ps. 23,1-6).

Ați înțeles ce voiam să spun? Cuvintele acestea au făcut să vă apară în minte imaginea unui om rău, supărat, mâniaș? Nu, ele alcătuiesc imaginea Cuiva a cărui inimă este plină de iubire și bunătate. Așa și-L „zugerăvea” pe Dumnezeu, în minte, tânărul păstor David; și așa a vrut să ni-L imaginăm și noi.

De fapt, toți scriitorii Bibliei doreau să ne facă să vedem imaginile pe care ei le-au creat prin cuvinte. Biblia este ca un album mare, plin cu poze ale celor mai buni prieteni, care au trăit cu mulți ani în urmă. Dar cea mai frumoasă imagine este cea a lui Isus.

Aplicație

De acum înainte, fiecare dintre voi va putea să descopere aceste imagini în Biblie, ori de câte ori ascultă povestirile ei sau învață textul de memorizat. Și, pe măsură ce veți crește, imaginile acestea vă vor fi tot mai scumpe, umplându-vă inimile cu bucurie și aducându-vă în suflet o dorință tot mai arzătoare după locuințele din cer, care ne așteaptă deja.

Discuții

Ce fel de poze îți plac cel mai mult? Cu animale, cu flori, cu peisaje de la mare, de la munte sau cu o câmpie întinsă?

Dacă viața ta ar fi un tablou, le-ar plăcea oamenilor să-l privească? Ar vedea și chipul lui Isus în felul în care vorbești, în care te joci și în tot ce faci?

Activitate

Faceți-vă un mic „album” cu desene realizate de voi înșivă. Desenați câteva momente din viața voastră sau locuri în care ați fost fericiți - la o zi de naștere, într-o zi de vacanță, colțul din cameră în care vă simțiți bine, cu jocul preferat ori cu cartea preferată sau o întâmplare. Folosiți culori vii ca să colorați desenele. Ori de câte

să ne imaginăm, adică să creăm în mintea noastră imagini la fel ca fotografiile, imagini diferite, dar mai ales imaginea Cuiva, a unei Persoane foarte importante.

Ascultați puțin cuvintele acestea și să vedem ce imagini vor apărea în mintea voastră.

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untelemn și paharul meu este plin de dă peste el. Da,

ori vă veți uita la aceste desene, vă veți aminti de acele clipe plăcute, dar și de bucuria pe care ați simțit-o desenându-le.

JOI

Parfumul lui Isus

Text introductiv

1 Petru 2,2:3: „Și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat, în adevăr, că bun este Domnul”.

Materiale ajutătoare

Cereți-le copiilor să închidă ochii. (Eventual legați-i la ochi, ca să fiți siguri că nu văd.) Apoi apropiați-le de nas o sticlă cu un parfum plăcut. Întrebați-i ce este. Apoi faceți același lucru cu o crenguță sau cu un con de brad, cu o felie de portocală sau de mandarină, cu puțină pâine proaspătă, cu o pungă cu alune etc. (în funcție de timp).

Apoi, dați-le în mână obiecte diferite - un pix, un pieptene, o păpușică, un pantof etc. După ce fiecare a reușit să identifice misteriosul obiect, întrebați-i: „De unde ați știut ce este, pentru că nu ați văzut?” sugerați-le că, în același fel, putem să-L cunoaștem pe Domnul Isus, prin lucrurile pe care le aflăm despre El din Biblie (lucruri văzute, auzite, mirosite, pipăite de alți oameni). Și, de asemenea, că oamenii pot să afle multe despre Domnul Isus auzind cum vorbim noi, văzând ce mâncăm, cum trăim, chiar observând că respirația noastră nu miroase a tutun sau a băutură. Ați vrea să știți exact cum?

Povestire

Un pastor ținea întruniri religioase la Pasadena, California. Oamenilor le plăcea cum predica și veneau să asculte, seară după seară, experiențele pe care le spunea pastorul, tot ce povestea el, soliile încurajatoare pe care le prezenta.

Într-o după-amiază, pastorul s-a hotărât să viziteze o grădină

de trandafiri din acel oraș. A trecut câteva ore bune acolo, admirând tufele aranjate cu măiestrie și minunații trandafiri agățători. A văzut trandafiri de toate culorile imaginabile - roșii, roz, portocalii, bleu, albi, galbeni, violet, chiar o nuanță de galben-verzui. Și i-a mirosit îndelung. În grădină era un parfum atât de plăcut! A stat acolo și și-a umplut plămânii cu aerul înmiresmat.

Seara, când a venit la întrunire, mai multe persoane l-au întrebat: „V-a plăcut grădina de trandafiri?”

Omul și-a amintit că nu spusese nimănui unde va merge, nici unde a fost. „De unde știți că am fost la grădina de trandafiri?” a întrebat el mirat.

Oamenii au zâmbit. „Ați adus cu dv. parfumul trandafirilor.”

Îmi place mult povestirea aceasta. Este frumoasă, nu-i așa? Oamenii aceia și-au dat seama unde fusese pastorul, pentru că au simțit parfumul miilor de trandafiri printre care stătuse. Mirosul lor plăcut îi intrase în haine, în piele, în păr.

Când eram tânăr, am văzut la cumnata mea o pernă pe care o ținea pe noptieră, la capul patului. „Ce faci cu ea?” am întrebat-o. „Este prea mică să pui capul pe ea, când te culci. Este prea mică să o pui pe canapea și e clar că nu o poți pune pe scaun, dacă vrei să stai comod.”

A zâmbit și mi-a spus: „Nu este o pernă pe care să dormi sau să te așezi. Este o pernă de... amintire.”

„De amintire?” m-am mirat eu și mai mult. „Ce îți amintește?”

Ea a luat perna și și-a lipit-o de obraz, mirosind cu nesaț.

„Este umplută cu... ace de pin din Maine, ținutul în care m-am născut. Îmi plăcea atât de mult mirosul pădurii de pini care înconjură casa noastră! Acum, chiar dacă sunt departe de Maine, parcă am adunat aici tot mirosul de rășină al pădurii, care îmi amintește de copilărie și de tot ce era frumos acolo, acasă.”

Vedeți, Dumnezeu ne-a dăruit, fiecăruia dintre noi, nas, urechi, degete, limbă - pe care să le folosim ca pe niște „unelte” care să ne

ajute să învățăm, să ne amintim, să creștem și chiar să le împărtășim și altora ce credem noi.

Când vine un oaspete în casa unui creștin, va vedea acolo casete cu filme de groază, cu bătaii, cu țipete, cu împușcături și cu înjurături? Nu. În casa unui creștin nu este loc decât pentru întâmplări plăcute, în care oamenii au grijă unul de altul, sunt plini de iubire și de atenție.

Dacă se uită prin bufet sau prin cămară, va găsi pe rafturi alimente sau băuturi care fac rău corpului și minții? Nu mă refer numai la băuturile alcoolice și la carnea de animale necurate, ci chiar la dulciuri: grămezi de pachete de biscuiți cu cremă, fursecuri, bomboane, ciocolată, cutii de nutella și alte creme? Nu, ci va găsi fructe, multe fructe, cereale, nuci și legume: varză, fasole, morcovi, mazăre, cartofi. Aceasta este hrana pe care le-a rânduit-o Domnul Isus oamenilor în Eden, când i-a creat.

Și dacă se întâmplă ca oaspetele să te vadă jucându-te cu alți copii - jocul va însemna luptă și întreceri cu îmbrânceli, înghionteli și cuvinte mânioase? Va vedea cum nu lași pe nimeni să se atingă de jucăriile tale? Cred că nu. Te va vedea cum te joci frumos, acceptând propunerile celorlalți, dându-le jucăriile tale.

Dacă se apropie cineva de noi, va fi cumva izbit de mirosul de tutun sau de alcool al respirației noastre? Nu, chiar și respirația „mărturisește” despre faptul că noi nu folosim niciodată nimic din ce știm că face rău corpului și minții.

Vedeți, când citim Biblia, înțelegem din ea cum dorește Domnul Isus să trăim și începem să facem schimbări în felul nostru de viață. Apostolul Pavel spune să lăsăm la o parte obiceiurile păcătoase și să începem să trăim o viață nouă: vom vorbi altfel, vom arăta altfel, vom acționa altfel și chiar vom mirosi altfel. Când ne vom întâlni cu cineva, nu-i va trebui mult timp ca să observe că nu suntem ca ceilalți. Și dacă ne va întreba de ce, vom putea arăta Biblia și vom spune: „În cartea aceasta, L-am descoperit pe

Domnul Isus și El ne-a schimbat. Ne pregătim pentru cer. Ai vrea ca Domnul Isus să te ajute și pe tine să te schimbi, ca să poți merge și tu la cer?"

Iată o poezie foarte frumoasă a lui Paul Gilbert. El înțelegea că, atunci când începem să-L cunoaștem pe Domnul Isus, nu vom putea să nu le spunem și celorlalți despre iubirea Sa. „Evanghelia“ înseamnă „vestea bună despre Isus.“

În Biblie sunt patru Evanghelii, Pe care le poți citi, dacă vrei - Evangheliile după Luca,

Marcu, Ioan și Matei. Dar știi ceva? Și tu scrii O evanghelie - un capitol în fiecare zi.

Faptele pe care le faci, Cuvintele pe care le spui tu Sunt scrise în Evanghelia ta Și oamenii le citesc, fie că vrei, fie că nu.

Ia seama bine! Ce vor citi oamenii în „Evanghelia după tine“?

Aplicație

Ce le „spui“ prietenilor și rudele tale despre Domnul Isus? Văd ei iubirea, blândețea Sa în inima ta? Aud glasul Său în vocea ta și, când îi atingi cu mâna, simt atingerea mâinii Lui? Văd ei iubirea Lui în faptele tale? Ai putea să te hotărăști chiar acum să răspândești în jurul tău parfumul plăcut al prezenței Duhului lui Dumnezeu, prin orice lucru pe care îl faci.

Discuții

Când cineva se poartă urât cu tine, al cui „parfum“ îl răspândește în jur? Și când vă certați? Cum ați putea împărtăși altora bucuria de a cunoaște iubirea Domnului Isus? Cum le arată El oamenilor că îi iubește și că are grijă de ei?

Activitate

Faceți un desen care să-L reprezinte pe Domnul Isus vindecând un bolnav. Desenați în jurul acestei scene cât mai multe flori viu colorate. Ori de câte ori vă veți uita la acest desen, vă veți aminti ce ați învățat azi.

VINERI

O viață așa cum dorește Dumnezeu

Text introductiv

2 Timotei 3,15: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus.“

Materiale ajutătoare

Arătați-le copiilor câteva castroane în care ați pus diferite „ingrediente“ - apă, pietricele, pământ, făină, mălai, iarbă, sare, fructe și chiar un pantof vechi și rupt (dar curat). Apoi spuneți-le: „Aș vrea să fac pâine. Ce ziceți, am tot ce îmi trebuie?“

După ce vor comenta puțin, sugerați-le că ar fi mai bine să folosiți o carte de bucate, o rețetă de pâine, în loc să „ghiciți“ ce ar trebui pus în cocă. Luați cartea în mână și citiți din ea ce ingrediente sunt necesare. Apoi spuneți-le copiilor: „Vedeți ce simplu? Nu avea rost să încerc să ghicesc din ce este făcută pâinea. Folosind indicațiile din cartea aceasta de rețete de bucătărie, voi face sigur o pâine gustoasă. Dar mai am o carte de rețete - rețete de fericire pentru copii și pentru oameni mari“. Arătați-le Biblia.

Povestire

Tânărul Daniel nu prea se simțea în apele lui la palatul din Babilon. Împăratul, care se arăta acum atât de binevoitor, încât le oferea chiar din mâncarea de la masa lui, era cel care asediașe Ierusalimul, dărâmasese cetatea și luase vasele de aur din Templul lui Dumnezeu. Luase

și o mulțime de robi din poporul lui Dumnezeu - prizonieri de război, între care era și Daniel.

„Domnule“, probabil că a reușit el să spună, după ce și-a dres puțin glasul. „Vă mulțumim mult și apreciem bunăvoința împăratului, care ne oferă chiar din hrana de la masa lui - feluri minunate și băuturi alese, dar...“

Sprâncenele dregătorului probabil că s-au ridicat brusc a mirare.

„Dar?“

„Vedeți, domnule“, a continuat Daniel, „Dumnezeul căruia îi slujim ne-a învățat exact ce e bine să mâncăm - doar fructe, cereale, nuci, zarzavaturi - ceea ce se numește, în general, un 'regim vegetarian'.“

„Vrei să spui că mâncarea de la masa împăratului nu este destul de bună pentru tine și pentru prietenii tăi?!?“

Daniel a înghițit un nod. Uneori nu e prea comod să ascuți de Dumnezeu. „De fapt, am vrut să spun că alimentele de la masa împăratului nu ne vor ajuta să fim atât de puternici, de inteligenți și de sănătoși cum am vrea să fim și cum putem fi, dacă mâncăm ce știm că ne face bine. Dacă nu vă supărați, supuneți-ne unui test. Dați-ne voie să mâncăm, timp de zece zile, ce v-am spus mai înainte.

„Zece zile? Ce test mai este și acesta?“

„Îngăduiți-ne, prietenilor mei și mie, să mâncăm, timp de zece zile, numai vegetale și să bem doar apă. După aceea, veți putea face o comparație între noi și ceilalți tineri care au onoarea să mănânce din bucatele de la masa împăratului.

Probabil că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, Daniel ar fi putut spune cam așa: „Lăsați-i pe tinerii aceștia să se îndoaie cu Big-Mac-uri, cu cartofi prăjiți și cu ketch-up; dați-le să mănânce bucăți mari de friptură cu mult sos, hot dog cu muștar mult și să bea pe săturate pepsi, coca și tot felul de răcoritoare, ca să nu mai vorbim de prăjituri și de înghețată. Am uitat de pește, scoici și crabi, precum și de pizza și de vinurile alese! Iar noi“, ar fi putut continua Daniel, „vom mânca doar cartofi fierți sau copti, salată de zarzavaturi, roșii și cea-

pă, mazăre, fasole, pâine neagră, mămăligă, fructe și vom bea apă rece, curată și sănătoasă, de izvor”.

Nu știm exact ce zarzavaturi sau fructe au mâncat cei patru tineri e-vrei, dar știm că Așpenaz, cel care răspundea de ei, a acceptat propunerea și, după cele zece zile de probă, a observat că, într-adevăr, băieții arătau foarte bine - erau rumeni la față, sănătoși și puternici.

Dar probabil că mirarea i-a fost și mai mare când a aflat rezultatele testului final, la care „șeful comisiei”, dacă nu singurul examinator, a fost însuși împăratul. Nu știm dacă s-a dat și o probă de rezistență fizică. Dacă s-ar fi dat, cu siguranță că lui Daniel și celor trei prieteni ai lui le-ar fi fost foarte ușor să facă genoflexiuni și flotări, să scoată un timp bun într-o cursă de câteva sute de metri. Colegii lor, îmbuibăți cu mâncăruri grele și grase și cu băuturi amețitoare, ar fi obosit după câteva mișcări.

Poate că împăratul le-a pus la probă și posibilitățile de a face calcule rapid și corect. De exemplu: „Iată clădirile acelea care se înalță acum, lângă poarta cetății. Dacă zidul trebuie să fie lung de 90 m, înalt de 20 m și gros de 40 cm, și o cărămidă are înălțimea de 20 cm, lungimea de 30 cm și lățimea de 10 cm, câte cărămizi sunt necesare?”

Având mintea liberă și la fel de sprintenă ca și corpul, cu siguranță că Daniel și prietenii lui au reușit să răspundă înainte ca ceilalți să fi terminat transformările din metri în centimetri sau invers.

S-ar putea ca împăratul să fi cerut și un sfat de specialitate în domeniul agriculturii. „Ce să facem ca să avem recolte mai bogate?” Cei patru probabil că ar fi sugerat imediat îmbunătățirea sistemelor de irigare, folosirea îngrășămintelor, în vreme ce studenții ceilalți, surprinși, ar fi ridicat din umeri.

Chiar dacă nu avem amănunte de felul acesta în privința examenului final, știm sigur că împăratul însuși a declarat că Daniel și prietenii lui erau „de zece ori mai inteligenți și mai destoinici” decât ceilalți și chiar decât toți înțelepții și ghicitorii în stele, de la curtea sa.

Pentru toate acestea, tinerii I-au mulțumit lui Dumnezeu, Cel care le dăduse înțelepciune, sănătate și putere fizică, dar le arătase și cum să le păstreze și să le dezvolte, folosind cu chibzuință și cu măsură doar alimente sănătoase.

Aplicație

Ascultarea de sfaturile date de Dumnezeu în Biblie ne face mai sănătoși, mai inteligenți și mai puternici. Și, dacă facem ce învățăm din Biblie că este bine, s-ar putea ca, într-o bună zi, să impresionăm și noi, poate nu un rege, dar un om de seamă! Oricum, vom putea să le arătăm prietenilor cum să trăiască mai sănătos, mai bine, ca să fie fericiți și feriiți de boli.

Ia hotărârea, chiar astăzi, să trăiești exact așa cum vrea Dumnezeu.

Discuții

Numiți câteva alimente sau feluri de mâncare pe care le considerați sănătoase și care se găsesc sau se pot pregăti ușor din ceea ce se găsește la noi. Numiți și alimente sau feluri de mâncare considerate de mulți gustoase, dar care fac rău. De ce credeți că a pus Dumnezeu în Biblie și reguli pentru sănătate? Puteți enunța câteva?

Activitate

Faceți un desen cu hrană sănătoasă - fructe, legume, nuci, cereale. Colorați-l cât mai frumos și lipiți-l pe ușa frigiderului, ca să amintească întregii familii de toate bunătățile pe care le-a creat Dumnezeu pentru hrana noastră.

SABAT

Cartea salvatoare

Text introductiv

Apocalipsa 1,3: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

Materiale ajutătoare

Aduceți în clasă câteva lucruri care sugerează „salvarea” - un co-

lac, o frânghie, o busolă, o lanternă, o trusă medicală de prim ajutor, o hartă, un emițător radio sau un mini radio-casetofon cu căști.

Discutați cu grupa situațiile și felul în care obiectele respective pot ajuta la salvarea vieții unui om.

Arătați apoi Biblia și spuneți: „Și această Carte ajută la salvarea vieții. Dacă citim și credem ce scrie în ea, Dumnezeu poate să ne salveze din păcat. Cartea ne învață și cum să ajutăm noi înșine la salvarea altora”.

Povestire

Într-o zi, o fetiță de trei ani a căzut într-o fântână adâncă. Nu a făcut-o intenționat. Se juca pe lângă fântână, s-a cățarat pe marginea

ei și a alunecat. În clipa următoare, se lupta deja cu apa rece, adâncă de mai bine de un metru și jumătate, din fundul fântânii, unde era și foarte întuneric.

Mama a auzit strigătul pe care l-a scos când a căzut și a alergat cât a putut, dar a ajuns prea târziu. Uitându-se în fântână, nu putea să vadă nimic - dar, din întunericul de jos, ajungea până la ea zgomotul apei lovite de mânuțele fetiței. Fetița nu știa să înoate. Ce putea face?

În aceeași clipă, mama l-a observat pe băiat, care se juca în apropiere. El era mai mare decât sora lui, dar nu știa ce se întâmplase.

„Vino repede încoace”, a spus mama. „Trebuie să o salvăm pe surioara ta.”

Ascultător, băiatul s-a urcat pe marginea fântânii, a intrat în ciutura de lemn, a apucat bine cu mâini-

le funia cu care era legată ciutura și a stat liniștit, în timp ce mama învârtea de roată, lăsându-l tot mai jos, în întuneric. Deasupra lui, se auzea scârțâitul roții. Mama învârtea mereu, desfășurând cu grijă funia cu care era legată ciutura.

„Ai grijă“, i-a strigat ea, cu vocea gătită de frică. „Nu vreau să-mi pierd amândoi copiii.“

Băiețelul s-a cam speriat. Fântâna era întunecoasă și cu pereții umezi, plini de mușchi. Dar auzea, de sub el, plescăiturile apei lovite și știa că sora lui este în primejdie. Trebuia să o salveze!

În cele din urmă, tot coborând prin beznă, a simțit că ciutura a ajuns la suprafața apei.

„Stai așa!“ a strigat el în sus. Mama s-a oprit. Undeva, pe lângă băiat, în fântână, surioara tușea și lovea mereu apa cu mâinile. Fratele ei a apucat-o strâns de o mână. În clipa aceea, și-a dat seama că ciutura era prea mică și că nu încăpeau amândoi în ea. Așa că, plin de curaj, băiețelul a sărit în apa rece și a ajutat-o pe surioara lui să se așeze în ciutură, apoi a strigat la mama: „Gata, trage!“

Pentru câteva zeci de secunde, a rămas singur în fundul fântânii, în apa rece ca gheața, înconjurat doar de beznă și de ecouri ciudate. Aștepta, sprijinindu-se cum putea de pietrele care formau pereții fântânii. Apoi a auzit din nou scârț-scârț - era roata veche care scârțâia, în timp ce sfoara se desfășura din nou de pe butuc. Se auzea și zgomotul făcut de găleata care, în coborâre, atinge pereții. Iată că a ajuns aici jos și s-a oprit pe suprafața apei. Băiatul s-a prins repede cu mâinile de frânghie, s-a așezat în găleată și a strigat la mama: „Gata! Poți să mă ridici!“ Fericită și mândră, mama

a făcut exact ce i se cerea.

Acest băiețel curajos își iubea surioara. A fost gata să-și pună viața în primejdie, ca să o salveze. Dar ia să ascultăm ce spune un minunat text din Biblie: „Nu este dragoste mai mare decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“ (Ioan 15,13).

În Cartea Sfântă a lui Dumnezeu, este și o povestire despre un om care a fost gata să moară pentru Cineva pe care îl cunoaștem toți. Numele acestui om este Daniel.

„Gata! Trebuie să încetezi să te mai rogi și să te închini Dumnezeului tău. De-acum, orice om nu se va mai închina decât mie!“ a poruncit împăratul Darius.

Daniel a dat din cap: „Îmi pare rău, dar nu mă pot închina nici unui om, ci numai lui Dumnezeu“.

„Nu știi ce te așteaptă, dacă nu te supui?“ a întrebat împăratul mânios.

„Ba da, însă Dumnezeul meu a spus să nu avem alți dumnezei în afară de El. Și eu nu pot să calc porunca Lui.“

Împăratul a clătinat din cap.

„Nu am de ales. Vei ajunge în groapa cu lei.“

Eh, dar în groapa aceasta erau mulți lei și toți flămânzi. Nu mai mâncaseră de zile întregi. Când, hopa! Apare Daniel - proaspăt și, desigur... gustos!

„Poate că Dumnezeul tău va fi cu tine!“ a strigat împăratul, de la gura gropii. De fapt, el ținea la Daniel și îi părea rău să piardă un sfetnic și un prieten atât de bun.

Împăratul n-a putut să aștească toată noaptea. Oare ce se întâmpla în groapa cu lei? Oare îl făcuseră lei deși fărâma pe Daniel? Oare acum stăteau liniștiți cu burțile pline și se lingeau deja pe mustăți?

A doua zi dis-de-dimineată, împăratul Darius s-a dus în grabă

la groapă și a strigat: „Daniele, Daniele! A putut Dumnezeul tău să te salveze?“

Răspunsul a venit imediat. „Dumnezeul meu l-a trimis pe îngerul Său, care a închis gurile leilor, și ei nu mi-au făcut nici un rău.“

Daniel îl iubea atât de mult pe Dumnezeu, încât a fost gata să moară, numai să nu fie neascultător, la fel cum băiețelul acela a fost gata să-și dea viața pentru surioara lui, pentru că o iubea.

Aplicație

Biblia ne învață multe lucruri. Ne învață cum să trăim sănătos, cum să-i ajutăm pe cei din jurul nostru, să-i iubim așa cum ne-a iubit Domnul Isus. El a fost gata să moară pentru păcatele noastre, pentru ca să putem trăi veșnic în cer, alături de El. Ce carte minunată este Biblia!

Să-I mulțumim lui Dumnezeu chiar acum pentru minunata Sa Carte!

Discuții

Care sunt câteva lucruri pe care le-ați putea face, atunci când Biblia vă cere să fiți buni, blânzi, gata să ajutați, mulțumiți, veseli?

Vă vin în minte niște ocazii în care Domnul Isus a fost bun, blând, iertător, gata să ajute, voios, fericit?

Activitate

Faceți exerciții cu copiii, ca să poată povesti frumos despre Daniel în groapa cu lei. Propuneți-le să povestească această întâmplare unui vecin sau unui prieten. Invitați-i pe copii să caute în Biblie și alte povestiri despre oameni care și-au arătat iubirea făcând sacrificii sau riscându-și viața, povestiri din care să învățăm cum să trăim fericiți aici pe pământ, așteptând revenirea Domnului Isus.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămplăn-Tătar, Sabinel Bancu, Ion Bucurman, Teodor Hutanu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Secretar de redacție: Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lort Gheorghită

Articolele pentru Săptămâna de rugăciune sunt puse la dispoziție de Conferința Generală. Lecțiile pentru copii au fost traduse și adaptate de Alina Badea.

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scriitori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comuni-

tăților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Împrumutată la Tipografia Viață și Sănătate.

Adresa: str. V. Brâniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725

Anul LXXV nr. 11